V
Lira
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777 e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe www. litera. ro/lirabooks .ro
Prieteni pentru totdeauna Danielle Steel

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactori: Mirela Munteanu, Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României STEEL, DANIELLE
Prieteni pentru totdeauna / Danielle Steel;
trad.: Ioana Daniela Chivoiu. - Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-177-5
I. Chivoiu, Ioana Daniela (trad.)
821.111 (73)-31 = 135.1

DANIELLE STEEL Prieteni pentru totdeauna
Traducere din limba engleză Ioana Daniela Chivoiu

Cartea este dedicată lui Nick Traina şi lui Max Leavitt, stele strălucitoare, şi amprentelor pe care le-au lăsat pentru totdeauna în inimile noastre.
Şi copiilor mei scumpi, Beatrix, Trevor, Todd, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara. Te rog, Doamne, fie ca Tu să fii mereu printre supravieţuitori. Vă iubesc atât de mult!!!
Mami/ ds

capitolul 1

Procesul de admitere la Şcoala Atwood se întinsese pe parcursul a şase luni, iarna trecută, iar zilele porţilor deschise, întâlnirile şi interviurile solicitante cu părinţii, uneori chiar două, evaluările fiecărui copil aproape că îi aduseseră pe membrii familiilor pe culmile disperării. Fraţii şi surorile aveau un oarecare avantaj, însă fiecare copil era evaluat în funcţie de propriile merite, indiferent dacă mai avea sau nu vreo rudă în şcoală. Atwood era una dintre puţinele şcoli private mixte din San Francisco - majoritatea şcolilor cu vechime erau unisex - şi singura care acoperea parcursul de la învăţământ preşcolar până la clasa a douăsprezecea, lucru foarte atractiv pentru părinţii care nu voiau să treacă din nou prin întregul proces de admitere pentru gimnaziu ori liceu.

Scrisorile de admitere sosiseră la sfârşitul lunii martie şi fuseseră aşteptate cu aceeaşi emoţie ca în cazul unei admiteri la Harvard sau Yale. Unii părinţi recunoscu- seră că era o adevărată nebunie, dar insistau că merita efortul. Se spunea că Atwood era o şcoală fantastică ce oferea fiecărui copil atenţia individuală de care avea nevoie, se bucura de un statut social impresionant (cu care preferau să nu se laude), iar elevii care parcurgeau liceul mergeau mai departe, de obicei, la facultăţi cu renume, multe dintre ele din Ivy League1. A înscrie copilul la Atwood era o adevărată reuşită. Erau aproximativ

1 Ivy League este denumirea pentru cele opt universităţi de top din SUA. (n.tr.)

650 de elevi, locaţia era bună, în cartierul Pacific Heights, iar proporţia profesori-elevi era excelentă. In plus, şcoala le asigura elevilor, ca parte a serviciilor uzuale, consiliere profesională, academică şi psihologică.

Când sosi în sfârşit ziua cea mare pentru noua grupă de grădiniţă să intre pentru prima dată în noua lor şcoală, s-a nimerit să fie una dintre acele rare zile caniculare, de vară indiană din San Francisco, în

miercurea de după Ziua Muncii. De duminică, temperaturile indicaseră mai mult de 32°, iar noaptea puţin peste 25°. O asemenea caniculă exista doar o dată sau de două ori pe an, şi toată lumea ştia că din momentul în care se va instala ceaţa, şi se va instala în mod inevitabil, căldura va dispărea, iar temperaturile vor ajunge din nou la puţin peste 15° în timpul zilei, cu vânt răcoros, iar noaptea la circa 10°.

De obicei, Marilyn Norton iubea vremea călduroasă, însă acum nu se simţea în largul ei, fiind gravidă în nouă luni şi mai având doar două zile până la termen. Aştepta cel de-al doilea copil, tot băiat, şi, se pare, urma să fie unul mare. De-abia se mai putea mişca pe căldură, iar gleznele şi picioarele îi erau atât de umflate încât nu se mai putuse încălţa decât cu o pereche de şlapi de cauciuc. Purta o pereche uriaşă de pantaloni scurţi albi care îi erau acum prea strâmţi şi un tricou alb de-al soţului care îi evidenţia burta. Nici o haină nu i se mai potrivea, însă bebeluşul avea să sosească în curând. Era mulţumită că reuşise să-l ducă pe Billy la şcoală. Băiatul avea emoţii, iar Marilyn îşi dori să fie lângă el. Tatăl lui, Larry, ar fi putut să-i ţină locul, asta dacă lui Marilyn nu i s-ar fi declanşat travaliul, caz în care vecinul lor promisese că va merge el cu Billy la şcoală, însă băiatul îşi dorise ca mama lui să fie alături de el în prima zi de şcoală, întocmai ca în cazul celorlalţi copii. Aşa că Marilyn era fericită să fie acolo. Billy o ţinea strâns de mână în timp

ce se apropiau de şcoala modernă şi aspectuoasă. Construiseră, în urmă cu cinci ani, o clădire nouă, sponzorizată generos de părinţii actualilor elevi şi de părinţii recunoscători ai absolvenţilor care avuseseră succes ulterior.

Billy se uită la mama lui cu o expresie temătoare în timp ce se apropiau de şcoală. Strângea în mâini o minge mică de fotbal şi îi lipseau cei doi dinţi din faţă. Amândoi aveau părul des, roşcat şi cârlionţat şi zâmbete largi. Surâsul lui Billy o făcu pe Marilyn să zâmbească. Arăta foarte simpatic fără dinţii din faţă. Era un copil adorabil şi fusese întotdeauna liniştit. Voia să facă pe toată lumea fericită, era drăgăstos cu ea şi îi plăcea să-l bucure pe tatăl lui, şi ştia că poate obţine asta discutând despre sport cu Larry. Reţinea tot ceea

ce îi spunea tatăl lui despre fiecare meci. Billy avea cinci ani, iar de-a lungul ultimului an vorbise despre cum şi-ar dori el să joace în echipa 49ers‘. „Ăsta e băiatul meu!“ spunea cu mândrie Larry Norton. Era obsedat de sport, de fotbal, baseball şi baschet. Juca golf cu clienţii, iar în weekend, tenis. Făcea mişcare în mod conştiincios în fiecare dimineaţă şi îşi încuraja şi soţia să facă la fel. Marilyn avea un corp de invidiat, când nu era gravidă, şi jucatee tenis cu el până când devenise prea greoaie pentru a alerga îndeajuns de rapid ca să ajungă la minge.
Marilyn avea 30 de ani şi îl cunoscuse pe Larry pe când lucrau împreună la aceeaşi firmă de asigurări, în urmă cu opt ani, după absolvirea facultăţii. El era cu opt ani mai mare şi arăta foarte atrăgător. O remarcase imediat şi o tachina referitor la părul ei roşcat arămiu. Femeile de la birou considerau toate că era un bărbat superb şi îşi doreau să iasă cu el. Marilyn fusese norocoasa câştigătoare şi se căsătorise cu el când avea 24 de ani. Rămăsese gravidă destul de repede şi aşteptaseră
1 Echipă profesionistă de fotbal american din San Francisco (n.tr.)

cinci ani pentru a face al doilea copil. Larry era încântat că va mai avea un băiat şi hotărâseră să îl boteze Brian.
Soţul lui Marilyn avusese o scurtă carieră în baseball în liga secundă. Aruncările sale erau legendare, şi toţi credeau că asta îl va ajuta să ajungă în liga principală. Insă zdrobirea unui cot intr-un accident la schi pusese capăt carierei sale în baseball. Astfel, începuse să lucreze în asigurări. La început, fusese ursuz şi avusese tendinţa să se îmbete şi să facă avansuri femeilor în acele momente. Susţinea mereu că bea doar ca mod de socializare. Era sufletul fiecărei petreceri. După căsătoria cu Marilyn, Larry părăsise firma de asigurări şi continuase pe cont propriu. Avea un talent înnăscut pentru vânzări şi în-temeiase o afacere de succes în domeniul asigurărilor şi intermedierilor, ceea ce le permitea un trai relaxat şi destule extravaganţe. îşi cumpăraseră o casă foarte cochetă în Pacific Heights, iar Marilyn nu mai lucrase deloc. Clienţii preferaţi ai lui

Larry erau sportivii profesionişti din Major League, care aveau încredere în el şi reprezentau clientela principală. La 38 de ani, Larry avea o reputaţie bună şi o afacere solidă. Era încă dezamăgit că nu era şi el un jucător profesionist, dar recunoştea fără ezitări că avea o viaţă grozavă, o soţie atrăgătoare şi un fiu care va juca baseball profesionist într-o bună zi, dacă îl va atrage în vreun fel. Chiar dacă viaţa sa luase altă turnură faţă de cea planificată, Larry Norton era un bărbat fericit. Nu îl condusese pe Billy în prima lui zi de şcoală pentru că lua micul dejun cu unul dintre 49ers pentru a-i mai vinde asigurări. In astfel de cazuri, clienţii erau mereu pe primul loc, în special dacă erau staruri. Dar foarte puţini dintre taţii celorlalţi copii veniseră la şcoală, iar pe Billy nu îl deranja. Tatăl său îi promisese o minge cu autograf şi câteva cartonaşe de la jucătorul cu care lua micul dejun. Billy era încântat de asta şi multumit să meargă la şcoală doar cu mama lui.

Educatoarea de la uşa aferentă grădiniţei se uită în jos către Billy cu un zâmbet cald, iar el îi aruncă o privire timidă, ţinându-se încă de mâna mamei lui. Educatoarea era drăguţă şi tânără, cu părul lung şi blond. Parcă de-abia terminase facultatea. Pe ecusonul ei scria că era educatoare asistent şi se numea domnişoara Pam. Şi Billy avea un ecuson. Odată intraţi în clădire, Mari- lyn îl duse în clasă, unde se jucau deja doisprezece copii, iar educatoarea îl întâmpină imediat, întrebându-l dacă ar vrea să îşi lase mingea de fotbal în dulăpiorul lui, astfel încât să aibă mâinile libere pentru joacă. Numele ei era domnişoara June şi era cam de-o seamă cu Marilyn.

Billy ezită şi scutură din cap. Ii era teamă că i-ar putea fura cineva mingea. Marilyn îl linişti şi îl încurajă să urmeze sugestia educatoarei. îl ajută să îşi găsească dulă- piorul printre celelalte dulăpioare deschise, unde copiii îşi lăsaseră deja lucrurile şi câteva pulovere. Când se întoarseră în clasă, domnişoara June îi sugeră lui Billy că i-ar putea plăcea să se joace cu cuburile de construit până când vor sosi şi restul colegilor lui. Billy se gândi şi se uită la mama lui, care îl înghionti uşor să se ducă.

-Iţi place să te joci cu cuburile acasă, îi aminti Marilyn. Eu nu plec nicăieri. De ce nu te duci să te joci? Eu o să fiu chiar aici.

Arătă înspre un scaun micuţ în care se aşeză cu efort vădit, gândindu-se că va fi nevoie de o macara să o ridice de pe el. Acestea fiind zise, domnişoara June îl conduse pe Billy către colţul cu cuburi, iar el începu să construiască un fel de fort cu cele mai mari piese. Era un băiat mare, înalt şi puternic, ceea ce îl încânta pe tatăl lui. Larry putea să îşi imagineze cu uşurinţă că, intr-o zi, Billy va fi jucător de fotbal. îi insuflase acest vis încă de când Billy abia începuse să vorbească, iar el îşi dorise asta pentru băiat şi mai de dinainte, de când Billy se născuse un voinic de patru kilograme şi jumătate. Billy

era mai mare decât majoritatea copiilor de vârsta lui, însă era blând şi iubitor. Nu era niciodată agresiv cu alţi copii şi crease o impresie foarte bună în timpul evaluării de la Atwood. Profesorii confirmaseră nu doar că era agil pentru dimensiunile sale, ci şi foarte isteţ. Marilyn nu putea încă să îşi imagineze că al doilea copil al lor va fi la fel de minunat ca Billy. Era cel mai bun. Băiatul era ocupat cu cuburile şi uitase de mama lui, care stătea incomod în scaunul micuţ şi îi privea pe ceilalţi copii care intrau în sală.
Marylin observă sosirea unui băiat brunet cu ochi mari, albaştri. Era mai scund decât Billy şi subţirel. Văzuse că avea o armă mică de jucărie la cureaua pantalonilor scurţi şi o insignă de şerif prinsă pe cămaşă. Crezuse că armele de jucărie nu erau permise la şcoală, dar aparent îi scăpase din vedere domnişoarei Pam la intrare, cu atâţia copii care soseau simultan. Sean venise şi el împreună cu mama sa, o femeie drăguţă cu păr blond, îmbrăcată în jeanşi şi un tricou alb, cu câţiva ani mai în vârstă decât Marilyn. Asemenea lui Billy, Sean îşi ţinea mama de mână, dar îi dădu drumul câteva minute mai târziu şi se duse şi el să se joace în colţul cu cuburi, în timp ce mama lui îl privea zâmbind. Sean şi Billy se jucau unul lângă altul, servindu-se cu piese fără a-şi acorda atenţie unul celuilalt.
In câteva minute, domnişoara June observă arma şi se duse să discute cu Sean, în timp ce mama lui îi urmărea. Ştia că nu îl vor lăsa să păstreze arma la şcoală. Avea un fiu la Atwood în clasa a şaptea, Kevin, şi ştia regulile. Dar Sean insistase să ia arma la el. Connie

O'Hara fusese ea însăşi profesoară înainte să se căsătorească, aşadar cunoştea importanţa regulilor şcolii, iar după ce încercase să-i explice lui Sean să lase arma acasă, decisese să o lase pe educatoare să se ocupe de situaţie. Domnişoara June se apropie de Sean cu un zâmbet cald.

- Hai să lăsăm asta în dulăpiorul tău, Sean, vrei? Poţi păstra insigna de şerif.

-Nu vreau să-mi ia cineva arma, spuse el încruntat către domnişoara June.

- Atunci hai să i-o dăm mamei tale. Ţi-o poate aduce când vine să te ia. Dar va fi în siguranţă şi aici, în dulăpiorul tău.

Totuşi, nu îşi dorea ca băiatul să se furişeze să o ia şi să o pună din nou la cureaua de la pantaloni.

- S-ar putea să am nevoie de ea, spuse băiatul, în timp ce se lupta cu o piesă mare pe care o aşeză deasupra celorlalte. Era un băiat puternic, în ciuda staturii lui, care nu depăşea media, şi era slab. S-ar putea să trebuiască să arestez pe cineva, îi explică Sean domnişoarei June, în timp ce ea aprobă cu seriozitate.

- înţeleg, dar nu cred că va fi nevoie să arestezi pe cineva pe aici. Prietenii tăi sunt toţi copii de treabă.

- Poate va intra în şcoală un hoţ sau un om rău.

-Nu vom permite să se întâmple aşa ceva. Nu există
oameni răi aici. Hai să-i dăm mamei tale arma, spuse ea ferm.
întinse mâna în aşteptarea armei, iar Sean o privi cântărind cât de serioasă era şi îşi dădu seama că nu glumea. Nu îi fu pe plac, dar îşi scoase încet arma de la curea şi i-o dădu educatoarei, care se îndreptă către mama lui şi i-o predă. Connie stătea lângă mama lui Billy. Ii ceru scuze educatoarei, băgă arma în geantă şi se aşeză pe scăunelul de lângă Marilyn.

- Ştiam că se va întâmpla asta. Cunosc regulile. Am un fiu în clasa a şaptea. Insă Sean nu a plecat de acasă fără ea.

Ii zâmbise lui Marilyn cu o mină jalnică.

- Billy şi-a adus mingea de fotbal. A pus-o în dulăpiorul lui.

Marilyn gesticulă înspre locul unde copilul se juca lângă Sean.

-	îmi place foarte mult părul lui roşcat, spuse Connie admirativ.

Cei doi băieţi se jucau liniştiţi unul lângă altul, fără să scoată o vorbă, când în colţul cu cuburi îşi făcu apariţia o micuţă care arăta ca scoasă dintr-o reclamă pentru fetiţa perfectă. Avea un păr frumos, lung, blond şi cârlionţat, ochi mari şi albaştri şi purta o rochie drăguţă roz, şosete albe până la glezne şi pantofi roz cu sclipici. Arăta ca un înger şi, o secundă mai târziu, fără nici un comentariu, luă cea mai mare piesă din mâinile lui Billy şi o aşeză în faţa ei. Billy era şocat, dar nu se împotrivi. De cum o puse jos, o văzu şi pe cea din mâna lui Sean, pe care băiatul urma să o pună deasupra fortului său, şi o luă şi pe aceasta. Le aruncă amândurora o privire care îi avertiza să nu se pună cu ea şi continuă să ia din piese, în timp ce băieţii o priveau uimiţi.
-Asta este ceea ce îmi place la învăţământul mixt, îi şopti Connie mamei lui Billy. Ii învaţă de mici să rela- ţioneze, exact ca în realitate, nu doar între fete sau doar între băieţi.
Billy părea că va începe să plângă când fetiţa îi mai luă o piesă, iar Sean se uită urât la ea când luă încă o piesă şi de la el.
-	E bine că am arma în geantă. Ar fi arestat-o cu siguranţă pentru asta. Sper doar să nu o lovească, spuse Connie în timp ce amândouă îşi priveau fiii, iar micul înger/demon continua să-şi construiască propriul fort, neintimidată de ei.
Obţinuse controlul asupra colţului cuburilor şi îi puse pe ambii băieţi pe fugă. Nici unul dintre ei nu mai cunoscuse ori avusese de a face cu cineva ca ea. Pe ecusonul ei erau trecute două nume, „Gabrielle“ şi „Gabby“. îşi flutură părul lung şi blond, în timp ce băieţii se uitau uluiţi la ea.
în colţul cuburilor mai apăru o fetiţă, care poposi două secunde şi se îndreptă apoi către bucătăria de jucărie din apropiere. îşi făcu de lucru cu oalele şi tigăile, deschizând şi închizând uşa cuptorului, punând lucruri în cuptor şi în aşa-zisul frigider. Părea extrem de ocupată.

Avea o faţă drăgălaşă, iar părul şaten era împletit cu grijă în două codiţe. Purta o salopetă scurtă, tenişi şi un tricou roşu. Părea gata de joacă şi nu îi băgă în seamă pe ceilalţi, însă toţi trei o urmăreau în timp ce o femeie într-un costum business bleumarin se îndreptă către ea şi o sărută de la revedere. Avea părul de aceeaşi nuanţă de şaten cu al fiicei sale şi îl purta strâns în coc. In ciuda căldurii, purta şi sacoul de la costum, o bluză albă din mătase, dres şi tocuri înalte. Arăta a bancher, avocat sau director. Fiica sa nu părea afectată de plecarea ei. Se vedea că era obişnuită să nu fie împreună, spre deo-sebire de cei doi băieţi, care îşi doriseră ca mamele lor să rămână.
Fetiţa cu codiţe împletite purta un ecuson pe care scria „Izzie“. Cei doi băieţi se apropiară de ea cu precauţie după ce mama ei plecă. Cealaltă fată îi speriase, aşa că o ignorară şi părăsiră colţul cuburilor. Indiferent cât de frumoasă era, nu era prietenoasă. Izzie părea mai uşor de abordat în timp ce îşi făcea de lucru prin bucătărie.
- Ce faci? o întrebă Billy primul.
- Pregătesc prânzul, spuse uitându-se la el cu o privire din care se înţelegea că era evident. Ce ţi-ar plăcea să mănânci?
Erau coşuri cu mâncare din plastic pe care o scosese din frigider şi cuptor şi o aranjase pe farfurii, iar în apropiere era şi o măsuţă de picnic. Grădiniţa de la Atwood avea jucării minunate. Era unul dintre lucrurile care îi încânta mereu pe părinţi atunci când făceau turul şcolii. Exista şi un teren foarte mare de joacă, o sală uriaşă de gimnastică şi facilităţi sportive excelente. Lui Larry, tatăl lui Billy, îi plăcea la nebunie asta, iar lui Marilyn îi plăcea partea academică. Voia ca Billy să şi înveţe, nu doar să crească pentru a face sport. Larry era un om de afaceri isteţ şi un grozav agent comercial, era extrem de charismatic, însă nu învăţase prea multe la şcoală. Marilyn voia să se asigure că fiii ei vor învăţa.

- De-adevăratelea? o întrebă Billy pe Izzie în legătură cu comanda pe care fetiţa i-o ceruse.
Făcu ochii mari, iar Izzie râse. In privirea lui se puteau vedea încrederea şi inocenţa sa de copil.

-Bineînţeles că nu, prostuţule, îl dojeni Izzie amuzată. Doar ne prefacem. Ce doreşti? Părea interesată cu adevărat.

- Oh, un hamburger şi un hotdog, cu ketchup, muştar şi cartofi prăjiţi. Fără murături, dădu Billy comanda.

-Imediat! spuse Izzie firesc, dându-i apoi o farfurie plină ochi cu mâncare falsă şi îndreptându-l către masa de picnic, unde Billy se aşeză.

Apoi se întoarse către Sean. Devenise dintr-odată mama grupului, având grijă de nevoile lor.

- Dar tu? Ce doreşti? întrebă zâmbind.

- Pizza, răspunse Sean serios. Şi o îngheţată Sundae cu ciocolată.

Izzie le avea şi pe acestea în stocul de mâncare din plastic şi i le oferi. Părea un angajat într-un restaurant fast-food. Apoi apăru îngerul cu rochie roz şi pantofi strălucitori roz.

-Tatăl tău are un restaurant? o întrebă Gabby curioasă pe Izzie, care era în elementul ei în bucătărie şi părea foarte eficientă.

-Nu. Este avocat pentru oamenii săraci. Ii ajută atunci când oamenii sunt răi cu ei. Lucrează pentru ACUUUUU1. Mama e şi ea avocat, lucrează pentru companii. A trebuit să meargă la tribunal astăzi, de aceea nu a putut rămâne. Trebuie să prezinte o petiţie. Nu ştie să gătească. Tata găteşte.

-Tata vinde maşini. Mama primeşte un Jaguar nou în fiecare an. Pari a fi un bucătar bun, spuse politicos îngerul.

1 ACLU - American Civil Liberties Unions este o organizaţie non-profit din America, a cărei misiune este protejarea drepturilor cetăţenilor americani, (n.tr)

Era mult mai interesată de Izzie decât fusese de băieţi. Chiar dacă tindeau către copii de acelaşi sex, cu care aveau şi interese comune, erau cu toţii în aceeaşi clasă şi se temperau reciproc oarecum.

-îmi poţi da macaroane cu brânză? Şi o gogoaşă, spuse Gabby arătând spre o gogoaşă roz cu bombonele din plastic.

Izzie îi oferi macaroanele şi gogoaşa pe o tavă roz. Gabby o aşteptă pe Izzie să îşi ia pentru sine o banană din plastic şi o gogoaşă cu

ciocolată şi se alăturară băieţilor la masa de picnic, ca patru prieteni care se întâlniseră să ia prânzul împreună.
De-abia începuseră să pretindă că mănâncă prânzul pe care Izzie îl pregătise, când un băiat slab şi înalt veni în fugă către ei. Avea părul drept şi blond şi purta o cămaşă albă cu nasturi, pantaloni kaki călcaţi impecabil şi arăta mai mare decât era în realitate. Părea a fi mai degrabă în clasa a doua decât la grădiniţă.
-Am ajuns prea târziu pentru prânz? întrebă trăgân- du-şi suflul, iar Izzie se întoarse şi îi zâmbi.
- Bineînţeles că nu, îl asigură. Ce vrei să mănânci?
- Un sendviş cu carne de curcan, maioneză şi pâine albă prăjită.
Izzie îi aduse ceva ce aducea vag cu ceea ce comandase şi câţiva cartofi prăjiţi, iar băiatul se aşeză lângă ei. Privi către mama lui, care tocmai ieşea din clasă cu mobilul lipit de ureche. Dădea instrucţiuni cuiva şi părea grăbită.
- Mama mea aduce copii pe lume, explică el. Cineva naşte tripleţi. De aceea nu a putut rămâne. Tatăl meu este psihiatru. Vorbeşte cu oamenii care sunt nebuni sau trişti.
Băiatul, pe al cărui ecuson scria „Andy“, avea o mină serioasă. Era tuns ca a un adult şi manierat. O ajută pe Izzie să facă ordine în bucătărie după ce terminară de mâncat.
Domnişoara June şi domnişoara Pam erau amândouă acum în clasă şi îi rugară să formeze toţi un cerc.

Cei cinci copii care luaseră prânzul la masa de picnic stăteau unul lângă altul în cerc, nu mai erau străini, iar Gabby îi strânse mâna lui Izzie şi îi zâmbi, în timp ce educatoarele le împărţeau instrumentele muzicale şi le explicau ce făcea fiecare.
După prezentarea instrumentelor, băură suc şi mânca- ră prăjituri, apoi ieşiră afară în recreaţie. Le-au fost servite suc şi prăjituri şi mamelor care mai rămăseseră, cu toate că Marilyn refuzase, întrucât spunea că până şi apa îi provoca arsuri. De-abia aştepta să se nască copilul. îşi mângâia burta enormă în timp ce spunea asta, iar celelalte femei o priviră înţelegător. Arăta nefericită pe căldura aceea.

între timp, mama lui Gabby se alătură şi ea lui Marilyn şi lui Connie, în timp ce alte câteva mame formau grupuleţe în colţurile clasei.
Mama lui Gabby părea tânără şi ieşea foarte tare în evidenţă. Avea părul blond tapat şi purta o fustă scurtă albă din bumbac şi tocuri înalte. Tricoul ei roz era destul de decoltat pentru a se putea zări o parte a bustului, era machiată şi parfumată. Ieşea în evidenţă printre toate celelalte mame, dar nu părea să o deranjeze. Era prietenoasă, plăcută şi compătimitoare faţă de Marilyn, când se prezentă drept Judy. Le spuse că se îngrăşase 25 de kilograme în timpul ultimei sarcini. Avea o fiică de trei ani, Michelle, cu doi ani mai mică decât Gabby. Indiferent de câte kilograme pusese, le pierduse cu siguranţă, deoarece arăta fabulos. Era ţipătoare, dar foarte frumuşică, iar celelalte bănuiau că se apropia de 30 de ani. Spusese ceva despre faptul că participase la concursuri de frumuseţe când era în facultate, ceea ce suna plauzibil luând în considerare fizicul ei. Spuse că se mutaseră în San Francisco din sudul Cali-forniei cu doi ani în urmă şi ducea dorul căldurii, aşa că era încântată de temperaturile de vară indiană.
Cele trei femei discutară să îi conducă pe copii împreună la şcoală şi sperau să găsească încă alte două

femei care să li se alăture, pentru a-i duce fiecare dintre ele o singură zi pe săptămână. Judy, mama lui Gabby, le spuse că va trebui să o ia cu ea pe cea mică atunci când îi va veni ei rândul să conducă, dar avea o furgonetă pe care intenţona să o folosească pentru drumul cu toţi copiii la comun, ceea ce însemna că va fi suficient loc, inclusiv suficiente centuri de siguranţă. Marilyn explică scuzându-se că s-ar putea să nu poată conduce timp de câteva săptămâni datorită bebeluşului, dar i-ar plăcea să facă asta după, atât timp cât l-ar putea lua cu ea.
Connie fu de acord să se ocupe de organizare, din moment ce mai făcuse asta pentru fiul ei din clasa a şaptea când era şi el mic. Sperase ca fratele lui Sean, Kevin, să-l ducă dimineaţa la şcoală, dar orarele lor erau prea diferite, iar lui Kevin nu-i plăcea să fie deranjat de

fratele lui mai mic şi refuzase categoric. Aşa că îi convenea şi ei transportul la comun. Le va fi de ajutor tuturor.
După ce copiii se întoarseră de la locul de joacă şi fură captivaţi de poveştile citite de domnişoara June, mamele putură pleca, cu permisiunea copiilor cărora le promiseseră că se vor întoarce după-amiază, când vor termina orele. Billy şi Sean erau uşor agitaţi, dar Gabby şi Izzie erau preocupate să asculte povestea şi să se ţină din nou de mână. Când fuseseră în curte, conveniseră să fie cele mai bune prietene. Băieţii alergaseră încoace şi încolo ţipând, iar fetele se distraseră dându-se în leagăn.
-Aţi auzit de întâlnirea din seara asta? le întrebă Connie pe celelalte mame în timp ce părăseau clădirea, afară din raza vizuală a copiilor. Celelalte răspunseră că nu.
- Este mai degrabă pentru părinţii copiilor de gimnaziu şi liceu. Vorbea şi mai încet. Un elev din clasa a zecea s-a spânzurat în această vară. Era un băiat tare drăguţ. Kevin îl cunoştea, chiar dacă era cu trei ani

mai mare. Făcea parte din echipa de baseball. Părinţii şi profesorii ştiau că avea o mulţime de probleme emoţionale, dar a fost oricum şocant. Aduc un psiholog pentru a le vorbi părinţilor despre recunoaşterea semnelor de înclinaţie către suicid la copii şi prevenirea acestuia.
- Măcar ăsta este un lucru cu care să nu ne batem capul la vârsta asta, spuse Judy uşurată. încă încerc să o învăţ pe Michelle să nu mai facă pipi pe ea noaptea. Mai are din când în când mici accidente, dar are de-abia trei ani. Nu cred că sinuciderea reprezintă o problemă majoră la trei sau la cinci ani, adăugă senină.
-Nu, dar aparent poate fi la opt sau nouă ani, spuse Connie mohorâtă. Nu îmi fac griji pentru Kevin, sau cel puţin nu am făcut-o, dar este destul de rebel câteodată. Nu e la fel de cuminte ca Sean, niciodată nu a fost. Urăşte să respecte regulile altcuiva. Băiatul care a murit era un băiat chiar bun.
- Părinţii divorţaseră? întrebă Marilyn bănuitoare.

-Nu, spuse Connie încet. Părinţii erau cumsecade,
aveau o căsnicie stabilă, mama era mereu acasă. Cred că nu şi-au pus problema că li s-ar putea întâmpla lor. Am impresia că băiatul avea parte de consiliere, dar în principiu pentru problemele cu notele pe care le avea la şcoală. Lua lucrurile prea în serios. Mereu plângea când echipa de baseball pierdea un meci. Cred că era multă presiune pusă pe el acasă, din punct de vedere al şcolii. Dar familia era tare unită. Era singurul lor fiu.
Celelalte două femei păruseră tulburate de cele auzite, dar fură de acord că întâlnirea era irelevantă pentru ele şi sperau să rămână aşa. Era însă trist să auzi că li se întâmpla altora. Nu îşi puteau imagina ca unul dintre copiii lor să se sinucidă. Era şi aşa destul de greu să îşi facă griji referitor la accidente prin casă, înecuri în piscine, boli şi incidente care li se întâmplă copiilor mici. Sinuciderea făcea parte din alt univers, spre uşurarea lor.

Connie promise să le anunţe când va găsi alte două candidate pentru transportul la comun, iar apoi fiecare porni pe drumul ei. Toate trei erau la volan când se reîntâlniră mai târziu în acea zi şi îşi făcură cu mâna. Izzie şi Gabby ieşiră din şcoală ţopăind şi ţinându-se de mână, iar Gabby îi povesti mamei sale cât de mult se distraseră în ziua respectivă. Pe Izzie veni să o ia dădaca, iar fetiţa îi povesti acelaşi lucru. Când ieşi afară, Billy strângea în mâini mingea de fotbal pe care o recuperase din dulăpiorul lui. Sean îi ceru mamei sale arma de şerif imediat ce se urcă în maşină, iar Andy fu întâmpinat de menajeră, din moment ce părinţii erau încă la serviciu, ca de obicei la acea oră din zi.
Toţi cinci avuseseră o primă zi minunată la Şcoala Atwood. Le plăcuseră educatoarele şi erau încântaţi de noii lor prieteni. Marilyn îşi spuse că lungul şi anevoiosul proces de admitere meritase efortul. In timp ce plecau de la şcoală, i se rupse apa şi simţi familiarele dureri ale travaliului, care vesteau venirea pe lume a lui Brian. Născu în acea noapte.
capitolul 2

La începutul clasei a treia, cei cinci copii fuseseră prieteni la cataramă timp de trei ani. Aveau opt ani. Foloseau acelaşi mod de transport în grup, iar dădacele lui Andy şi Izzie completau la nevoie şi se vizitau reciproc deseori pentru a se juca împreună. Cel mai adesea, Connie O’Hara, mama lui Sean, îi invita pe mai mulţi dintre ei la ea acasă. Fiul ei mai mare, Kevin, împlinise cincisprezece ani şi era în clasa a zecea la Atwood. Primea mereu note proaste sau ore suplimentare de studiu pentru că vorbea la cursuri ori pentru că nu îşi făcea temele. Insă, indiferent cât de dificil era, cât de mult se certa cu părinţii sau cât de des îl ameninţa pe Sean

cu bătaia, reprezenta un erou pentru fratele său mai mic, care îl venera şi îl considera „cool“. Lui Connie îi plăcea să aibă copii în vizită, atât prieteni de-ai lui Kevin, cât şi de-ai lui Sean. Se oferise voluntar pentru excursii şi diverse proiecte şcolare şi făcea parte din PTA1. îi plăcea compania copiilor ei şi a prietenilor lor, deoarece era o mamă devotată, dar şi pentru că fusese profesoară. Lor le plăcea să discute cu ea, în special prietenilor lui Kevin. Era la fel de sensibilă la problemele adolescenţilor ca şi la cele ale fiului său de opt ani. Se ştia că ţine un borcan de biscuiţi plin cu prezervative în bucătărie, de unde prietenii lui Kevin se puteau servi fără indis-creţii. Mike O’Hara se pricepea la fel de bine la copii şi îi plăcea să îi aibă în vizită. Antrenase în liga juniorilor la baseball şi fusese şeful echipei de cercetaşi a lui Kevin, până când acesta renunţase. Connie şi Mike ştiau ce făceau copiii lor şi erau perfect conştienţi de expe-rimentele cu marijuana şi alcool ale adolescenţilor de vârsta lui Kevin. Nu erau de acord cu ele, dar ştiau totuşi care era de fapt situaţia. Reuşiseră să se impună, să fie protectori şi implicaţi, dar în acelaşi timp şi practici. Era mult mai uşor să fie părinţi pentru Sean decât pentru Kevin, dar Sean era mult mai mic. Lucrurile erau mai riscante la cincisprezece ani, iar Kevin fusese întotdeauna mai aventuros decât Sean, care respecta toate regulile.

Acesta se descurca bine la şcoală, iar cei mai buni prieteni ai lui erau tot aceia pe care şi-i făcuse la grădiniţă. Trecuse de la a-şi dori să fie şerif la poliţist, apoi la pompier, iar până la opt ani se întorsese la poliţist, îi plăcea să urmărească la televizor orice program cu tentă poliţistă. Voia să păstreze legea şi ordinea în viaţa personală şi între prietenii lui. Rareori încălca regulile

1 Parent-Teacher Association este o organizaţie compusă din părinţi, profesori şi angajaţi care facilitează implicarea părinţilor în activităţile şcolare, (n.tr.)

acasă sau la şcoală, spre deosebire de fratele lui mai mare, care considera că regulile sunt făcute tocmai pentru a fi încălcate. Aveau aceiaşi părinţi, dar erau nişte băieţi tare diferiţi. în cei trei ani de când Sean începuse şcoala la Atwood, afacerea lui Mike mersese foarte bine şi petrecuse foarte mult timp cu ambii copii, făcând tot felul de activităţi împreună. El şi Connie aveau o situaţie financiară bună. în domeniul construcţiilor avusese loc o creştere economică majoră, iar în Pacific Heights el era constructorul pe care lumea se bătea să-l angajeze. Familia O’Hara avea un trai lipsit de griji, mergeau vara în vacanţe minunate, iar el le construise cu doi ani în urmă o frumoasă casă pe malul lacului în Tahoe, de care se bucurau cu toţii. Studiase economia, dar construcţia caselor fusese dintotdeauna pasiunea sa. Pornise propria firmă de construcţii cu ceva ani în urmă şi începuse de jos. Devenise una dintre cele mai de succes firme private din domeniu în oraş, iar Connie îl încurajase încă de la început.

Viaţa lui Marilyn Norton era mai haotică decât cea a lui Connie, pentru că avea doi băieţi mici. Billy împlinise şi el opt ani. Brian avea trei şi avea toate nevoile aferente vârstei, dar era un băiat cuminte, liniştit. Marea dezamăgire a lui Larry, tatăl său, era că Brian nu avea nici o înclinaţie către sport - nu-i plăcea nici măcar să arunce cu mingea. La aceeaşi vârstă, la Billy se vedea pasiunea pentru sport moştenită de la Larry. La Brian, însă, nu. Copilul putea petrece ore întregi desenând, la trei ani învăţa deja să citească şi avea aptitudini muzicale. Larry nu era interesat de reuşitele lui. Atâta timp cât Brian nu avea să devină sportiv, nu îi găsise nici un scop şi de-abia dacă îi

vorbea. Pe Marilyn o scotea din minţi, aceasta fiind adeseori scânteia care declanşa certurile, în special dacă Larry băuse prea mult.

- Chiar nu poţi să stai de vorbă cu el? întreba Marilyn nefericită, ridicând inevitabil vocea. Spune-i ceva, măcar cinci minute. Şi el este fiul tău.
Voia în mod disperat ca Larry să-l accepte, dar nu era chip să reuşească.
- Este fiul tău, spunea Larry furios.
Ura să i se atragă atenţia pe tema asta. Billy era băiatul lui şi aveau mult mai multe în comun. Billy îi împărtăşea visul, voia să joace fotbal profesionist, era singurul scop în carieră despre care vorbea. Nu-i păsa de pompieri sau poliţişti. Voia doar să facă sport. Brian era un copil liniştit, serios, nu foarte sociabil. Era scund şi nu avea aptitudinile sportive ale tatălui sau fratelui său. Billy juca baseball şi fotbal la şcoală, iar Larry mergea la toate meciurile. Le făcea galerie când câştigau şi îl certa rău pe Billy când pierdeau. Spunea că nu există niciodată scuză pentru a pierde un meci. Exuberanţa tatălui şi cererile dure îl făceau pe Brian să se simtă inconfortabil în preajma lui, ba chiar îl speriau, însă pe Billy nu îl afectau.
Afacerea lui Larry se dezvoltase şi ea, dar succesul obţinut părea să fie un factor de stres în plus pentru ei, în loc să reprezinte o uşurare. Petrecea tot mai puţin timp acasă şi rămânea seara până târziu în oraş atunci când era cu clienţii. Majoritatea erau jucători profesionişti de baschet, baseball şi fotbal. Larry îşi petrecea enorm de mult timp în compania lor şi mergea la Scottsdale pentru cantonamentele din primăvară ale clienţilor care jucau pentru Giants1. Unii dintre ei deveniseră prietenii lui cei mai apropiaţi, iar alţii aveau şi o latură rebelă, la care Larry era bucuros să fie părtaş. Rareori se întâmpla să o includă şi pe Marilyn în serile respective, iar ea era chiar bucuroasă să rămână acasă cu băieţii. îşi redobândise silueta după naştere şi arăta nemaipomenit la treizeci şi trei de ani, însă majoritatea fetelor cu care clienţii lui Larry îşi dădeau întâlniri aveau douăzeci, douăzeci
1 Echipă de baseball profesionist din San Francisco (n.tr.)

şi unu de ani, iar ea nu avea ce să discute cu ele. Era o gaşcă prea în vervă pentru gustul ei. Prefera să fie cu copiii ei. La activităţile şcolare mergea aproape întotdeauna singură, iar când se întâmpla să vină şi Larry, bea de fiecare dată un pic prea mult din vinul pe care îl serveau la şcoală. Nu atât cât să observe ceilalţi părinţi, dar Marilyn ştia mereu că băuse prea mult vin, câteva beri sau chiar whisky cu gheaţă înainte să plece de acasă. Părea a fi singura modalitate prin care Larry putea participa la serile care i se păreau plictisitoare. Nu era interesat de şcoala băiatului, exceptând evenimentele sportive, la care mergea mereu. Comentase chiar de mai multe ori că Judy Thomas, mama lui Gabby, era o tipă bine. Larry avea ochiul format pentru femei drăguţe.

Judy şi Marilyn erau prietene bune, iar Marilyn ignora comentariile pe care Larry le făcea despre Judy. Ştia că indiferent cât de epatant arăta, Judy era foarte îndrăgostită de Adam, soţul ei, şi se comporta decent. Judy de-abia împlinise treizeci de ani şi era deja „lucrată“: liposucţie, chirurgie plastică abdominală, implanturi şi injecţii regulate cu Botox. Arăta minunat, cu toate că prietenii îi spuseseră că era o prostie să facă aşa ceva. Nu depăşise niciodată mentalitatea concursurilor de frumuseţe din tinereţe. Recunoscuse la un moment dat în faţa lui Marilyn şi a lui Connie că o înscrisese pe Gabby la concursuri de frumuseţe pentru copii când avea patru şi cinci ani, iar Gabby câştigase fără drept de apel, dar Adam se supărase foarte tare şi o pusese să promită că nu va mai face asta, iar ea îi respectase dorinţa. Adam îşi iubea foarte mult ambele fete, cu toate că Gabby era indiscutabil vedeta. Avea mai multă personalitate şi mai multă strălucire decât sora ei mai mică şi mai liniştită, Michelle. Judy era sigură că Gabby va fi cea care va lăsa o amprentă asupra lumii. Avea o personalitate uimitoare. Michelle, pe de altă parte, trăia

în umbra surorii ei, dar avea de-abia şase ani, deci nu era corect să fie comparate.

In clasa a treia, Gabby lua lecţii de pian şi de canto şi părea să aibă un mare talent la o vârstă aşa de fragedă. Judy încerca să convingă departamentul de actorie al şcolii să pună în scenă întregul musical Annie, iar Gabby să joace rolul principal. Pentru moment, deciseseră că era mai mult decât ar fi putut ei să organizeze. In plus, nu mulţi elevi erau aşa de bine pregătiţi ca Gabby pentru un musical Broadway pe scena lor. Gabby ştia deja că voia să fie actriţă când va creşte, iar Judy avea grijă să o ajute să dobândească toate aptitudinile de care avea nevoie. Mergea la cursuri de balet de când avea trei ani. Şi lui Michelle îi plăcea baletul, dar talentul ei nu erau aşa de evident ca al lui Gabby. Gabby era o vedetă. Michelle era doar o fetiţă.

Cuplul care făcuse cele mai multe pentru Atwood era Adam şi Judy, prin donaţii impresionante, iar ambele fete învăţau acolo. Michelle era o elevă mai bună de- cât Gabby şi lua numai note de zece, dar talentele lui Gabby erau cele care captau atenţia tuturor. Michelle era la fel de drăguţă, dar Gabby era mai extrovertită şi mult mai remarcabilă.

Adam era bucuros să ajute şcoala cum putea. Donase un Range Rover de la reprezentanţa lui pentru licitaţia şcolii. Şcoala câştigase o avere în acea seară, iar Adam fusese eroul momentului. Erau extravaganţi şi, în mod cert, deloc subtili, dar erau de treabă şi îndrăgiţi de toată lumea, cu excepţia câtorva părinţi mai rezervaţi, care considerau că sunt pur şi simplu prea ostentativi şi nu înţelegeau cum de reuşiseră să îşi înscrie ambele fete la o şcoală ca Atwood. însă era clar că vor rămâne acolo, indiferent dacă le plăcea sau nu criticilor.

Gabby şi Izzie erau în continuare cele mai bune prietene şi în clasa a treia. La opt ani, se îndrăgeau chiar mai

mult decât la cinci. împărţeau păpuşile Bărbie şi făceau schimb de haine. Izzie îşi petrecea weekendurile acasă la Gabby de fiecare dată când i se permitea. îşi gravaseră iniţialele în biroul lui Izzie de acasă, G + I PENTRU TOTDEAUNA, ceea ce nu îi picase foarte bine mamei lui Izzie, care o pedepsi timp de un weekend. Lui Izzie îi

plăcea să stea la Gabby, unde putea să probeze toate hainele frumoase ale acesteia. Practic, tot ceea ce deţinea Gabby avea sclipici. Avea două jachete roz bordate cu blană albă naturală şi o haină din blană roz pe care mama ei i-o adusese de la Paris. Purtau aceleaşi mărimi şi făceau schimb de haine când li se dădea voie, exceptând jacheta de la Paris. Lui Izzie îi plăcea Michelle, deşi Gabby spunea că îşi urăşte sora şi o învinovăţea pentru orice oricând avea prilejul. Gabby ura când mama lor insista să se joace şi cu Michelle, pentru că o voia pe Izzie doar pentru ea. Aceasta nu avea nimic de obiectat în a o include şi pe Michelle în jocurile lor, ba chiar o lăsa să câştige câteodată. îi părea rău pentru Michelle. Nu părea niciodată să se distreze aşa de mult ca Gabby, iar părinţii ei păreau mai puţin interesaţi de ea. Izzie simţea o nevoie arzătoare' de a îngriji pe toată lumea; mereu îi păruse rău pentru perdanţi, ba chiar avea grijă şi de Gabby uneori dacă era într-o stare proastă sau era răcită. Izzie era prietena perfectă.
Judy spunea mereu despre fiica ei cea mare că se născuse pentru a avea succes în tot ce face şi părea să aibă dreptate. Gabby fusese de câteva ori model pentru reclame la haine de copii şi pentru o campanie naţională pentru GapKids[1] până în clasa a treia. Nimeni nu se îndoia de faptul că va deveni un star într-o bună zi. Avea deja propria ei lume. Lui Izzie îi plăcea la nebunie să fie cele mai bune prietene, cu toate că îi plăceau şi cei trei băieţi din grup.
1 Marcă de haine pentru copii (n.red.)

Tatăl lui Izzie, Jeff, îi ducea uneori pe toţi la pizza sau la bowling. Fetelor le plăcea, cu toate că de-abia puteau să ridice bila. Din când în când, mama lui Izzie îi însoţea, dar de obicei lucra până noaptea târziu. Katherine îşi aducea mult de lucru acasă şi trebuia să fie linişte, astfel că Jeff scotea copiii pe afară sau o lăsa pe Izzie la Gabby, dacă Izzie implora destul de mult. Mama ei nu avea niciodată nimic de obiectat, dar Izzie îi mai auzea uneori certându-se pe tema asta. Tatăl ei o întreba pe mama ei de ce nu poate să-şi ia nici măcar o seară liberă şi aşa începea cearta. Katherine îi numea mereu pe

clienţii soţului ei de la ACLU Marii Nespălaţi. De fiecare dată când Izzie auzea cuvintele acestea, ştia că va începe una dintre certurile lor serioase.
Discuta uneori despre asta cu Andy, pentru că şi el era singur la părinţi, iar părinţii lui erau şi ei ocupaţi şi lucrau mult, ca şi ai ei. Se întreba dacă şi părinţii lui se certau. Spunea că nu, cu toate că mama lui muncea până târziu, dacă trebuia să asiste la vreo naştere. Ambii părinţi ai lui Izzie erau avocaţi, iar ai lui Andy, doctori. Mama lui lipsea uneori de acasă câte două sau trei zile dacă trebuia să asiste la prea multe naşteri, iar tatăl lui călătorea mult ţinând prelegeri şi pentru apariţii televizate legate de noua lui carte. Pleca în turnee de promovare a cărţilor când nu era acasă să consulte pacienţi. Andy spunea că el era şi mai ocupat decât mama sa. Scria cărţi despre problemele oamenilor. Insă lui Andy îi plăcea de menajera lor, care locuia în casă cu ei, deci spunea că nu conta cât de ocupaţi erau părinţii lui. Izzie avea o dădacă, nu o menajeră care să locuiască împreună cu ei. Şi Andy trăia într-o casă mai mare.
Asemenea lui Izzie, casa preferată pentru a merge în vizite era cea a lui Sean, pentru că părinţii lui erau atât de drăguţi. Andy spunea mereu că şi părinţii lui erau drăguţi, doar că erau plecaţi foarte mult, iar familia

O'Hara era mereu acasă şi îşi făcea timp să stea de vorbă cu toţi. Lui Izzie îi plăcea să pretindă că mama lui Sean, Connie, era mătuşa ei, dar nu îi spuse asta niciodată lui Sean, o ţinuse pentru sine. Connie o îmbrăţişa mereu cu putere şi o pupa de fiecare dată când ajungea la ei. Izzie se gândea că toate mamele din grup sunt de treabă, exceptând-o câteodată pe a ei, pentru că era tare ocupată, avea atât de mult de lucru şi venea acasă foarte obosită de la serviciu, încât uneori uita să o îmbrăţişeze. Tatăl ei, în schimb, nu uita niciodată. O plimba în cârcă prin casă şi o ducea la filme şi în parc. Timpul petrecut alături de prietenii ei o făcea uneori pe Izzie să îşi dorească o soră sau un frate, dar ştia că nu are sens să îşi facă speranţe. O întrebase pe mama ei, dar ea spunea că nu avea timp, plus că era şi mai în vârstă decât celelalte mame. Katherine Wallace avea patruzeci şi doi

de ani, iar tatăl lui Izzie, patruzeci şi şase. Spuneau că se simţeau prea bătrâni pentru a mai avea un alt copil, iar tatăl ei spunea mereu că nu mai voiau un altul, pentru că ştiau că nu vor mai avea niciodată un copil aşa minunat ca ea. Izzie ştia însă că asta era doar o scuză. Pur şi simplu nu mai voiau copii.
Era aproape sfârşitul anului şcolar când Kevin O'Hara intră din nou în bucluc. Izzie află de la Sean, când făceau schimb de prânzuri în clasă. Ştia că se întâmplase ceva rău, deoarece Connie nu-i mai condusese la şcoală de două zile. Până la urmă rezumaseră condusul copiilor doar la ele trei, iar când Marilyn şi Judy o înlocuiseră, nici una nu spusese de ce. Izzie intuise imediat un necaz.
-	E vorba de Kevin, spuse Sean când primi de la Izzie un măr în schimbul unei brioşe roz pe care el nu o voia.
Izzie avea mereu mâncare sănătoasă, care era mai pe placul lui. Ea înfulecă brioşa şi îi rămase glazură roz pe buze şi pe nas, ceea ce îl făcu pe Sean să râdă.

-	De ce râzi? îl întrebă Izzie ofensată.
O tachina foarte mult, dar ea îl plăcea oricum. Era prietenul ei, ca un frate, doar mai bun, din moment ce nu o lovise niciodată. împinsese odată un elev de clasa a patra care o jignise.
-	Râd de tine. Ai glazură roz pe tot nasul. Izzie se şterse cu mâneca bluzei, iar el continuă: Kev a dat de bucluc la balul şcolii. Tata spune că s-ar putea să-l exmatriculeze. A trebuit să stea acasă săptămâna asta. E suspendat sau ceva de genul ăsta.
-	Ce-a făcut? S-a bătut?
Izzie ştia că mai făcuse asta înainte. Nu era ceva neobişnuit pentru el, iar mama lui spunea că este din cauza caracterului iute la mânie irlandez. Tatăl lor nu se bătea însă niciodată, cu toate că şi el era irlandez, doar Kevin o făcea.
-	A luat o sticlă de alcool de-a lui tata şi a vărsat-o în sucul de fructe. Cred că era gin. în fine, s-au îmbătat cu toţii foarte tare, inclusiv Kevin. A vomitat în toată baia băieţilor.

- E bine că nu mai împărţi camera cu el dacă a vomitat peste tot, spuse Izzie cu înţelepciune.
Sean primise propria cameră când împlinise şase ani, iar Kevin avea deja treisprezece.
- Cred că mirosea îngrozitor, continuă Izzie, iar Sean încuviinţă, amintindu-şi cum arăta Sean când îl aduseră acasă.
- Da, iar tata era tare furios. L-au sunat noaptea de la şcoală, şi tata a trebuit să meargă să-l ia. Făcuse intoxicaţie cu alcool şi au trebuit să-l ducă la urgenţă să-i dea nişte pastile sau ceva asemănător. Mama a plâns toată săptămâna, e foarte speriată că-l vor exmatricula şi cred că nici notele lui nu sunt prea bune.
Asta li se părea grav amândurora.
- Uau. Când vei şti dacă îl vor da afară din şcoală?

- Săptămâna asta, cred.
Sean nu era sigur. Părinţii lui avuseseră o grămadă de discuţii cu Kevin pe tema aceasta, dar doar una cu el. II trimiteau în vară pe Kevin într-o tabără de aventuri pentru copiii care au probleme la şcoală. Descrierea nu îl încânta deloc pe Sean. Trebuia să faci o serie de lucruri foarte grele, ca de exemplu să te caţări pe stânci, să faci trasee pe munte, să petreci o noapte singur în pădure, ceea ce suna de-a dreptul înfricoşător pentru Sean. îşi făcea griji pentru fratele lui. îl auzise pe tatăl lor spunân- du-i că în ritmul acesta va ajunge la închisoare. Sean spera să nu fie adevărat, dar exmatricularea de la Atwood ar fi cu siguranţă de nesuportat, iar mama lor spusese că dacă se va întâmpla asta, Kevin va trebui să meargă la o şcoală de stat. Şi dacă se mai îmbăta, îl vor trimite la dezintoxicare. Kevin spuse că nu îi pasă şi nici nu părea să aibă remuşcări vizavi de întregul incident. Spuse că se distraseră foarte tare la dans până să fie prinşi. Era pedepsit serios pentru moment, până când şcoala lua o decizie şi urma să aibă restricţii mult timp şi după. Era în clasa a zecea. Lui Izzie şi lui Sean li se păreau multe probleme pentru vârsta de cincisprezece ani, dar aşa era Kevin. Mereu intra în bucluc, fie la şcoală, fie acasă.

- Părinţii tăi trebuie să fie foarte speriaţi, spuse Izzie în timp ce discutau despre asta.
Kevin era singurul băiat mai mare pe care îl ştia, dar el nu o băga în seamă, nici pe ea, nici pe vreunul dintre prietenii lui Sean, în afară de momentele când dădea peste ea în bucătărie, când ea îl vizita pe Sean şi îi spunea „Pitico“. Kevin nu îi vorbea niciodată la şcoală. Era un băiat înalt, arăta bine şi avea părul negru ca abanosul, ca al lui Sean. Făcuse parte din echipa de baseball, dar o părăsise recent. Spusese că sportul nu era pasiunea lui, iar Sean povestise că tatăl lor se înfuriase din cauza asta. Credea că sportul îl va ajuta.

Intr-un final, şcoala consimţise să-l sancţioneze pe Kevin două săptămâni şi să-l pună sub supraveghere până la sfârşitul anului, dar nu îl exmatriculară. Mike şi Connie se duseseră să pună o vorbă bună pentru el şi convinseseră şcoala să-i mai acorde o şansă, însă Mike îl avertizase, la fel şi directorul, că, dacă mai făcea aşa ceva, va fi dat afară. Kevin spusese că a înţeles şi se purtă frumos până la finalul anului, iar apoi plecă în tabără în Munţii Sierra Nevada. Când se întoarse, arăta mai sănătos, mai musculos şi mai puternic, se purta mai frumos şi părea mai responsabil. împlinise şaisprezece ani, iar Mike îi spuse lui Connie că nu mai arăta ca un băiat, ci ca un bărbat. Tabăra de supravieţuire îi dăduse încredere în el, şi sperau că-l va ajuta să-şi schimbe comportamentul.
-Mi-aş dori să se poarte ca un bărbat, oftă Connie îngrijorată.
în primele săptămâni, fusese perfect, ba chiar îşi ajutase mama cu treburile casei. Sean ştia însă că era o prefăcătorie. îl văzuse pe Kevin bând pe furiş o bere la o săptămână după ce se întorsese acasă şi avea un pachet de ţigări în rucsac. Sean nu-l pârâse niciodată părinţilor, deşi văzuse multe, mai mult decât ştia Kevin. Sean îşi cunoştea bine fratele. Pe el nu îl păcălise.
Sean şi Izzie intrară împreună în şcoală în prima lor zi din clasa a patra, iar ceilalţi, Billy, Andy şi Gabby, erau chiar în spatele lor. Cei cinci prieteni erau mereu împreună, nedespărţiţi, oriunde mergeau. Aşa fusese timp de patru ani şi se gândeau că aşa va fi mereu. Toţi

cinci îşi gravau în fiecare an pe bănci cuvintele „Prieteni pentru totdeauna1*. Era un pact secret pe care îl făcuseră în clasa a doua. Connie îi numea mereu Cei Cinci Magnifici. Fuseseră devotaţi unul altuia încă de la grădiniţă şi sperau să rămână mereu aşa. Erau o familie pe care o formaseră ei singuri. Izzie şi Gabby pretindeau uneori că sunt surori în faţa noilor profesori sau în faţa străinilor. Billy, Andy şi Sean spuseseră cuiva de la sala

de bowling că sunt tripleţi, iar persoana îi crezuse. Cei cinci erau asemenea unor cvinteţi, cu părinţi diferiţi, dar cu o singură inimă şi un singur suflet. „Prieteni pentru totdeauna11, mai presus de toate.

capitolul 3

Prea multe nu se schimbară pentru ei până în clasa a opta, când începură să se întâmple o serie de evenimente care modificară ansamblul familiar. In primul rând, toţi împliniră treisprezece ani şi deveniseră adolescenţi. Peste un an, vor intra la liceu la Atwood, ceea ce li se părea un pas important către viaţa de adult. Connie îi tachina spunându-le că erau la fel ca la grădiniţă, doar că erau mai mari. Sean era încă obsedat de orice normă de aplicare a legii, urmărea fiecare reportaj despre infracţiuni şi emisiune poliţistă la televizor şi începuse să citească cărţi despre FBI. Billy era la fel de înnebunit după sporturi, în special fotbal, şi avea o colecţie impre-sionantă de cartonaşe de fotbal şi baseball cu autografe. Gabby mai semnase câteva contracte de modelling locale şi juca rolul principal în Spărgătorul de nuci şi alte două piese de la şcoală. Andy se afla în fruntea clasei cu note impecabile, iar Izzie dezvoltase o puternică conştiinţă socială. Se oferise voluntar la un azil pentru familii fără adăpost şi strânsese de Crăciun jucării pentru copii, îşi folosise chiar alocaţia pentru a cumpăra jucării în plus faţă de cât puteau acoperi donaţiile.

Billy şi Gabby fură primii care anunţară o schimbare majoră. In vacanţa de Crăciun petrecură mult timp împreună, iar când se întoarseră la şcoală, spuseră că erau iubit şi iubită.

- Serios? Izzie se holbă la prietena ei cea mai bună când îi dădu vestea. Ce înseamnă asta? Izzie coborî conspirativ tonul vocii şi se uită peste umăr pentru a se asigura

că nu ascultă nimeni. Aţi făcut-o? şopti foarte uimită, iar Gabby râse cu acel râs cristalin, ca de clopoţel, de care Izzie era convinsă că într-o zi o va transforma într-o vedetă de film.
-Bineînţeles că nu, nu suntem proşti, spuse Gabby încrezătoare. Nu suntem suficient de mari pentru „a o face“. Vom aştepta până la liceu sau până la facultate. Ştim doar că ne iubim. Părea foarte sigură, ceea ce o impresiona enorm pe Izzie.
- De unde ştii? Izzie era fascinată.
Toţi se iubeau în micul lor grup compact de prieteni, dar ea nu s-ar fi gândit să devină iubita lui Sean, Andy sau Billy. Din punctul ei de vedere, erau cei mai buni prieteni. Deci cum ştiau Billy şi Gabby că erau diferiţi? Ce se întâmplase cu ei pe durata vacanţei de Crăciun?
- M-a sărutat, îi mărturisi Gabby, dar nu-i spune mamei. Am decis doar să fim iubit şi iubită. Gabby părea foarte mulţumită de asta, cu toate că lui Izzie nu îi părea deloc schimbată. Ei doi erau singurii din grup care se sărutaseră. Nu exista nici măcar un băiat din clasa a opta pe care să-l placă Izzie, şi cu siguranţă nu unul pe care să îl şi sărute. Tu şi Sean ar trebui să vă cuplaţi, ca mine şi Billy, spuse Gabby pe un ton de om mare, părând mai matură decât anii ei, dar Izzie părea şocată.
- Bleah! E dezgustător. E prietenul meu cel mai bun!
- Credeam că eu sunt, o tachină Gabby, amuzată de reacţia pe care o avusese la sugestia legată de Sean.
Devenea din ce în ce mai arătos pe măsură ce creştea, cu toate că era încă mult mai scund decât Billy. Dar alte fete din clasa a opta credeau că este tare atrăgător. Lui Sean nu-i păsa. Nu prezenta, momentan, nici un interes pentru fete. II pasionau doar emisiunile de criminalistică şi sportul. Pe Izzie o trata ca pe o soră.
- Ştii doar că eşti prietena mea cea mai bună, spuse Izzie simţindu-se inconfortabil. Toţi sunteţi. Mi se pare

doar ciudat să am un iubit la vârsta noastră. Izzie părea confuză şi uşor dezaprobatoare.
Gabby era mult mai sofisticată decât ceilalţi, iar Billy era, din punct de vedere fizic, mai matur. Gabby ridică din umeri, fără să fie îngrijorată.
- Da, poate. Totuşi, îmi place să-l sărut, spuse Gabby, iar Izzie păru puţin şocată la auzul acestor vorbe şi, după ce mai vorbiră un pic despre asta, merseră împreună în clasă.
Billy avusese antrenament la baschet în acea zi şi era în sala de sport, dar le dăduse aceeaşi veste lui Sean şi Andy în dimineaţa respectivă. Amândoi păreau impresionaţi şi voiau să ştie cât de departe ajunsese cu Gabby. Billy le spuse că doar se sărutaseră, dar nu merseseră mai departe. Cei doi erau la fel de contrariaţi ca Izzie. Era începutul unei noi ere în grupul lor, din moment ce ei doi formau un cuplu. Ceilalţi se simţeau nişte fraieri şi un pic lăsaţi pe dinafară, pentru că Gabby şi Billy adăugaseră relaţiei un alt factor ce nu putea fi împărţit cu ceilalţi. Cei singuri se simţeau ciudat, dar pe Izzie nu o atrăgea deloc ideea unei relaţii cu cineva din sau din afara grupului. Andy şi Sean erau fraţii pe care nu-i avusese niciodată şi îi plăcea ca lucrurile să rămână aşa. Ar fi fost groaznic să fie iubita unuia dintre ei şi nici nu îşi dorea asta.
Le luă ceva timp să se obişnuiască cu ideea că Gabby şi Billy formau un cuplu, dar până în primăvară, se acomodaseră cu toţii şi-i considerau de-acum un întreg. Dragostea creştea din ce în ce mai puternică şi rămăsese pură. Pentru ei, plimbările împreună, sărutările erau de ajuns. Larry avusese o discuţie cu Billy, la insistenţele lui Marilyn, despre folosirea prezervativelor şi despre grija pe care trebuia să o aibă ca Gabby să nu rămână însărcinată, dar Billy insistă că nu aveau nevoie de ele. Tatăl lui păru dezamăgit, dar mama respiră uşurată.

Marilyn avu o discuţie lungă cu Judy a doua zi şi o în- trebă dacă copiii lor spun adevărul cum că nu fac sex. Spera să fie aşa, dar nu era sigură. Auzise poveşti despre copii care fac sex chiar înainte de liceu.
-Gabby îmi spune totul, afirmă Judy cu încredere, fără să pară îngrijorată. Vreau să ia anticoncepţionale înainte de a începe să facă ceva, ca să fiu sigură.
Părea surprinzător de calmă, cu toate că nu îi spusese lui Adam, deoarece ştia cât de protector era cu fiicele lui. Totuşi, Adam remarcase că Billy venea mai des pe la ei în ultimul timp, deci bănuia ceva.
- Au de-abia treisprezece ani, spuse Marilyn cu o privire îngrijorată. Nu sunt suficient de mari pentru a face faţă unei relaţii serioase şi lucrurilor aferente ei.
- Câteodată nici măcar eu nu sunt sigură că reuşesc asta, replică sarcastic Judy, iar Marilyn zâmbi amar, chiar dacă ştia că Judy glumeşte.
Ea şi Adam aveau o căsnicie bună şi părea că încă se simţeau bine unul în compania celuilalt după cincisprezece ani.
Marilyn şi Larry avuseseră o perioadă mai grea în ultimii ani. El continuase să bea, iar ea îl bănuise de câteva ori că ar avea o aventură, dar el insista că nu era adevărat. Ii plăcea să iasă cu clienţii importanţi şi uneori nu venea acasă decât la ora trei sau patru dimineaţa, dar jura întotdeauna că nu se întâmplase nimic. Marilyn nu era la fel de sigură, dar nici nu putea dovedi contrariul, îşi petrecea mult timp acasă cu băieţii, Billy şi Brian, care aveau treisprezece şi, respectiv, opt ani, iar ei îi ocupau destul timpul. O alarma câteodată faptul că la treizeci şi opt de ani devenise sedentară. Larry de-abia dacă o mai scotea pe undeva. Ieşea doar cu „băieţii11. Se plângea din când în când prietenelor ei, dar nu putea schimba cu nimic situaţia. Când îi spunea ceva lui Larry, acesta devenea răutăcios şi îi spunea să nu se mai plângă. îi amintea

că îi oferise o casă frumoasă şi mulţi bani de cheltuit şi, dacă voia pe cineva care să-i fie mereu în preajmă, să'şi ia un câine. Susţinea că nu

voia să fie la cheremul ei. El era liber, oricând voia să iasă, iar ea avea băieţii.
Şi nici cu ei nu se purta frumos mereu, în funcţie de cât de mult băuse. îl ignora complet pe Brian, pentru că nu-l pasiona sportul, iar ultima oară când Billy pierduse un meci de baseball în echipa ligii secunde pentru care juca, Larry îl lovise şi-l numise fraier după ce ajunseseră acasă. Billy se dusese plângând în camera lui, iar Mari-lyn şi Larry începuseră să se certe îngrozitor. Lăsase, într-un final, de la ea şi se retrăsese în camera ei. Iar el plecase de acasă şi se întorsese a doua zi de dimineaţă. Nu îşi ceruse niciodată scuze, nici unuia dintre ei, iar ea se întreba uneori dacă îşi mai amintea măcar ce făcuse cu o noapte înainte. Marilyn îi ceruse scuze lui Billy când tatăl lui îl lovise după meci şi încercase să-i explice că era aşa de obsedat de câştigarea fiecărui meci încât nu ştia ce face. Dar amândoi erau conştienţi că ştia. Billy se înscrisese în echipa de fotbal în anul întâi. Era pe singurul drum care îi plăcea tatălui său şi era hotărât să nu mai fie niciodată numit fraier.
Marilyn şi Judy vorbeau deseori despre relaţia copiilor. Marilyn îşi făcea griji pentru Gabby de parcă ar fi fost fiica ei şi era îngrozită că vor pierde controlul şi vor face sex. Judy, dimpotrivă, era incredibil de relaxată şi de încrezătoare în fiica ei.
-Gabby este prea deşteaptă pentru a face asta, spunea Judy calm.
Marilyn ştia destule fete deştepte care pierduseră controlul şi rămăseseră gravide. Marilyn nu voia să se întâmple asta cu copiii lor şi spera să prevină un dezastru înainte să se întâmple. Era mult de îndurat la treisprezece ani.

Connie le spusese lui Marilyn şi lui Judy că Kevin îşi începuse viaţa sexuală la vârsta de treisprezece ani, deşi fiul ei cel mic, Sean, era departe de aşa ceva. Toţi copiii erau diferiţi şi se dezvoltau diferit în adolescenţă.
Pentru moment, grijile lui Connie legate de Kevin se diminuaseră. Era în primul an la Universitatea ca- liforniană Santa Cruz şi se descurca bine. Arăta ca un hipiot, cu tatuaje, cercei şi păr lung, dar

notele lui fuseseră acceptabile timp de două semestre. Asta îi oferise o perioadă de respiro, dar tot îşi făcea griji pentru el. Suna din când în când de la Santa Cruz, dar nu prea des. Ii plăcea să fie de unul singur şi independent, iar Connie se concentra asupra lui Sean, ştiind că are nevoie de atenţie şi de îndrumare, iar la douăzeci de ani Kevin trebuia să fie responsabil pentru sine la şcoală.
Elevul eminent din grupul celor cinci prieteni era mereu Andy. Se aştepta asta de la el, iar părinţii lui nu avuseseră vreodată îndoieli că Andy va lua numai note de zece. Nu îi dezamăgise niciodată şi spunea că vrea să fie doctor, asemenea părinţilor lui. Un doctor ca mama lui, nu psihiatru ca tatăl lui. Andy voia să vindece corpurile oamenilor, nu minţile lor, dar voia să ajungă la Harvard, asemenea tatălui său. Aşa cum lua zece la şcoală, ceea ce era de aşteptat, aşa lua şi premiul la ştiinţă în fiecare an. Andy era foarte talentat la ştiinţe, iar Izzie îl tachina câteodată şi îl numea „doctor". Lui Andy îi plăcea, de fapt. Devenise bun şi la sport şi avea graţia naturală a unui atlet. Făcea parte din echipa de tenis a şcolii şi avea turnee în weekenduri. Cei patru prieteni mergeau întotdeauna să-l vadă jucând, aşa cum mergeau şi la meciurile de baseball ale lui Sean şi Billy, iar băieţii veneau să le facă galerie lui Gabby şi lui Izzie când jucau baschet şi fotbal pentru fete.
Larry era întotdeauna prezent la meciurile de baseball şi ţipa la Billy pe durata întregului meci, spunându-i

ce ar trebui să facă. Era furios după fiecare meci pe care îl pierdeau, iar Sean încercase de câteva ori să pledeze pentru Billy, dar Larry se enerva atunci şi pe el.
- Domnule Norton, am jucat bine astăzi, afirma Sean curajos. Billy a marcat două home runs[1], ceea ce este mult mai mult decât a reuşit oricine altcineva din cele două echipe. După terminarea meciului, antrenorul chiar l-a felicitat pentru cât de bine a jucat.
-A dat-o în bară când ambele baze erau ocupate. Am fi putut câştiga. Sau nu ai observat? îi răspunse răutăcios lui Sean, care refuza să se lase intimidat de tatăl lui Billy.

Nimănui nu-i plăcea de Larry, ca de altfel nici lui Sean, care ura să vadă ce-i făcea lui Billy. Domnul Norton nici măcar nu se obosea să discute cu Brian, care venea la toate meciurile fratelui său. Larry continua să se poarte ca şi când Brian n-ar fi existat. Din punctul lui de vedere, din moment ce nu era atlet, nici nu exista.
-Nu ştiu despre vorbeşti, O’Hara, îi răspunse obraznic lui Sean, tu nu eşti în stare nici să loveşti mingea. Ar trebui să te dea afară din echipă şi să te pună să joci volei cu fetele.
-Ajunge, tată, spuse Billy încet, apărându-şi prietenul.
Observase că tatăl lui băuse şi îi era foarte ruşine de felul cum se comporta. Era obişnuit cu violenţa verbală a tatălui său acasă, dar nu voia ca prietenii lui să ştie.
-Sunteţi un grup patetic de fătălăi, spuse Larry plecând în trombă, urcându-se în maşină şi demarând, în timp ce Billy se uită la Sean şi ridică din umeri.
Avea lacrimi în ochi când Sean îl luă pe după umeri şi se îndreptară împreună către vestiar fără să spună o vorbă. Brian îi aştepta când se întoarseră îmbrăcaţi în jeanşi şi fără echipament. Urmărise întreaga scenă
1 Lovitură Ia baseball care permite celui care o execută să facă un tur complet al bazelor terenului, (n.tr.)

şi îi părea rău pentru amândoi. îi plăcea să-i vadă jucând. Nici unul dintre cei trei băieţi nu comentase comportamentul lui Larry. Erau obişnuiţi cu el şi îl văzuseră cu toată lumea plecând în trombă. în timp ce părăseau terenul, Billy se întâlnise cu Gabby, care îl aştepta şi ea. O prinse de talie şi o îmbrăţişă când ea îl complimentă pentru cele două home runs.
-Mda, în fine, spuse el minimizând importanţa reuşitei, încercând să-l uite pe tatăl lui şi zâmbindu-i lui Gabby.
La treisprezece ani, Billy avea deja un metru optzeci înălţime şi arăta mai degrabă de şaisprezece ani. Gabby părea şi ea mai mare, cu o tunsoare matură şi un pic de machiaj, atât cât îi permitea mama ei. Erau un cuplu drăguţ şi o apariţie obişnuită de acum. Gabby îl spriji-

nea mereu în problemele de acasă. Se întâlniră apoi şi cu ceilalţi la un hamburger şi o îngheţată după meci, iar Billy îl luă şi pe Brian, ceea ce îl făcu tare fericit. Cei Cinci Magnifici erau mereu buni cu el.
Cei cinci buni prieteni îşi petrecură vacanţa de primăvară împreună fără a face ceva deosebit. Merseră la meciuri de baseball şi înotară în piscina din Napa Valley a unui prieten, când acesta îi invită pentru o zi. Connie şi Mike O'Hara organizară un grătar în grădina din spate pentru ei, iar a doua zi primiră un telefon de la Universitatea Santa Cruz şi de la poliţie. Kevin fusese arestat pentru posesie cu intenţia de a vinde şi pentru consum de marijuana la şcoală. Fusese acuzat că le vindea colegilor, cu toate că nu aveau dovezi. Era în închisoare, aşteptând trimiterea în judecată. Sergentul de poliţie cu care vorbise Mike spunea că ar putea face până la patru ani de închisoare şi că era exmatriculat din şcoală. Kevin avea douăzeci de ani şi tocmai de acest lucru se temuseră părinţii lui de-a lungul anilor, iar Mike îl prevăzuse. Kevin trăia după propriile reguli

şi nu după ale celorlalţi. Nu după regulile părinţilor, ale şcolii şi nici măcar ale statului.
Seara îi sună din puşcărie, iar Mike îl sunase deja pe avocatul lui. Urmau să meargă a două zi în Santa Cruz pentru punerea sub acuzare. Kevin voia ca părinţii să-l scoată pe cauţiune din puşcărie în acea noapte, dar Mike îi spuse lui Connie că i-ar prinde bine să petreacă noaptea în puşcărie să se gândească la ce făcea. Erau îngroziţi, şi la fel era şi Sean. Comportamentul libertin şi relaxat al fratelui nu coincidea cu pasiunea lui pentru lege şi ordine. încă visa să facă parte din poliţie într-o bună zi, iar în ultimul timp spusese că voia să lucreze pentru FBI sau CIA după facultate. Ideile lui erau total opuse faţă de cele ale lui Kevin.
In ziua următoare, Sean arăta tare supărat când se duse să doarmă la Billy. Părinţii lui plecaseră să-l scoată pe Kevin din puşcărie. Avocatul pledă cu tărie pentru renunţarea la acuzaţii şi trimiterea lui Kevin la un centru de reabilitare. Judecătorul fusese deschis la această propunere şi stabili o audiere peste două săptămâni, ceea ce le dădu foarte puţin timp pentru a găsi un centru de reabilitare, pe

care să i-l prezinte judecătorului. Spre disperarea părinţilor, zilele lui la Universitatea Santa Cruz se terminaseră pentru totdeauna. Erau devastaţi din cauza situaţiei în care se afla.
Kevin arăta încrezut când se întoarse acasă şi nu părea marcat de noaptea pe care o petrecuse în puşcărie, de acuzaţii sau de exmatricularea de la şcoală. Ii aduseseră lucrurile acasă, iar Sean observă că ţine aproape un rucsac. Era sigur că avea droguri în el şi avu impresia că Kevin era drogat mai târziu în acea seară, însă părinţii nu observaseră. Sean era furios. Kevin nu avea nici un pic de respect pentru părinţii lor, casa lor sau chiar pentru el însuşi. De-abia ieşise din puşcărie şi se apucase din nou de droguri. Sean era convins de asta.

- O să-i omori pe mama şi pe tata, spuse Sean cu mâhnire, când intră, o oră mai târziu, în camera fratelui său.
Kevin era întins pe pat, asculta muzică cu televizorul pornit. Sean nu ştia ce consumase, dar orice ar fi fost îl făcea fericit.
-Nu-mi ţine prostiile alea de predici pioase, spuse Kevin uitându-se la fratele lui mai mic, care stătea în mijlocul camerei. Cei doi trăiau în lumi diferite. încă nu eşti poliţai, chiar dacă gândeşti ca unul.
- Tata are dreptate, spuse Sean încet.
îşi pierduse tot respectul pentru fratele său şi ura să vadă ce le făcea părinţilor. Mama lor plângea întruna de două zile, iar tatăl lui plânsese când îi spusese ce se întâmplase. Se simţeau învinşi şi nu ştiau ce să facă să-l oprească.
-Vei ajunge în puşcărie! Văzuse scenariul de o mie de ori la televizor, la emisiunile pe care le urmărea.
- Nu, ţânc fricos ce eşti, o să ajung probabil să fiu eliberat condiţionat. Nu e aşa mare scofală cum o fac ei să pară. E doar marijuana, pentru numele lui Dumnezeu, nu metanfetamină sau cocaină. E puţină iarbă.
Dar nu era doar puţină. Avusese o cantitate considerabilă de marijuana la el şi în maşină când trecuse pe culoarea roşie a semaforului şi îl suspectaseră că era sub influenţa drogului.

- E ilegal, spuse Sean, stând în continuare în mijlocul camerei şi urmărindu-1.
Kevin părea complet relaxat, întins în pat. Fusese atât de drogat când îl arestaseră că de-abia îşi mai amintea noaptea petrecută în puşcărie şi dormise ca un prunc. Poate că data viitoate va fi cocaină, sau metanfetamină, sau ciuperci, sau LSD, sau orice alt drog pe care îl consumi cu prietenii tăi.
-Ce ştii tu despre ce fac eu cu prietenii mei? îl întrebă Kevin mânios. Fratele lui se transforma într-un poliţist de la Narcotice.

-Aud lucruri.
- Eşti doar un copil, Sean. Nu ştii despre ce vorbeşti.
- Ba da, ştiu. Şi ştii şi tu. Iţi jur că o să te bat când mai cresc dacă le mai faci asta, spuse Sean. Tremura de furie, dar fratele lui doar râse de el şi îi arătă uşa camerei.
-Mor de frică, micuţule. Acum mişcă-ţi fundul din camera mea înainte să te bat eu pe tine.
Părea cineva care venise de pe altă lume, dintr-o altă familie. Era un străin printre ei şi aşa fusese din totdeauna. Kevin găsea mereu o modalitate să facă tot ce voia el. O făcuse dintotdeauna, indiferent ce consecinţe avea asupra lui sau a celorlalţi.
Sean plecă tăcut din cameră, iar în următoarele zile părinţii lui se întâlniră cu terapeuţi şi avocaţi. Găsiseră un centru de reabilitare în Arizona unde să-l ducă, iar avocatul urma să-l întrebe pe judecător dacă Kevin ar putea pleda pentru o pedeapsă mai uşoară şi să fie trimis la reabilitare în perioada de probă, fără a petrece timp în puşcărie. Nu era un lucru cert, iar cu o zi înainte de a merge la tribunal, tatăl lui îl puse să îşi tundă părul şi să se bărbierească. Kevin refuză, dar nu avea de ales. Tatăl lui îi dădu un costum şi îi spuse să-l poarte. Ochii lui Mike ardeau de furie când i-o ordonă.
-Nu mai vreau să-i faci asta niciodată mamei tale, spuse printre dinţii încleştaţi, de-abia păstrându-şi calmul, iar Kevin încuviinţă.
Mike îi dădu o cămaşă şi o cravată care să se asorteze şi o pereche de pantofi de-ai lui, din moment ce purtau aceeaşi mărime şi nu voia să meargă cu el în centru să-şi cumpere unii noi. Timp de două

săptămâni, Kevin stătuse acasă şi nu îl lăsaseră să plece nicăieri. Nu îi plăcea planul pe care îl aveau în minte, dar până şi lui i se părea mai rezonabil decât patru ani de puşcărie, dacă era condamnat.
Drumul spre Santa Cruz fu destul de lung şi tăcut. Le luă aproape trei ore în traficul din San Francisco

şi căzuseră de acord să se întâlnească cu avocatul în afara sălii de judecată. Primiseră o scrisoare oficială de la centrul de reabilitare din Arizona prin care Kevin era acceptat. Devenea din ce în ce mai real pentru el în timp ce se duceau către tribunal. Kevin părea speriat, chiar dacă nu la fel de mult ca părinţii lui. II lăsaseră pe Sean la Billy, iar Marilyn urma să îi ducă pe amândoi la antrenamentele de baseball după-amiază.
Judecătorul ascultă ceea ce propunea avocatul familiei O’Hara şi nu făcu nici un comentariu în timp ce studia scrisoarea care îi fu înmânată, cu descrierea centrului şi ce oferea.
-Eşti un tânăr foarte norocos, îi spuse lui Kevin după ce citise informaţiile despre centru. Mulţi părinţi ţi-ar fi întors spatele şi te-ar fi lăsat să mergi la puşcărie. Şi s-ar putea să-ţi fi prins bine să te fi lăsat, spuse cu severitate. Ceea ce voi face voi face pentru ei mai mult decât pentru tine. Şi ai face bine să te foloseşti de şansă, altfel vei ajunge la închisoare. Verdictul este de şase luni la acest centru de reabilitare din Arizona, ce îmi pare mai degrabă un club rural. Ai face bine să stai acolo toate cele şase luni. Dacă pleci cu o zi mai devreme, te trimit la închisoare. Şi te voi ţine doi ani sub supraveghere. Dacă vei încălca legea sub orice formă în aceşti doi ani, mergi la închisoare. S-a înţeles?
Kevin încuviinţă, de-abia putând să-şi stăpânească furia. Şase luni la reabilitare părea a fi un coşmar, şi toate astea din cauza părinţilor, pentru care nu simţea nici un pic de recunoştinţă în acel moment. Era terminat. Judecătorul spuse că avea douăzeci şi patru de ore la dispoziţie să ajungă la centrul din Arizona şi voia dovada că fusese internat. II întrebă pe Kevin dacă avea ceva de spus în apărarea lui,

dar acesta negă. Mike, în schimb, vorbi pe un ton răguşit şi îi mulţumi judecătorului pentru înţelegere.

-Vă doresc baftă cu fiul dumneavoastră, spuse judecătorul cu blândeţe, în timp ce în ochii lui Mike apăruseră lacrimi, iar ale lui Connie curgeau pe obraz.
Fuseseră două săptămâni dureroase şi înspăimântătoare.
întoarcerea în San Francisco fu la fel de tăcută ca drumul spre tribunal. Mike o rugase pe asistenta lui să rezerve locuri la un zbor către Arizona la şapte dimineaţa în ziua următoare. Avea să-l conducă chiar el pe Kevin, să se asigure că va ajunge acolo şi că nu va fugi.
Kevin se duse direct în camera lui când ajunse acasă şi fumă fără să se ferească o ţigară cu marijuana. Familia simţi mirosul, dar nu intră în cameră. Coşmarul era pe sfârşite, iar în ziua următoare va fi la reabilitare, asta dacă nu fugea din cauza rigorilor impuse de program, sau dacă uita că în acest caz ajungea la închisoare.
După ce Kevin urcase în cameră, iar Connie şi Mike se schimbară de hainele de la tribunal, Connie se duse să-l ia pe Sean de la Billy. De-abia ajunseseră acasă de la antrenamentul de baseball. Când apăruse, Sean se uită la ea cu o privire îngrijorată. Fratele lui se purta uneori ca un nemernic, dar îl iubea oricum. Era până la urmă fratele lui, iar Sean nu voia să intre la închisoare.
- Merge la puşcărie? întrebă Sean cu o voce panicată, dar mama lui clătină din cap. Părea extenuată şi frântă.
- Nu, îl trimit la reabilitare în Arizona timp de şase luni şi a primit doi ani de eliberare condiţionată, aşa că ar face bine să se comporte cum trebuie. Dacă părăseşte centrul sau dacă greşeşte cumva, va merge la puşcărie.
Erau veşti bune, dar nu îi păreau aşa încă. Era perfect conştientă de riscuri şi nu avea nici o idee cum şi cât va coopera Kevin. Vor merge în weekenduri pentru vizite de familie, vor lua parte la şedinţe de terapie împreună cu el şi poate va trebui să vină chiar şi Sean. Kevin îi făcea să treacă prin momente dificile. Era cel mai grav lucru pe care îl făcuse până acum şi încă nu se terminase.

- Va fi bine, mamă, spuse Sean pentru a o linişti, dar nici el nu credea asta cu adevărat.

In timp ce Connie vorbea cu Sean şi Billy, Marilyn venise să întrebe ce se întâmplase, iar Connie îi povesti foarte uşurată. Mergea la reabilitare, şi nu la puşcărie. Marilyn vedea clar cât de tensionată şi de extenuată era Connie şi îşi îmbrăţişă prietena. Connie arăta la fel de epuizată cum se şi simţea. Billy le observa în tăcere; nu ştia ce să spună. II bătu prieteneşte pe Sean pe spate şi îl împinse înainte să plece, ceea ce era felul lui de a-i spune cât de rău îi părea. Sean se uită la el zâmbind. Izzie îl sună seara aceea acasă pe Sean ca să-l întrebe ce se întâmplase.

- Deci merge la puşcărie?
- Nu. Oricum, nu de data asta. Dar dacă mai greşeşte o dată, probabil că va merge. Nu ştiu ce e cu el, mereu a fost o pacoste, spuse Sean, părând el însuşi obosit.

Toată ziua îşi făcuse griji pentru fratele şi pentru părinţii lui, care erau vizibil devastaţi de ceea ce făcuse Kevin şi de ceea ce i s-ar putea întâmpla.

-Unii oameni sunt diferiţi, cred, spuse Izzie încet. Chiar şi în aceeaşi familie. Ce face mama ta?

Cu toţii îşi făceau griji pentru ea. Arestarea lui Kevin fusese un adevărat şoc.

- Este distrusă. Nu spune nimic, dar parcă a fost lovită de un autobuz. La fel şi tata. II duce mâine pe Kev la Phoenix.
- Kevin este speriat? întrebă Izzie, afectată de întâmplare. Era prima persoană pe care o ştiau care mergea la reabilitare.
- Nu, cred că este enervat. Nu spune multe şi a coborât astăzi la cină drogat până peste cap. Părinţii mei nu şi-au dat seama, dar eu, da. Tata i-a spus că trebuie să coboare pentru mama, care a plâns pe toată durata cinei.

Situaţia îi părea groaznică lui Izzie şi putea să simtă din vocea lui Sean efortul pe care îl făcea, căci ura să-şi vadă părinţii atât de supăraţi.

Mike şi Kevin plecară a doua zi de dimineaţă înainte ca Sean să se fi trezit. Connie se trezi să-şi ia ră- mas-bun de la fiul ei şi încercase să-l îmbrăţişeze, dar el o alungă şi se feri, ceea ce era mult mai mult decât putea Mike să suporte, şi îl apucă tare de braţ.

- Spune-i la revedere cum se cuvine mamei tale, rosti printre dinţi, iar Kevin o îmbrăţişă în timp ce ea plângea.

Plecară cât încă era întuneric, iar Connie se întinse în pat şi plânse cu suspine. Mike se întoarse singur acasă mai târziu şi izbucnise în plâns când se aşeză în pat, iar Connie îl îmbrăţişă, încercând să-l consoleze.

- Cum se simţea când l-ai lăsat acolo? îl întrebă Connie despre Kevin.

- Părea că mă urăşte. A întors spatele şi a plecat.

Kevin uitase deja că un judecător l-a trimis acolo, nu părinţii lui.

Casa familiei O'Hara părea dintr-odată prea liniştită fără Kevin, cu toate că fusese deja plecat la facultate. Dar recenta lui prezenţă fusese impunătoare, cu ostilitatea lui, băutul clandestin, fumatul de marijuana şi stresul pe care-l cauza tuturor celor din jur. La început, ritmul fără el părea nefiresc şi necunoscut. Lui Sean îi era dor de ideea unui frate mai mare, dar realitatea în ceea ce îl privea pe Kevin nu fusese niciodată aceeaşi cu speranţele sale.

Sean alterna învăţatul cu televizorul. Emisiunile lui favorite erau tot cele despre infracţiuni, iar Izzie venise de câteva ori să înveţe împreună. Ii făcu prăjiturile lui preferate şi aduse brioşe pentru el şi părinţii lui. Nu ştia cum să fie de ajutor. Vedea tristeţea din privirile lor, chiar şi la Sean.

Sean fu tăcut în următoarele săptămâni şi începu să se simtă mai bine când avu de susţinut examenele

semestriale. Izzie ajunse la jumătatea materiei când, într-o seară, tatăl ei bătu la uşa dormitorului şi o rugă să vină în sufragerie. II urmă mirată şi se sperie automat când o văzu pe mama ei aşteptând pe canapea, aparent încordată.

-Am dat de necaz? întrebă Izzie uitându-se când la unul, când la altul.
Nu îşi putea aminti dacă făcuse ceva rău, dar nu se ştie niciodată. Orice era posibil. Poate că sunaseră de la şcoală să spună că a picat toate testele. Dacă aşa era, ar fi fost o premieră.
-Eu şi mama ta avem să-ţi spunem ceva, zise Jeff încet, după ce se aşeză.
Izzie stătea pe un scaun şi totul era nefiresc în acel tablou. Mama ei nu se uita la ea, iar camera era atât de tăcută încât Izzie putea auzi ceasul vechi bătând pe hol. Nu îşi aducea aminte să-l mai fi auzit din sufragerie, dar nimeni nu vorbea.
- Divorţăm, spuse Jeff, arătând învins.
Izzie îi privea fix cu ochii mari, neştiind ce să răspundă. Cât de îngrozitor? Cum aţi putut? De ce? Nu vă iubiţi? Ce se va întâmpla acum cu mine? Ii treceau o mie de gânduri prin minte, dar nu putea spune nimic. Voia să ţipe sau să plângă, dar nici asta nu putea. Tot ce putea să facă era să se uite când la unul, când la altul. In cele din urmă, mama ei îşi întoarse privirea către ea.
-A cui a fost ideea?
Fu singurul lucru pe care putu să îl spună. Era sigură că fusese ideea mamei ei. Mereu se comportase ca şi cum nu ar vrea să fie de fapt acolo.
- A amândurora, răspunse tatăl ei, în timp ce Katherine se uita la soţul şi la fiica ei ca la nişte străini.
Se simţise ca o străină între ei timp de mulţi ani. Nu voise niciodată copii şi îi spusese asta lui Jeff când se căsătoriseră. Se cunoscuseră în perioada când erau amândoi studenţi la Drept, iar el avusese pe atunci

visuri mari de corporatist, dar mai târziu îşi schimbase părerea şi se îndrăgostise de munca pe care o făcea la ACLU. Se angajase pe perioada verii la ei şi nu mai plecase niciodată, continuându-şi munca acolo pe toată perioada studiilor.
Ambiţiile şi ţelul lui Katherine nu se schimbaseră niciodată, însă Jeff devenise o altă persoană de-a lungul timpului. Se gândise că un

bebeluş le-ar ajuta căsnicia şi le-ar face bine şi promisese că va face tot ce va putea ca să o ajute, şi asta şi făcuse. Fusese mult mai atent cu Izzie decât fusese ea, iar Katherine ştia. Chiar şi după naşterea lui Izzie, spre groaza ei, nu se împăcase niciodată cu ideea. în ceea ce o privea, fusese o greşeală teribilă. Şi era implicată o fiinţă umană. Izzie era o fetiţă minunată, dar Katherine nu se simţea ca o mamă, niciodată în trecut şi nici acum. Ştia că lipseşte o parte importantă din ea. Nu putea relaţiona. Se simţea vinovată şi îl ura pe Jeff pentru că o forţase, pentru că o convinsese. Fusese atât de convingător. Propriii părinţi ai lui Katherine fuseseră mereu distanţi cu ea, nimic din trecutul ei nu o învăţase cum să fie mamă, şi, în adâncul sufletului, nici nu voia să înveţe. Se simţea un monstru de fiecare dată când se uita la propriul copil şi ştia că şi Izzie simte asta. Jeff negase cât timp putuse, dar, deşi nu o recunoştea faţă de Izzie, el fusese cel care ceruse divorţul, iar Katherine se simţise uşurată.

-Mama ta are un nou loc de muncă foarte important, explică Jeff. Va fi avocat senior pentru o corporaţie foarte mare şi va călători mult timp. Nu vrem să fim căsătoriţi astfel. Uneori, lucrurile se schimbă între doi oameni, spuse uitându-se la fiica lui. Căsnicia noastră nu mai are sens odată cu noul serviciu al mamei tale.

- Deci ne părăseşti pentru un nou loc de muncă? o întrebă Izzie pe mama ei, având o expresie neliniştită, iar Katherine simţi un pumnal în inimă. Ştiuse dintot- deauna că nu ar fi trebuit să aibă copii, iar Izzie plătea

acum preţul. Până şi ea ştia cât de greşit este, dar nu îşi putea schimba sentimentele sau lipsa instinctelor materne. Izzie ştia cel mai bine asta. Nu reuşise niciodată să-i câştige afecţiunea sau mai mult de o mică parte din timp. Crescuse simţindu-se o povară şi, în multe feluri, în viaţa mamei ei chiar era. Jeff încercase să compense-ze, dar el era tatăl, nu mama, iar Izzie tânjise toată viaţa după dragostea maternă. Iar acum ea pleca. Pentru un loc de muncă.

-Nu vă părăsesc, spuse Katherine uitându-se la fiica ei, ştiind că ar fi trebuit să o ia în braţe, dar nu putea. Eu şi tatăl tău am făcut un plan

rezonabil. Vei petrece trei zile pe săptămână cu el, apoi alte trei cu mine, când sunt în oraş. Şi îţi poţi petrece duminica cu oricare dintre noi va fi disponibil. Sau putem face trei zile una după alta şi apoi alte trei prin rotaţie, oricum preferi.
Părea un plan rezonabil, dar pentru o afacere, nu pentru un copil.
- Vorbeşti serios? întrebă Izzie îngrozită. Te aştepţi să sar de la unul la altul ca o minge pe care o pasaţi sau precum un câine? Cum aş putea să duc o astfel de viaţă? O să-mi fac bagajele o dată la trei zile. Aş prefera să fiu orfană şi să trăiesc într-un orfelinat. Nu pot trăi aşa. Este o nebunie.
Katherine părea surprinsă, iar Jeff nu spunea nimic. Se gândise şi el la dificultăţile pe care le va întâlni Izzie, dar pentru Katherine păreau „echitabil11.
-Presupun că am putea alterna săptămânile, dacă e mai bine aşa pentru tine, îi spuse lui Izzie, asemenea unui client căruia încerca să-i facă pe plac.
-Nu vreau să jonglez între voi, spuse Izzie în timp ce lacrimile îi ţâşniră. Ii distrugeau viaţa. Sunteţi amândoi nebuni. Nu pot trăi aşa. Nu este vina mea că voi nu vă mai iubiţi şi că tu îţi iei un nou serviciu. De ce vă răzbunaţi pe mine?

-Dar asta înseamnă custodia comună, spuse calm Katherine, încercând să nu reacţioneze la suferinţa din ochii fiicei ei.
Nu ar fi cerut niciodată divorţul. Se resemnase cu aranjamentul de convieţuire pe care îl făcuseră. Dar când îi spuse lui Jeff despre noul loc de muncă, el ceruse divorţul. Şi, gândindu-se mai bine, avea sens şi pentru ea, iar Izzie era suficient de mare ca să înţeleagă.
- Nu sunt o piesă de mobilier pe care să o trimiteţi de la unul la altul şi să aşteptaţi să mă mut de două ori pe săptămână.
- Te vei obişnui. Ar putea exista chiar şi câteva avantaje pentru tine. Tocmai am găsit un apartament foarte drăguţ în centru, lângă biroul meu, într-o clădire cu piscină.
- Nu vreau o piscină. Am nevoie de o mamă şi de un tată şi de un cămin. Nu puteţi să vă înţelegeţi cumva?
De cum puse întrebarea, amândoi clătinară din cap.

-Amândoi merităm o viaţă mai bună de atât. Căsnicia noastră nu mai funcţiona de multă vreme, spuse cu tristeţe Jeff. Şi îmi pare rău că îţi este greu.
- Peste un an, când vei avea paisprezece ani, îi vei putea spune judecătorului ce vrei. Dar acum depinde de tatăl tău şi de mine să găsim un aranjament echitabil, explică din nou Katherine.
-Echitabil pentru cine? Nu contează ce cred şi eu? Amândoi se uitau absenţi la ea şi nu ştiau ce să facă. Cred că custodia comună e de rahat şi la fel şi voi, spuse Izzie şi fugi în camera ei, trântind uşa.
O sună pe Gabby şi începu să plângă şi îi spuse ce se întâmplase. Lui Gabby nu-i venea să creadă şi îi spuse că putea sta cu ei de oricâte ori dorea. Dar Izzie nu voia să stea cu Gabby, voia propria casă. îi sună şi pe Sean şi pe Andy, şi amândurora le păru rău pentru ea.

Izzie stătu în pat şi plânse toată noaptea. A doua zi la micul dejun, tatăl ei îi spuse că vor încerca cumva să rezolve situaţia ca să fie mai uşor pentru ea.
- Poate că vei putea sta o săptămână pe rând la fiecare dintre noi, două săptămâni sau o lună. Ai putea să stai aici tot timpul dacă ar fi după mine, dar va trebui să-ţi vezi şi mama.
-De ce? Va fi oricum mereu plecată. De ce nu alternaţi voi şi mă lăsaţi pe mine să stau aici tot timpul? Am auzit de părinţi care fac asta.
- Cred că ar fi destul de neplăcut pentru noi, spuse Jeff cu tristeţe, urând chinul prin care o punea pe Izzie să treacă, dar căsnicia se terminase de mult.
Mergea de un an la terapie de grup şi nu mai voia să trăiască într-o căsătorie moartă, cu o femeie care nu-l mai iubea şi pe care nici el nu o mai iubea. Insă Izzie era acum victima.
-Dar e în regulă să fie neplăcut pentru mine, presupun, spuse cu amărăciune Izzie în timp ce amesteca cerealele în castron cu lingura. Se uită apoi cu tristeţe la el. Să nu mă învinovăţiţi dacă sunt dată afară de la şcoală. Nu pot să iau note acceptabile şi să mă şi mut de trei ori pe săptămână, pentru că tu şi mama nu vă mai plăceţi. Şi în

momentul în care voi împlini paisprezece ani, îi voi spune judecătorului că nu voi merge de la unul la altul, aşa că ar fi bine să vă gândiţi la altă soluţie.

- O să încercăm, spuse tatăl ei trist, dar încă nu se putea gândi la altceva.

Un moment mai târziu, auzi uşa de la intrare închi- zându-se, când Izzie plecă la şcoală.

Singurul lucru care îi aduse alinare în acea zi şi în următoarele luni erau prietenii ei. Petrecea cât mai mult timp putea la familia O'Hara, iubită şi îngrijită de Connie. Stătea la Gabby din când în când, ceea ce o ajuta, de asemenea. Judy era o persoană caldă şi o plăcuse din-totdeauna pe Izzie şi îi părea rău pentru divorţ. Gabby

şi Michelle erau solidare şi o ajutau, cum făceau toţi prietenii ei, de altfel.

Aranjamentul de custodie cu Katherine nu funcţio- nă, de fapt, niciodată. Era plecată aproape de fiecare dată când Izzie se presupunea că trebuia să stea cu ea şi renunţaseră intr-un final ca Izzie să se plimbe de la unul la altul, ca o minge de tenis. în schimb, rămăsese cu tatăl ei şi mergea la mama ei o noapte, din când în când, la sfârşit de săptămână. Katherine o scotea la cină şi o lăsa să o aducă pe Gabby să înoate în piscină. Câteodată, trecea şi o lună fără ca Izzie să o vadă, sau chiar mai mult, dar, chiar şi când o vedea, Izzie ştia că mama ei nu era cu adevărat prezentă. Se baza pe tatăl ei, care o iubea, şi pe cei patru prieteni minunaţi. Şi pe Connie O'Hara, mătuşa adoptivă iubitoare. Nu era tot ce ar fi trebuit să aibă, dar, una peste alta, era bine şi aşa pentru Izzie.

capitolul 4

Primul mare eveniment al începerii clasei a zecea era că Billy şi Gabby „o făcuseră** în weekendul de dinaintea Zilei Recunoştinţei. Gabby îi mărturisi lui Izzie a doua zi şi mamei ei în următoarea. O asigură pe mama ei că folosiseră prezervativ şi recunoscu de faţă cu Izzie că nu fusese atât de minunat precum sperase. Billy se înfier-bântase mai ceva ca artificiile de Ziua Naţională, terminase un pic prea repede faţă de cum se aşteptau ei şi duruse, chiar mult. Fuseseră

amândoi virgini, dar partea cea mai bună fu tandreţea dintre ei. Erau împreună de doi ani, nu se înşelaseră niciodată şi nici nu se uitaseră după altcineva. Erau înnebuniţi unul după celălalt, iar Gabby spuse că datorită faptului că „o făcuseră**, legătura dintre ei devenise mai puternică. Mama ei primi foarte bine vestea. Judy era îngrijorată de responsabilitatea pe care amândoi şi-o vor asuma, dar era recunoscătoare

pentru sinceritatea lui Gabby, astfel că ştia ce se întâmplă în viaţa fiicei ei.
Până la sfârşitul weekendului, Cei Cinci Magnifici, după cum Connie îi mai numea încă, aflaseră. Billy nu se lăuda cu asta, dar ceva în felul în care stăteau mai aproape unul de altul, în modul în care se priveau de parcă ascundeau vreun secret, îi făcuse pe toţi să-şi dea seama ce se întâmplase. Izzie încă mai credea că erau prea tineri pentru a face sex, dar Gabby şi Billy nu se îndoiau nici o clipă că se iubesc şi erau gata să-şi asume responsabilităţile aferente. El era responsabil de folosirea prezervativelor, iar Gabby îi spuse mamei ei că vrea să ia anticoncepţionale ca să nu rămână gravidă. Reuşiră să o mai facă de două ori, acasă la Billy, când mama lui lipsea, tatăl era la serviciu, iar Brian la şcoală. Avuseseră o pauză de prânz la şcoală. A doua oară fu mai bine, iar a treia oară nemaipomenit. Erau bucuroşi că hotărâseră, într-un final, să adauge şi sexul în relaţia lor.
Judy o duse pe Gabby la un centru de planificare familială cu o zi înainte de Ziua Recunoştinţei şi cumpără anticoncepţionale, iar ceilalţi se simţiră dintr-odată imaturi şi lăsaţi pe dinafară. Nici unul dintre ei nu avea iubită sau iubit. Andy îşi petrecea tot timpul studiind, Sean era liniştit şi nu la fel impunător ca Billy şi mereu se plângea că fetele nici măcar nu se uită la el. Izzie îşi petrecuse ultimii doi ani supravieţuind divorţului părinţilor. De-abia dacă îşi vedea mama, deşi Katherine o suna frecvent din alte oraşe ca să vadă ce mai face. Din când în când petreceau weekendul împreună, dar nu foarte des. Şi, într-un anume fel, lui Izzie îi era dor de ea. Era ciudat să nu mai ai o mamă în casă, darămite una pe care de-abia să o vezi.

Se simţea tristă câteodată. Jeff încerca să compenseze indiferenţa şi absenţa mamei. Erau însă momente când chiar îi era dor

să aibă o mamă pe care să o vadă zilnic, indiferent de cât de ocupată era Katherine înainte de divorţ.

Jeff nu întâlnise încă pe nimeni la care să ţină cu adevărat, dar îşi dădea întâlniri de vreun an. De fiecare dată când aducea pe cineva acasă, trebuia să asculte comentariile critice ale lui Izzie, care avea de obicei dreptate. Nu îşi dorea să se recăsătorească, dar şi-ar fi dorit să găsească o femeie pe care să o iubească îndeajuns încât să poată trăi cu ea, mai ales că Izzie pleca la facultate peste doi ani. Ştia cât va fi de singur când va pleca şi nu îşi făcea iluzii că Izzie va rămâne în San Francisco. Izzie voia să vadă şi alte locuri, chiar dacă s-ar fi întors apoi în oraş. Jeff realiza că nu va avea viaţă personală fără ea. Tot ce făcea se învârtea în jurul fiicei lui.

In ultimele luni, Jeff se întâlnea cu o colegă de serviciu pe care părea că o place şi o aduse acasă să cineze cu Izzie. Dar aceasta o displăcu profund. Tatăl ei împlinise cincizeci şi trei de ani, iar tânăra avocată cu care se întâlnea avea puţin peste treizeci de ani, iar Izzie îi atrase atenţia a doua zi că era prea tânără pentru el, iar Jeff se ruşină. Şi el se gândise la asta, dar era ciudat să-i fie menţio-nat de fiica lui de cincisprezece ani, care era mai apropiată ca vârstă de ea decât era el, cu toate că nu cu mult. Insă, femeile de vârsta lui nu îl atrăgeau.

- Nu mă căsătoresc cu ea. Ne întâlnim doar, îi spuse lui Izzie.
- Menţine relaţia aşa cum e acum, spuse Izzie serioasă. In plus, nu e la fel de inteligentă ca tine.
- De ce spui asta? păru surprins.

-Tot întreba ce înseamnă cutare şi cutare lucru, lucruri pe care ar ti trebuit să le ştie ca avocat. Fie se preface proastă, fie chiar este. Oricum ar fi, meriţi mai mult, spuse Izzie în timp ce clătea vasele de la micul dejun şi le punea în maşina de spălat. Devenise mâna de femeie în casă şi avea o relaţie confortabilă, adultă cu tatăl ei.

-Nimeni nu va fi la fel de inteligentă ca mama ta, afirmă tatăl ei sec. Nici eu nu sunt sigur că sunt. Probabil că nu. „Sau la fel de rece“, se gândi în sinea lui, dar nu o spuse. Nu ştiu dacă îmi trebuie vreun geniu sau dacă vreau unul. Doar o femeie drăguţă, prietenoasă, continuă, iar Izzie se uită la el din partea cealaltă a bucătăriei.
-Ai nevoie de una deşteaptă, tată. Te-ai plictisi cu una proastă.
Şi mama ei se întâlnea cu cineva, cu directorul executiv al companiei pentru care lucra. Divorţase recent. Izzie nu-l cunoscuse încă, dar îi povestise mama ei. In cei doi ani de când divorţaseră părinţii ei, devenise mult mai matură decât vârsta pe care o avea.
Nu aveau planuri speciale de Ziua Recunoştinţei, aşa că Jeff acceptase o invitaţie pentru amândoi de la una dintre colegele de la ACLU, o femeie drăguţă, divorţată, cu doi copii aproximativ de aceeaşi seamă cu Izzie şi care mai invitase vreo alte douăsprezece persoane. Părea a fi o invitaţie nepretenţioasă şi un mod drăguţ de a petrece ziua. Katherine era în New York cu serviciul şi petrecea acolo cu prietenii.
Familia O'Hara planifica să fie gazdă pentru rude şi prieteni, iar în acest an aveau multe pentru care să fie recunoscători. Kevin se descurcase bine la centrul de reabilitare şi se reîntorsese ca băiatul care speraseră din- totdeauna că va fi. La douăzeci şi doi de ani, mergea la City College, lua note bune şi spera să absolve în acel an. Era o mare uşurare pentru ei, iar cei doi băieţi se înţelegeau bine. Kevin îi ceruse scuze lui Sean într-o şedinţă de terapie din Arizona pentru că fusese un frate aşa de rău. Era o altă persoană când se întorsese acasă.
Andy şi părinţii lui vizitau rudele mamei în Carolina de Sud. Judy şi Adam mergeau la hotelul Fairmont cu Michelle, iar Gabby petrecea Ziua Recunoştinţei la familia Norton. Marilyn planificase o cină în familie

cu Larry, cei doi băieţi şi Gabby. Era o masă pe care o pregătea mereu şi o făcea bine, iar Gabby promisese să o ajute.
Ajunse acasă la Billy îndeajuns de devreme încât să o ajute pe Marilyn să termine pregătirile. Scosese cea mai bună faţă de masă

din in, iar Billy şi Gabby aranjaseră împreună masa. Folosiseră cea mai bună veselă din porţelan şi cristal pe care o avea Marilyn, iar curcanul mirosea delicios în timp ce îl ungea. Planificaseră să mănânce la ora şase, iar Larry se dusese să urmărească un meci de fotbal la un prieten, dar promisese că se va întoarce la timp pentru cină. La ora şase încă nu se întorsese şi nu răspunse la mobil când îl sună Marilyn. 11 aşteptară până la ora şapte. Curcanul se uscase, iar Marilyn era furioasă foc.
Se aşezară la masă la ora şapte şi jumătate, cu o oră şi jumătate mai târziu decât planificaseră. Biscuiţii erau puţini arşi, iar curcanul şi umplutura se uscaseră de tot. Nimeni nu menţionase absenţa lui Larry în timpul cinei. Marilyn servi plăcinte cu dovleac şi mere la desert, alături de îngheţată de vanilie făcută în casă. După ce se ridicară de la masă, băieţii şi Gabby o ajutară să cureţe. La ora zece şi jumătate, totul era pus la loc, iar Gabby pretinse că nu o observă pe Marilyn plângând, în timp ce urca scările, moment în care intră şi Larry, compor- tându-se ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Copiii dispărură ca şoarecii şi se duseră la locul de joacă din subsol, să vizioneze un film.
Marilyn se întoarse şi se uită la el de pe scări. Vocea îi era calmă, dar ochii îi ardeau. Larry arăta de parcă băuse toată ziua.
- Unde ai fost?
îşi făcuse griji toată seara.
-Am luat cina cu un prieten, răspunse ca şi când fusese o zi oarecare şi nu Ziua Recunoştinţei.

Dar nu păcălea pe nimeni, exceptând poate pe sine.
- Ai pierdut cina de Ziua Recunoştinţei, spuse Mari- lyn când privirile lor se întâlniră.
-Scuze, am avut altceva de făcut, spuse brusc, trecând pe lângă ea pe scări, iar Marilyn mirosi alcoolul din respiraţia lui şi văzu urme de ruj pe gulerul cămăşii, o pată mare, pe care o simţi ca o palmă peste faţă.

- Eşti dezgustător, şuieră printre dinţi, iar în momentul în care spuse asta, el îi apucă braţul şi o smuci.
- Nu-mi pasă ce crezi, spuse şi o împinse înapoi.

Aproape că-şi pierdu echilibrul şi era să cadă pe scări, dar se prinse de balustradă la timp.

-Trebuia să faci asta acum? spuse urmărindu-l în dormitor.

Păru dezorientat pentru o clipă, iar ea îşi dădu seama de cât de beat era. Traversă nesigur camera şi se aşeză pe pat. Fusese cu o altă femeie toată ziua.

- O fac când vreau eu să o fac. Nu-mi pasă oricum de Ziua Recunoştinţei. Sau de tine, adăugă.

Era recunoscătoare că băieţii nu-l putură auzi. In timp ce se uita la el, se întreba de ce stătuse atât de mult, de ce suportase insultele şi degradarea, băutura, dezamăgirea şi durerea de a şti sau de a suspecta că o înşelase tot timpul. îşi spusese că o făcea pentru băieţi, dar acum nu mai era sigură. Poate că îi era doar frică să fie singură sau să piardă un soţ pe care nu-l mai iubea de ani de zile. Nu mai era nimic de iubit la Larry şi ştia că nici el nu o mai iubeşte.

- întoarce-te unde ai fost astăzi. Nu vreau să fii aici cu copiii în starea în care eşti, spuse calm.
- Ce tot spui?

Părea neîngrijorat şi se întinse pe pat.

îşi dădu seama privindu-l că încăperea se rotea cu el, dar nu-i păsa.

- îţi spun să pleci, zise privindu-l de sus.

Vru să o lovească, dar ea se feri.

- Dacă nu te ridici chiar acum, sun la poliţie.
- O să suni pe naiba. Taci! Merg să dorm.

Luă telefonul şi începu să formeze 911. N-ar fi fă- cuto, dar voia ca el să creadă că o va face. Larry se ridică fulgerător din pat şi îi smulse telefonul din mână, îl aruncă de perete şi o lovi cu dosul palmei peste faţă înainte ca ea să apuce să se ferească. O lovi tare, iar eâ se uită la el cu o ură de care nu credea că e capabilă. Un firicel mic de sânge îi curgea pe obraz.

- Ieşi afară, Larry! Acum!

Ceva din privirea ei îi spunea că vorbea serios. îşi luă haina de pe pat, ieşi din dormitor, coborî în grabă scările şi trânti uşa de la intrare un moment mai târziu. Marilyn tremura din cap până în picioare. închise cu grijă uşa dormitorului ca să nu o vadă copiii când veneau sus. începu să plângă când se aşeză pe pat. Se terminase. Ar fi trebuit să se termine cu mulţi ani în urmă.
îl sună pe Larry a doua zi de dimineaţă, înainte să vină din nou acasă şi îi spuse să nu se întoarcă.
-îţi poţi lua lucrurile săptămâna viitoare. Astăzi schimb încuietorile. Vreau să divorţez.
Vocea ei era impasibilă şi rece.
- M-ai scos din sărite aseară. N-ar fi trebuit să faci asta.
O învinuise de zeci de ori înainte, când o lovea, o
umilea, flirta cu alte femei sau venea acasă prea băut ca să se ţină pe picioare. Şi le suportase pe toate. Băieţii o văzuseră tratată în moduri în care n-ar fi trebuit niciodată să le accepte şi îl suspectase că o înşela de mulţi ani.
-Am terminat-o, Larry. Intentez divorţ.
-Nu fi nebună. încerca să trateze situaţia ca nefiind importantă. O să ajung acasă în câteva ore.
- Voi suna la poliţie dacă te mai apropii de casă. Şi vorbesc serios.

îşi dădea şi el seama că vorbea serios şi, acestea fiind zise, Marilyn închise telefonul.
Când îi auzi pe băieţi, coborî să le pregătească micul dejun. Chemase deja lăcătuşul şi schimbase încuietorile în mai puţin de jumătate de oră. Ceru chei în plus pen- tru băieţi. Li le dădu după ce le servi micul dejun şi apoi se aşeză la masă cu ei.
- Să nu-i daţi cheia tatălui vostru când o să-l vedeţi. Divorţăm.
Nici unul dintre ei nu părea şocat. Billy părea trist, iar Brian uşurat. Tatăl lui îl dispreţuise ani la rândul pentru că nu voia să facă sport.
- Pentru că nu a venit acasă noaptea trecută? o întrebă încet Billy. Poate că era cu un client important.

Billy îl scuza mereu pe tatăl lui. îi era incredibil de loial.

- Pentru toate motivele pe care toţi trei le ştim. Băutura, celelalte femei, modul în care ne tratează pe mine şi pe Brian şi chiar şi pe tine uneori, spuse uitându-se la Billy. Sper că va rezolva problema alcoolului acum, dar, indiferent dacă o va face sau nu, eu am terminat. Fusese timp de prea mulţi ani nerespectată şi abuzată. îl lăsase să o facă, dar nu mai putea. Lovitura de noaptea trecută fusese picătura care umpluse paharul. Nu îl mai vreau în casa asta. îl puteţi vizita când va avea propria locuinţă.

- Chiar trebuie? o întrebă Brian încet, iar ea încuviinţă din cap.

-Nu-l poţi alunga aşa, mamă, spuse Billy aproape plângând. E şi casa lui. Nu are unde să se ducă.

- îşi poate permite un hotel.

Şi de cum se întoarse către el, Billy observă semnul de pe obrazul ei şi vânătaia din jurul ei şi ştiu că tatăl lui mersese prea departe. Se ridică de la masă şi se duse în camera lui. Nu o sună pe Gabby, ci pe Izzie, iar ea îşi dădu seama că ceva e în neregulă în secunda în care îixauzi vocea.

- Eşti bine? îl întrebă rapid, iar el începu automat să plângă.

- Cred că tata a lovit-o pe mama aseară. A mai făcut-o. Nu a venit la cina de Ziua Recunoştinţei. Divorţează. Sunt ca tine acum, spuse, ca un copil speriat.

Dar nimeni nu lovise pe nimeni acasă la Izzie. Părinţii ei nu se mai plăceau şi fusese totul simplu şi uşor. Izzie ştia că nimănui nu-i plăcea de tatăl lui Billy. Era un nemernic şi un beţiv, era rău chiar şi cu Billy, care plângea pentru el.

- Cum va fi de acum încolo?

Era speriat şi se simţea ca şi când el va trebui să preia acum toată responsabilitatea. Era singurul aliat pe care îl mai avea tatăl lui.

-Va fi mai bine, îl asigură Izzie. Mama ta va fi mai fericită şi nu va mai fi aşa supărată. Şi va fi bine şi pentru Brian. Văzuse cât de dur putea fi domnul Norton cu fiul mai mic. Vei fi bine. Iţi promit. E mai bine acum .şi pentru mine, de fapt. A durat ceva timp să mă obişnuiesc că nu o am pe mama aici, dar oricum nu prea era pe aici.

Şi nici tatăl tău nu era. Iese mereu să bea cu clienţi sau cu prieteni. Chiar tu ai spus-o. II simţea pe Billy liniştindu-se pe măsură ce vorbeau.
-Va fi foarte ciudat să nu-l am aici, spuse Billy trist.
Nu-i plăcea ideea că părinţii lui vor divorţa, dar nu-i plăcea nici cum o trata tatăl său pe mama sa, iar ea era mereu nefericită şi aşa fusese ani întregi. Nu se mai putea preface.
- Mda, va fi ciudat pentru un timp, fu Izzie de acord. Nu avea sens să mintă şi nu minţea niciodată. Insă apoi va fi bine.
Billy nu răspunse pentru un timp, dar mai vorbiră apoi preţ de câteva minute. Izzie îl ajuta şi îl consola cum făcuse dintotdeauna. Toţi o considerau persoana înţeleaptă din grup şi cea pe care se puteau baza pentru a le oferi linişte şi sprijin emoţional. Era ca atunci când le pregătise

tuturor prânzul în prima zi de grădiniţă ca să-i facă să se simtă confortabil şi ca acasă. Izzie era acolo pentru fiecare când avea probleme. Billy arăta şi se simţea mai bine când terminară de vorbit. Erau aşa multe de spus şi pentru care să îşi facă griji. Tot ce ştia Billy acum era cât de recunoscător e că are prieteni. Nu ar fi putut depăşi momentul fără ei. Erau cel mai frumos dar al său.
Când o văzu pe mama lui un pic mai târziu, arăta deja mai bine, iar Brian zâmbea când coborî. Billy se întreba dacă Izzie avea dreptate. De obicei avea. Billy merse să se întâlnească cu Gabby, să-i spună noutăţile. Nu fu surprinsă. Vorbiră mult timp în acea dimineaţă.
capitolul 5
Un an mai târziu, când Cei Cinci Magnifici începeau clasa a unsprezecea, Brian şi Billy deveniră copii cu cheia de gât, dar erau destul de mari ca să se descurce. Billy avea şaisprezece ani şi avea grijă de Brian, care avea unsprezece. Billy avea de obicei antrenament la fotbal după şcoală, iar Brian rămânea să-l vadă. îi plăcea mult să-l urmărească pe Billy jucând fotbal. Fratele lui era fundaşul vedetă. Gabby venea şi ea să-l vadă. încă erau singurul cuplu adevărat din şcoală, dar se purtau res- ponsabil şi până şi

profesorii erau emoţionaţi de cât de devotaţi erau unul celuilalt.
Gabby îl ajutase pe Billy să treacă prin divorţ, ca şi ceilalţi prieteni ai lui. Izzie fusese consilierul lui în toate problemele legate de separare din moment ce şi ea trecuse prin asta. Singurul lucru pentru care Izzie nu-l pregătise, pentru că nici ea nu avusese parte de aşa ceva, fu faptul că mama lui începu să se întâlnească imediat cu altcineva, ceea ce îl supără pe Billy. Tatăl lui ieşea şi el cu o grămadă de fete tinere, majoritatea cu doar câţiva ani mai mari decât Billy. Larry nu ţinea secret faptul că se culca cu orice femeie

sexy şi tânără pe care putea pune mâna. De fapt, se lăuda cu asta oricui îl asculta, până şi fiului său, iar problema alcoolului nu dispăruse. Situaţia se înrăutăţise chiar. Nu mai avea nici un control, iar Billy era îngrijorat.
Marilyn obţinuse destul de repede un loc de muncă in vânzarea de proprietăţi imobiliare comerciale şi rezidenţiale. Luase examenul şi se descurca foarte bine la
o firmă importantă. învăţa dedesubturile şi părea chiar că are un dar pentru asta şi îi plăcea. Obţinuse casa la divorţ, iar după şaptesprezece ani de căsnicie, Larry trebuia să îi plătească pensie alimentară şi, cu toate că i se plânsese lui Billy, îşi putea permite.
Viaţa lui Marilyn se schimbase radical. Divorţul se finalizase de şase luni şi, în momentul când se termină, îl cunoscu pe Jack lillison, un bărbat bine, de aproape cincizeci de ani, divorţat, care avea şi el doi băieţi care trăiau în Chicago, lira proprietarul unui restaurant de succes din centru, care era un punct popular de întâlnire pentru oamenii de afaceri la prânz sau la cină. Nu era stilat sau la modă, dar era o afacere solidă. Deschisese un restaurant aproape la fel de popular în Napa Valley cu un an înainte.
jack se purta frumos cu băieţii ei, iar ea era înnebunită după el. Brian tânjea după atenţia şi bunătatea lui, şi, cu toate că şi Billy recunoscuse în silă că era un tip de treabă, el se simţea obligat să nu-l placă, pentru a-i fi loial lui Larry. Billy petrecea cât mai puţin timp posibil cu Jack şi cu mama lui şi îşi petrecea majoritatea timpului cu Gabby. Larry de-abia dacă avea timp să-l întâlnească, era mereu prea

ocupat şi nu făcea nici un efort pentru a-l vedea pe Brian. Se distra prea tare. în weekenduri, când nu lucra la restaurantul din oraş, Jack îi ducea pe Marilyn şi pe Brian la ferma lui din Napa, pentru a verifica felul cum merg treburile pe acolo. Câteodată îi ducea şi cu barca în golf, ceea ce îl încânta pe Brian. Credea că Jack era un erou. Marilyn era cu adevărat fericită pentru

prima dată după foarte mult timp. îi spuse lui Connie că se simţea de parcă s-ar fi petrecut un miracol în vieţile lor. Singurul care se împotrivea era Billy, dar era sigură că se va obişnui cu Jack în timp. Era imposibil să rezişti firii sale agreabile.

Cea mai mare problemă pe care o avu Billy în timpul acestui an, alta decât prietenul mamei şi dispariţia tatălui din viaţa lui, era faptul că notele lui avuseseră de suferit de pe urma schimbărilor prin care trecuse, iar consilierul îl avertizase că nu va primi niciodată o bursă pentru fotbal cu aceste note, indiferent de cât de bine juca. Nu avea idee ce să facă, iar anul acesta era esenţial pentru a fi acceptat la facultate şi a primi o bursă, ceea ce era scopul lui. Era un an provocator pentru el, iar persoanele care făceau recrutările veniseră să-l vadă jucând încă de la începutul anului şcolar. Florida, Alabama, Tennesse, LSU, USC şi Notre Dame erau rivali şi înnebuniţi să-l convingă pe Billy să le accepte ofertele. Larry postase pe internet clipuri cu cele mai bune meciuri ale lui Billy, pe care le văzuseră cu toţii. însă consilierul lui îi spuse că nu va avea nici o şansă să fie admis cu o asemenea medie mică. Era vital să-şi îmbunătăţească notele ca să poată intra la una dintre şcolile care îl voiau.

Marilyn angajă un meditator, care aparent complica lucurile şi mai tare pentru el. într-o zi, la prânz, i se plânse lui Izzie.

- Tata mă va omorî dacă nu o să joc fotbal la facultate, spuse Billy trist.

Gabby încercase să-l ajute cu o parte din teme, dar nici notele ei nu erau prea grozave. Nu fusese niciodată o elevă excepţionala şi nu voia să meargă la facultate. Tot ce voia să facă era să meargă în L.A. după absolvire şi să devină actriţă. Fusese visul ei din clasa întâi şi

acum mai avea doar un an. Nu îi era de nici un folos lui Billy cu şcoala.

-Chiar vrei să joci fotbal în facultate? îl întrebă Izzie serios, iar el păru şocat. Sau aveai de gând să faci asta doar pentru tatăl tău? Mama lui Izzie voia ca ea să meargă la Facultatea de Drept, dar era ultimul lucru pe care aceasta şi-l dorea. Cu toate că admira munca tatălui ei la ACLU, ştia că nu e pentru ea. Nu avea idee ce carieră va urma. Se gândise la învăţământ sau la psihologie, poate chiar la studii de asistenţă medicală sau la Peace Corps1. Ii plăcea să aibă grijă de oameni, dar nu ştia încă ce formă să îi dea. îi plăcea ce făcea Connie O'Hara ca soţie şi mamă. Era modelul lui Izzie, şi fusese profesoară. Izzie ştia că mama ei s-ar supăra dacă nu va alege o carieră mai strălucită. Katherine voia ca ea să meargă la o şcoală din Ivy
l eague, ceea ce Izzie nu îşi dorea, cu toate că notele ei erau suficient de bune pentru a fi admisă. Voia să rămână în California, iar tatăl ei îi spusese să facă ce-şi doreşte. Ii menţionase că nu trebuia să meargă la Harvard sau la Yale pentru a primi o educaţie bună, ceea ce era reconfortant pentru ea, în ciuda presiunii mamei sale.

- Bineînţeles că vreau să joc fotbal, spuse Billy hotărât. Asta este tot ce-am vrut vreodată. Ce altceva să fac? Toate şcolile îmi oferă o şansă grozavă.

Billy ştia că asta aştepta tatăl lui de la el şi nu voia să-l dezamăgească.

- Păi, cred că atunci va trebui să te ajutăm, spuse Izzie la obiect.

învăţa organizat şi lua note bune. Era bună la engleză si istorie, iar Andy era cel mai bun din şcoală la ştiinţe. Cu ajutorul lor, Izzie se gândi că ar putea să-i mărească notele lui Billy, dacă va dori să muncească din greu, şi el spunea că vrea. Billy era hotărât să facă orice pentru .1 intra la o şcoală de elită unde să joace fotbal.

1 Program american de voluntariat condus de Guvernul Statelor I 1 n ite ale Americii (n.tr.)

Organizară un program de studiu pentru el. Andy îi preda în timpul liber la prânz, când se întâlneau la bibliotecă, în fiecare zi. Izzie lucra cu el după şcoală. Cei doi prieteni ai lui Billy i se dedicară complet pe tot parcursul anului, ajutându-l cu examenele, pregătindu-l pentru concursuri şi teste şi structurându-i materia în părţi accesibile pe care le putea înţelege şi asimila. La finalul semestrului doi, Billy era în prima treime a clasei, cu 8 la aproape toate materiile şi, ocazional, câte un 10 la testele la ştiinţe, datorită lui Andy. Făcuseră o treabă excepţională, iar Billy întrunea cerinţele pentru a aplica la bursa pe care o voia. Era o victorie uriaşă pentru ei trei, iar Sean venise şi el să-l ajute la spaniolă, căci devenise fluent. La finalul anului, consilierului lui Billy nu-i venea să creadă ce făcuse şi cât de mult evoluase. Nu avea idee cum de reuşise. Marilyn era şi ea entuziasmată. Billy era pe cale să îşi îndeplinească visul. La fel şi ea. Jack o ceruse în căsătorie în iunie, iar ea acceptase.
Nu voiau să aştepte şi hotărâseră să se căsătorească la ferma lui din Napa în august. Marilyn le spuse băieţilor a doua zi după ce el o ceru în căsătorie. Voia ca ei să fie primii care află. Brian era încântat, îl iubea pe Jack mai mult decât pe propriul tată. Billy se îmbătă două zile. Ii spusese mamei lui că îi e rău de la stomac, dar Izzie, Gabby şi ceilalţi ştiau cât de supărat este şi cum reacţionase la veştile primite. Era devastat. Era pentru prima dată când îi era clar că părinţii lui nu se vor mai împăca niciodată. Tatăl lui nu va renunţa la băutură şi, chiar dacă ar fi făcut-o, Marilyn nu-l mai voia. Se căsătorea cu Jack. Copilăria lui Billy luă sfârşit în vara aceea. Era atât de supărat din cauza căsătoriei mamei lui, încât începuse să bea pe ascuns şi să fumeze marijuana când era singur. Nimeni nu ştia sau bănuia ce face. O ascundea bine. Se îmbătase atât de tare la nunta mamei lui încât leşinase, iar Sean şi Andy au trebuit să-l care până în camera

lui, Izzie şi Gabby ajutându-i. Crezuseră că fusese o excepţie. Marilyn era atât de fericită şi de entuziasmată încât nici nu observă că lipseşte când tăiară tortul. Petrecerea continuă până la patru

dimineaţa, şi îi spuse lui Connie că nu fusese niciodată în viaţa ei aşa de fericită.
- Unde este Billy? îl întrebă Connie pe Sean mai târziu, când îl văzu vorbind cu Izzie la o masă departe de ringul de dans, amenajat special pentru ocazie.
Restaurantul din Napa al lui Jack pregătise mâncarea şi era delicioasă.
- Nu ştiu, mamă, spuse Sean uitându-se la Izzie, complicele lui. Poate că a obosit şi a mers să se culce.
Nu-i spusese că Billy leşinase în urmă cu câteva ore şi era inconştient în camera lui.
Connie şi Mike dansară mult. Era o nuntă frumoasă, şi toţi se simţeau romantici când îi vedeau pe mireasă şi pe mire cât de fericiţi erau. Marilyn îi mărturisise lui Connie că voiau să facă un copil. Avea patruzeci şi doi de ani şi credea că încă mai poate. Voiau să încerce imediat. Connie se gândi că lui Billy nu îi va plăcea, însă, până când se va naşte copilul, el va fi plecat la facultate, iar Marilyn avea dreptul să-şi trăiască viaţa. Fusese prea inult timp nefericită alături de Larry. Jack era bun cu ea. Era cu picioarele pe pământ şi calm, înnebunit după Marilyn şi copiii ei. Şi fiii lui veniseră la nuntă şi păreau copii buni.
Familia O'Hara îl plăcea sincer pe Jack şi le plăcea să petreacă timpul cu el şi cu Marilyn. Părinţii lui Gabby, | udy şi Adam, erau şi ei prezenţi la nuntă şi o aduseseră pe Michelle, care părea incredibil de slabă, dar era foarte drăguţă. Semăna mult cu sora ei mai mare, Gabby, doar că mai palidă, mai mică şi mai puţin energică.
Părinţii lui Andy refuzaseră invitaţia, pentru că lucrau amândoi. Mama lui era de gardă, iar tatăl lui în LA. prezentându-şi cartea la o emisiune TV. Andy

sosise împreună cu familia O'Hara. Jeff Wallace, tatăl lui Izzie, venise cu femeia cu care se întâlnea mai nou, despre care Connie ştia că Izzie nu o place. Nici unul dintre copii nu voia schimbări în viaţa lor. Voiau ca totul să rămână la fel, dar nu se putea. Două perechi de

părinţi divorţaseră deja şi cine ştie ce alte schimbări mai avea să le ofere viaţa. Copiii se schimbau şi ei. Intr-un an, aveau să plece cu toţii la facultate.
Singurul lucru cu care toţi fuseseră de acord era că nu îl plăcuseră niciodată pe Larry şi îl plăceau foarte mult pe Jack. Spre deosebire de Larry, Jack o trata pe Marilyn ca pe o regină.
A doua zi după nuntă, la restaurantul lui Jack din Yountville din Napa Valley, toţi prietenii se întâlniră să ia o gustare şi să îi petreacă la plecarea în luna de miere. Jack o ducea pe Marilyn în Europa. Porneau din Paris, iar Jack închiriase o barcă cu pânze în Italia. îi invitase şi pe băieţi, dar Brian avea rău de mare, iar Billy nu voia să meargă, astfel că amândoi rămaseră la familia O'Hara. Fiii lui Jack se întoarseră la Chicago să stea cu mama lor.
După ce terminară mica reuniune, mireasa şi mirele plecară şi toţi se întoarseră în oraş. Brian vorbea fericit cu Sean pe drumul de întoarcere. Strălucea datorită amabilităţii şi atenţiei acordate de tatăl vitreg. Billy de-abia dacă vorbise. Era prea mahmur după noaptea trecută ca să mai spună ceva. Connie credea doar că era obosit. Se duse direct în patul din camera lui Sean de cum ajunseră acasă.
Connie zâmbi în sinea ei, gândindu-se la prima dată când o văzuse pe Marilyn, în prima zi de grădiniţă, ziua în care se născuse Brian. O uimea faptul că Marilyn mai voia un alt copil şi era gata să ia totul de la capăt. Ea nu se vedea făcând asta. Ea şi Marilyn erau prietene de doisprezece ani. Părea greu de crezut.

Timpul trecuse atât de repede. Era şi mai uimitor de realizat că viaţa şcolară a copiiilor, cei mai buni cinci prieteni, era aproape de final. Cei doisprezece ani de când se cunoscuseră la grădiniţă trecuseră într-o clipă.

capitolul 6

Marilyn şi Jack se întoarseră din luna de miere trei săptămâni mai târziu. Era deja mijlocul lunii septembrie. Brian începuse clasa a şaptea, iar Cei Cinci Magnifici erau toţi în clasa a douăsprezecea. Cariera lor de liceeni era pe ultima sută de metri.

Marilyn o invitase pe Connie să ia prânzul împreună drept mulţumire pentru că avusese grijă de băieţi cât fusese plecată, iar Connie insistă că nu fusese nici un deranj. Prezenţa lor îi bucura atât pe ea şi pe Mike, cât şi pe Sean.
-Casa noastră este plină de testosteron: Mike, Kevin şi Sean. Crede-mă, încă doi băieţi nu sunt o problemă. N-aş şti ce să fac cu o fată.
Se gândi apoi la sora lui Gabby, Michelle.
-Ai observat-o pe Michelle la nunta ta? E din ce în ce mai slabă. Mi-am făcut griji pentru ea. M-am gândit să-i spun lui Judy, dar nu am vrut să o supăr. Se concentrează pe Gabby. Nu sunt sigură că observă ce se întâmplă. Mi se pare că Michelle este anorexică.
-Am observat, recunoscu Marilyn. Am văzut şi eu asta de ceva timp. Mă tot întreb dacă ar trebui să-i spun lui Judy sau să-mi văd de treabă.
-Cam asta simt şi eu. Dar mereu am fost recunoscătoare pentru ce îmi spunea lumea despre Kevin când ;ivea probleme. Câteodată eşti prea implicat ca să vezi ;\devărul sau îţi este ascuns.
- Ştiu. El ce mai face, apropo?

-Minunat. Este încă la City College. Ajunge încet, încet pe drumul cel bun. Ar trebui să absolve anul viitor. A durat mai mult decât am sperat, dar notele lui sunt chiar foarte bune şi nici nu a mai consumat nimic. Este într-o formă bună... ceea ce îmi aminteşte, apropo, spuse cu o voce serioasă. Am găsit câteva sticle de bere sub patul lui Billy. Cred că el şi Sean au cam petrecut într-o noapte. Au aproape optsprezece ani, dar i-am certat oricum foarte tare. Şi-au cerut amândoi scuze, dar voiam să ştii. Cred că este încă supărat pentru că te-ai căsătorit. II place pe Jack, dar simte că trebuie să se împartă între el şi Larry. Nu vrea să-i fie neloial tatălui, dar se bucură pentru tine. Jack este un tip minunat. Este de zece ori mai bărbat decât Larry.
Marilyn ştia şi ea asta.
- De aceea m-am şi căsătorit cu el, spuse Marilyn zâmbind uşor.

Părea liniştită şi fericită, iar Connie se bucura pentru ea.
- Cred că Larry pune multă presiune pe Billy astfel încât să nu se apropie de Jack. Brian nu a avut o relaţie cu tatăl lui, aşa că s-a aruncat imediat în braţele lui Jack. Dar este mult mai greu pentru Billy. Cred că îi va prinde bine plecarea la facultate şi că se va îndepărta de tatăl lui. Larry este un dezastru. Nu ştiu cum de se mai descurcă cu afacerea.
Din câte ştia Connie, fostul soţ al lui Marilyn continua să facă bani cu lopata, dar în acelaşi timp bea mai mult decât de obicei şi se întâlnea cu fete care aveau jumătate din vârsta lui. Era patetic. Şi ştia că nici lui Billy nu-i plăcea, cu toate că rareori îşi critica tatăl, dar făcuse câteva comentarii indirecte.
- Billy spune că încă încearcă să se hotărască la ce şcoală să meargă, spuse Connie interesată. Şcolile cu cele mai bune echipe de fotbal au început să îi facă propuneri

de recrutare încă din primăvara anului trecut, ceea ce a fost palpitant pentru el şi pentru Larry. Spune că se gândeşte încă serios la o carieră în fotbalul profesionist şi are cu siguranţă abilităţile necesare. Mike i-a promis că vom merge la toate meciurile importante, oriunde s-ar afla.
Marilyn îi zâmbi prietenei ei devotate de atâţia ani. Ştia că vor merge la meciurile lui Billy. Ea, Jack şi Brian plănuiau, de asemenea, să meargă.
- Se pare că ar alege chiar Santa Cruz, pentru a fi aproape de Gabby. In plus, e o şcoală foarte bună pentru el.
Putea alege oricare dintre facultăţi. Recruţii făcuseră tot posibilul să accepte oferta şcolii lor.
-Jack este îngrijorat că vrea să joace fotbal profesionist doar pentru a-l impresiona pe tatăl lui, spuse Marilyn. Este singurul lucru de care i-a păsat lui Larry din ziua în care s-a născut. Jack l-a întrebat dacă mai există vreo altă carieră pe care ar vrea să o urmeze. Cred că Billy nici măcar nu s-a gândit la asta. Viaţa de fotbalist este o viaţă dură, cu o carieră scurtă, cu multă presiune şi multe accidentări. înţeleg punctul de vedere al lui Jack.

-Nu cred că îl vei face pe Billy să-şi schimbe părerea acum, spuse Connie, în special cu toate şcolile bune pe urmele lui. Cine ar putea rezista? Şi se îndreaptă spre acest drum de mult timp. Trebuie să vezi cum se descurcă la facultate, desigur, şi dacă îl selectează, cu toate că Mike spune că are tot ce îi trebuie pentru a deveni un fundaş excepţional şi pentru a avea o carie-ră nemaipomenită în NFL1. Este un puşti norocos. Este visul fiecărui băiat.

- Şi Jack crede asta. Se întreabă doar dacă va fi fericit cu alegerea făcută. Fusese o întrebare rezonabilă pe care

1 National Football League este liga de fotbal american profesionist. (n.tr.)

Jack i-o pusese lui Billy, iar Marilyn se bucurase că

o făcuse.

- Este ceea ce îşi doreşte, spuse încet Connie. Ochii lui se umplu de visuri de fiecare dată când vorbeşte despre asta. La fel se întâmplă şi cu Sean când vorbeşte despre aplicarea legii.

Insă visul lui Billy era mult mai mare şi mai greu de atins, câteodată cu un preţ foarte ridicat. Amândouă ştiau că nu toţi clienţii sportivi importanţi ai lui Larry erau oameni fericiţi. Unii duceau o viaţă goală, în special la sfârşitul carierei, sau se răniseră grav pe teren. Riscurile erau mari, indiferent de cât de mulţi bani se câştigau, iar Marilyn ştia cel mai bine dintre toţi că exista şi o parte rău famată a vieţii de fotbalist şi nu îşi dorea asta pentru fiul ei. Insă zarurile fuseseră aruncate de tatăl lui încă de când Billy era doar un copil. Larry voia ca Billy să-i trăiască propriile visuri pentru a putea şi el la rândul lui trăi prin fiul său. Marilyn ştia că acum nu mai poate schimba nimic, mai ales că toate şcolile de elită îl voiau.

-Cum a fost luna de miere? o întrebă Connie în timp ce terminau de mâncat. Asta voia de fapt să ştie şi putea vedea răspunsul în cât de relaxată şi de fericită era Marilyn.

- Minunat! Parisul este incredibil, iar plimbarea cu barca din Italia a fost ca o lună de miere de vis dintr-un film. Jack este un tip atât de dulce. Am petrecut câteva zile în Roma după plimbarea cu

barca şi apoi am mers cu maşina până în Florenţa. Ne-am întors prin Londra. A fost o excursie nemaipomenită. M-a răsfăţat incredibil. Era un bărbat afectuos şi încântat să fie cu o femeie bună, pe care o iubea atât de mult şi căreia îi iubea ambii băieţi, iar ea pe ai lui. Erau familia perfectă în ciuda reticenţei lui Billy, care sperau amândoi că la un moment

dat va trece, iar el îşi va da seama că ar putea să-l placă pe Jack şi familia lor fără a simţi că-l trădează pe tatăl său.
-Am nişte veşti pe care trebuie să le dau băieţilor, dar nu vreau să spun nimic prea curând.
Faţa lui Marilyn se lumină în timp ce îi povestea lui Connie. Ardea de nerăbdare să-i spună încă de când ajunsese acasă.
- Ce fel de veşti? Connie păru dintr-odată bănuitoa- re, în timp ce Marilyn radia de bucurie. Doar uitându-se la expresia ei putea ghici.
-Sunt însărcinată, în doar trei săptămâni, dar am fost ieri la doctor şi mi-a spus că totul este în regulă.
Printr-o coincidenţă, când doctorul ei se pensionase după ce se născuse Brian, Marilyn devenise pacienta lui Helen Weston, mama lui Andy, pe care o plăcea tare mult. Era un doctor bun şi era foarte atentă cu pacienţii ei. Nu îşi făcea griji în privinţa vârstei lui Marilyn, cu toate că îi spusese că ar trebui să aştepte până în a douăsprezecea săptămână înainte să dea vestea, căci riscul pierderii sarcinii era mai ridicat la vârsta ei şi era oricum o posibilitate pentru toate femeile. însă nu vedea nici un motiv de îngrijorare. Spunea că avea o mulţime de paciente mult mai în vârstă decât Marilyn care făceau copii.
-Trebuie să-mi fac o ecografie săptămâna viitoare, dar Helen crede că totul este bine. Singurul lucru de care m-a avertizat, altul decât pierderea sarcinii, este o posibilitate mai ridicată de a avea sarcină multiplă la vârsta asta. Jack ar fi încântat să fie fete. Având deja patru băieţi, chiar îşi doreşte o fată.
Marilyn strălucea în timp ce se uita la Connie, care era entuziasmată pentru ea.
- Uau! Nu credeam că se va întâmpla aşa de repede.

-Nici noi. S-a întâmplat în Paris. Trebuie să nasc când vor absolvi copiii, spuse ruşinată, iar Connie începu să râdă cu lacrimi.
-O să-i închei cariera şcolară lui Billy la fel cum ai început-o, născând, la fel cum s-a întâmplat şi cu Brian în prima zi de grădiniţă.
-Şi eu rn-am gândit la asta, spuse Marilyn părând îngrijorată. Cred că Brian nu va avea nimic de obiectat, pentru că este înnebunit după Jack, dar Billy va fi furios.
Chiar părea îngrijorată.
-Nici măcar nu s-a obişnuit cu ideea căsătoriei noastre, iar acum vom avea deja şi un copil. La vârsta noastră, nu am vrut să pierdem timpul. Am avut noroc că am rămas atât de repede gravidă, fără să fie nevoie să fac tratamente de fertilizare sau să sufăr vreun fel de intervenţie. Jack este la fel de încântat ca şi mine, dar suntem amândoi îngrijoraţi cu privire la Billy.
- O să fie bine, o asigură Connie. Este un copil bun şi te iubeşte. La două luni după ce vei naşte, va pleca la facultate. Va începe propria viaţă. După facultate, abia mai dau pe acasă, dacă le merge bine. După ce Kevin va absolvi şi va avea un loc de muncă, nu-l vom mai vedea nici pe el. Vei fi norocoasă dacă Billy va veni acasă de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, în special dacă va juca şi fotbal la facultate. Nu va conta prea mult pentru el un bebeluş acasă, dar vouă vă va prinde foarte bine.
Era nostalgică când o spuse.
- Mă faci şi pe mine să-mi doresc s-o iau de la capăt, mai ales că Sean va pleca şi el la anul la facultate, iar Kevin va fi oricum plecat, din moment ce va munci şi îşi va permite să-şi plătească chiria. Se termină al naibii de repede, înainte să apuci să-ţi dai seama. Dar sunt cu trei ani mai în vârstă decât tine şi cred că la patruzeci şi cinci sunt prea bătrână să o iau de la capăt. Practic,

0 să am şaptezeci de ani când copilul va absolvi. Mike m-ar omorî. Are tot felul de fantezii romantice că mă aleargă goală prin

casă când băieţii vor pleca şi planuri pentru excursii în care aşteaptă de douăzeci de ani să mă ducă, iar acum o putem face. Nu cred că mai am şanse să am vreun copil.
-Nici eu nu credeam, spuse Marilyn rezemându-se de spătarul scaunului tare fericită.
Marilyn era programată săptămâna următoare pentru o ecografie, iar Jack merse cu ea. Erau amândoi entuziasmaţi să vadă pentru prima dată copilul şi să afle că este sănătos, că îi bate puternic inima şi că are tot ce trebuie peste tot. Marilyn îşi ţinea respiraţia, iar Jack o ţinea de mână în timp ce specialista mişca instrumentul din metal pe burta lui Marilyn şi toţi priveau ecranul. Vedeau imaginea apărând, iar tehnicianul continua să mişte instrumentul prin gel pe abdomenul lui Marilyn şi nu spunea nimic. Le zâmbi, spuse că se va întoarce şi ieşi din cameră, în timp ce ochii lui Marilyn se umplură de lacrimi şi se uită panicată la Jack.
- Ceva nu este bine, spuse uşor răguşită, în timp ce amândoi se uitară încă o dată la ecran, dar nu văzură nimic. Era doar o porţiune de ceaţă pentru ei. Era prea devreme pentru a distinge forma bebeluşului fără vreo explicaţie de la specialistă, iar ea nu spusese nimic. In timp ce aşteptau, lacrimile îi curgeau lui Marilyn pe obraji, iar Jack îi mângâie cu blândeţe părul de un roşu aprins, pe care îl adora, iar apoi se aplecă să o sărute. Era la fel de speriat ca ea, dar nu voia să o arate. O aşteptase o viaţă întreagă pe femeia asta şi o iubea. Nu mai voia să
1 se întâmple ceva rău şi ştia cât de nefericită fusese cu Larry şi cât de rău tratată şi îl ura pentru asta, cu toate că nu o spusese niciodată în faţa copiilor, din respect pentru relaţia cu tatăl lor, aşa minimală cum era.

Jack o ţinea pe Marilyn strâns de mâna pe care se afla verigheta lată cu diamante pe care i-o dăduse, când Helen Weston intră în cameră, cu un zâmbet larg care îi cuprindea pe amândoi. Marilyn era speriată şi uşurată în acelaşi timp când o văzu. Evident, era vorba de ceva serios, dacă specialista o chemase pe doctoriţă să se uite la eco- graf,

însă cel puţin Helen le va spune ce se întâmplă. Marilyn o plăcea foarte mult ca ginecolog şi obstetri- cian, plus că aveau în comun şi legătura fiilor lor, care erau prieteni apropiaţi.
-Ia să aruncăm o privire, spuse Helen zâmbindu-le amândurora, îmbrăcată în uniforma albă de doctor pe care era scris numele ei şi cu un stetoscop care ieşea din buzunar. Era tipul de stetoscop care îi permitea să asculte inima unui bebeluş.
-Ce s-a întâmplat? spuse Marilyn îngrozită, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.
Era pregătită pentru ce era mai rău, poate un bebeluş diform sau poate că deja îl pierduse, fără să ştie. Ştia că asta se mai întâmplă uneori la începutul unei sarcini, când începea să se formeze fătul, nu se prindea cum trebuie, se oprea din evoluţie şi apoi murea sau chiar dispărea.
-Nu s-a întâmplat absolut nimic, spuse delicat Helen. Am şansa să fiu mesagerul unor veşti bune.
Le zâmbi amândurora cu calm, iar lacrimile lui Marilyn se opriră pentru un minut în timp ce îi strângea mâna lui Jack.
- Elaine a vrut doar să fie sigură că sunt de acord cu ce vede ea. încă este prea devreme, dar cred că sunt veşti minunate. Sper că şi voi veţi considera la fel.
îşi întoarse privirea de la ecran şi se uită la amândoi cu o expresie plăcută. îi plăcea pe amândoi şi îi păruse rău că nu putuse veni la nuntă. Trebuia să fie la spital, iar Robert, un psihiatru destul de cunoscut, fusese în L.A. la o emisiune TV.

- Se pare că vom avea o dublă petrecere de ziua de naştere. Veţi avea gemeni, spuse, iar Marilyn izbucni din nou în lacrimi şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Jack, uşurată.
Plângea în hohote. El avea lacrimi în ochi când se uită înspre Helen. Erau veşti nemaipomenite pentru amândoi! Vorbiseră despre faptul că şi-ar fi dorit să aibă vreme pentru doi copii, nu doar pentru unul, dar la patruzeci şi doi de ani, Marilyn nu credea că vor fi îndeajuns de norocoşi să mai aibă încă unul după aceea. Era posibil, dar părea

improbabil. Acum dorinţa li se împlinise. Doi bebeluşi, gemeni, în plus faţă de cei patru copii pe care îi aveau din primele căsătorii.

- Eşti sigură? Jack părea entuziasmat.
- Da, sunt. Helen se uită la el. De aceea m-a chemat Elaine.
- Mai e ceva? întrebă Marilyn optimistă, iar Helen râse.
- Să nu ne lăcomim. Cred că doi ne vor ţine destul de ocupaţi.

Ai putea fi nevoită să stai la pat spre finalul sarcinii, dacă cei doi bebeluşi se fac prea mari. Nu ai născut până acum prematur, şi fiii tăi au fost amândoi copii mari, deci ar trebui să poţi duce sarcina până la final, dar acum eşti puţin mai în vârstă decât atunci când l-ai născut pe Brian, aşa că va trebui să vedem cum decurg lucrurile. Dar nu întrezăresc vreo problemă. Eşti sănătoasă, aşa ar trebui să fie şi copiii tăi. Băieţii ştiu că eşti gravidă?

- Am vrut să aştept până când ştiam că totul este în regulă, spuse Marilyn încântată de veşti.

Nu-i dăduse drumul la mână lui Jack de când se aşezase pe patul de examinare.

- Aş mai lăsa câteva săptămâni. Va fi greu să ascunzi sarcina până la douăsprezece săptămâni având gemeni. Probabil că va începe să se vadă destul de repede. Poate că o să poţi aştepta până atunci.

Jack şi Marilyn încuviinţară amândoi. Helen îi dădu lui Marilyn mai multe vitamine, câteva foi cu instrucţiuni, ce trebuie şi ce nu trebuie să facă, toate fiind deja cunoscute pentru ea, dar şi o carte despre naşterea gemenilor şi la ce să se aştepte în primele luni de după. Douăzeci de minute mai târziu, erau în maşina lui Jack în drum spre casă. Jack o sărutase cu pasiune îndată ce ieşiră de la doctor şi îi spuse cât de mult o iubea. Erau amândoi incredibil de entuziasmaţi şi urma să fie greu să nu spună nimănui, dar părea lucrul cel mai înţelept de făcut. Marilyn era încă puţin îngrijorată despre cum le va spune băieţilor. Era aproape convinsă că Brian nu va avea nici o problemă cu un bebeluş, nici cu doi, dar îşi făcea griji pentru Billy, iar el avea şi aşa destule pe cap, trebuind să-şi menţină notele mari şi să se hotărască la ce şcoală să meargă. Era un moment de cotitură în

viaţa lui, şi nu voia să complice lucrurile sau să-l supere. Jack o linişti pe drum, iar Marilyn o sună pe Connie imediat ce ajunseră acasă şi îi spuse că va avea gemeni. Era la fel de bucuroasă ca ei.
- Doamne! Este minunat! spuse Connie entuziasmată. Eşti bine? Ai spus oricum că mai vrei unul, îi aminti.
-Suntem exaltaţi! Specialista ieşise din cabinet fără să spună nimic, şi eu credeam că bebeluşul este mort, diform sau ceva, apoi a venit Helen şi ne-a spus că vom avea gemeni. Am fost groaznic de speriată până când ne-a dat vestea, dar totul este în regulă.
Marilyn turuia. Jack se opri în uşă şi îi trimise o bezea înainte să plece în centru la restaurant.
- La revedere, mamă! spuse şi plecă în timp ce Mari- lyn vorbea cu Connie.
-Sper că nu voi ajunge să am nevoie de odihnă la pat, mai ales la absolvirea lui Billy. Trebuie să fiu acolo. Câteodată însă, gemenii se nasc mai repede, deci poate că deja o să-i am până atunci.

-Atât timp cât nu îi vei naşte la ceremonie, o să fii bine. De-abia aştept să-i văd!
-Şi eu!
Vorbiră bucuroase câteva minute, iar apoi Marilyn spuse că speră să fie fete, dar va fi fericită oricum, atât timp cât vor fi sănătoşi. în restul zilei, Marilyn se simţi ca şi când ar fi plutit. Viaţa ei se schimbase complet. După ani întregi petrecuţi într-o căsnicie dureroasă, găsise un bărbat minunat, iar acum era gravidă cu copiii lui. Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Jack o sunase de două ori în după-amiaza aceea pentru a vedea cum se simte, iar răspunsul ei era „extaziată1'. Aşa era şi el.
La începutul lunii noiembrie, burtica ei devenise din ce în ce mai greu de ascuns. Purta bluze largi şi pulovere. Era însărcinată în unsprezece săptămâni, după calculele standard, care adăugau mereu două săptămâni cifrei reale. Helen spuse că totul decurgea cum trebuie, iar Marilyn se simţea bine. îi era un pic rău dimineaţa, dar nimic grav. Singura schimbare majoră era că sânii ei erau prea mari şi creşteau pe zi ce trecea. Jack spunea că îi plac.

Cu două săptămâni înainte de Ziua Recunoştinţei, Billy luase hotărârea cea mare şi alesese dintre toate şcolile care îl voiau Universitatea Santa Cruz, cărora le acceptase oferta. Vorbise mult despre asta cu Gabby şi cu tatăl lui. Era o şcoală minunată, cu o echipă grozavă de fotbal şi, fiind în L.A., va fi aproape de Gabby, care îşi va urmări cariera în actorie şi modă. Fusese tentat să accepte Florida sau Universitatea Louisiana, dar îi plăcea de fapt mai mult Santa Cruz, iar fundaşul lor fusese rănit recent, aşa că aveau într-adevăr nevoie de el şi îl vor lăsa să joace chiar din primul an. Gabby era o parte importantă din ecuaţie pentru el. Pe ea o anunţase înainte de a le spune părinţilor, şi era tare bucuroasă. Părinţii ei urmau să îi cumpere un apartament în L.A., aşa că Billy

îşi putea petrece nopţile de weekend cu ea. Viaţa de-abia începea pentru ei şi arăta foarte, foarte bine.
Luând decizia, viaţa lui Billy devenise o sărbătoare. Era un erou la Atwood şi printre prietenii săi, iar Ma- rilyn decise că este un moment bun să-i spună despre gemeni. Billy era într-o dispoziţie bună, tatăl lui era în al nouălea cer şi intenţiona să închirieze un apartament în L.A. pentru a putea merge la toate meciurile sale.
Jack şi Marilyn îi scoaseră pe băieţi la cină, la restaurantul lui Jack, cu o săptămână înainte de Ziua Recunoştinţei. Promisese să asigure mâncarea pentru masa de Ziua Recunoştinţei de acolo. Nu voia ca Marilyn să muncească în plus şi făcea tot ce putea să o ajute.
Mâncarea era delicioasă, iar Jack comandase o sticlă de şampanie la finalul cinei. Ii dăduse lui Billy jumătate de pahar, iar lui Brian cât un deget, din moment ce erau în camera privată a restaurantului şi asta era o ocazie specială. Şi apoi, după ce îi zâmbi lui Jack, Marilyn le spuse.
-Trebuie să vă spunem ceva, spuse mama lor, şi ambii băieţi îşi dădură seama că era important.
- Divorţaţi? spuse Brian panicat.

-Nu, doar torn şampanie, Brian, îi explică Jack zâmbind. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, aş împărţi şerveţele şi aş plânge. Voi doi şi mama voastră sunteţi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.
Brian păru uşurat în clipa în care Jack spuse asta.
II iubea şi nu voia să-l piardă.
- Este o veste bună, le spuse Marilyn, respiră adânc şi continuă: O să avem un copil... de fapt, se corectă, doi. Vom avea gemeni. In iunie. Am vrut să fiţi primii care află.
Băieţii se uitară uimiţi unul la altul, apoi Brian zâmbi uşor timid.
- E ciudat, spuse zâmbindu-i lui Jack, dar nu părea nefericit. Nu sunteţi amândoi prea bătrâni?

-Aparent nu, spuse Jack zâmbind u-i.
Billy nu spuse nimic şi se uita la mama lui împietrit.
-Glumiţi, nu? E o glumă, nu-i aşa? Arăta de parcă mai avea un pic şi izbucnea în lacrimi.
- Nu, Billy, nu este. Este adevărat. Cel puţin nu te vor trezi noaptea; vei fi la şcoală.
Marilyn avea planuri pentru reamenajarea camerei de oaspeţi într-una pentru gemeni. Jack se mutase la ea în casă, pentru că era mai familiar şi mai uşor pentru băieţi. In plus, casa era suficient de mare pentru încă doi copii.
- Cred că este o prostie, spuse Billy. Aveţi destui copii. Dacă vă hotărâţi că nu vă mai plăceţi peste doi ani, ce se întâmplă cu ei? Luaţi fiecare câte unul?
Billy era încă supărat din cauza divorţului şi din cauza recăsătoririi mamei sale, şi asta se vedea.
- Să sperăm că asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Jack calm. Cred că eu şi mama ta ştiam ce facem în momentul în care ne-am căsătorit. N-am mai fi avut alţi copii dacă nu eram siguri.
- Poate că sunteţi siguri acum, dar nu ştii ce se va întâmpla mai târziu. Uită-te la părinţii lui Izzie şi la tine şi tata, îi spuse direct lui Marilyn. Tata este un dezastru, iar tu te-ai căsătorit cu altcineva şi eşti din nou gravidă.

Marilyn nu-i spuse că tatăl lui fusese deja un dezastru înainte să se despartă de el. îşi dădea seama că Billy simţea nevoia să-şi exprime sentimentele şi îi părea rău pentru el şi, pentru un moment, simţi că îl trădase rămânând gravidă. Era ultimul an la liceu şi avea aproape nouăsprezece ani, dar era încă un puşti.
-îmi pare rău că eşti supărat, Billy, spuse uşor şi încercă să-i atingă mâna, dar el nu o lăsă.
Nu mai spuse nimic până când nu se ridicară să plece, apoi ieşi din restaurant şi îi aşteptă în maşină. în momentul în care ajunseră acasă, se duse la Gabby, fără a-i

felicita nici pe Jack, nici pe Marilyn. Era precum un nor de furtună, iar Jack o găsi pe Marilyn plângând în bucătărie câteva minute mai târziu, mângâindu-şi abdomenul. Finalul mesei îi provocase o indigestie groaznică.
- Eşti bine? o întrebă Jack când intră şi îşi puse mâinile în jurul ei. îmi pare rău că Billy a reacţionat aşa urât. Va fi bine. Cred că în multe privinţe e încă un copil.
Marilyn încuviinţă şi se lipi de soţul ei. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l supere pe Billy. Trecuse prin multe cu divorţul şi toată presiunea pusă pe el de către Larry.
- Va fi bine când îi va vedea. Este vorba doar de adaptare, şi el va fi oricum în L.A.
Jack o îmbrăţişă şi o mângâie pe spate, când Brian intră cu o mină curioasă.
- Ştiţi deja ce sunt? Băieţi, fete, unul din fiecare?
Părea pregătit, iar mama şi tatăl lui vitreg râseră şi se întoarseră zâmbind către el.
- Te vom anunţa imediat ce aflăm, promise Marilyn, uşurată că lua lucrurile ca atare. Ai vreo preferinţă?
- Desigur, spuse dându-şi ochii peste cap. Doi băieţi. Jack, îi putem învăţa să joace baseball.
Lui Brian îi plăcea deja rolul de frate mai mare şi schimbase o privire de complice cu Jack.

-Le poţi învăţa şi pe fete să joace baseball, îi reaminti Marilyn, în timp ce Brian îşi dădu din nou ochii peste cap, luând un biscuit şi aşezându-se la masa din bucătărie.

- Fetele sunt aşa prostuţe.

-Nu vei crede mereu asta, spuse Jack încrezător şi apoi stinseră lumina din bucătărie şi merseră sus în dormitor.

Spre deosebire de fratele lui mai mare, Brian reacţionase foarte bine. Billy o luase ca pe un afront personal, iar în noaptea aceea îi povestise lui Gabby, care credea că va fi drăguţ să aibă bebeluşi gemeni cu care să se joace când vor veni acasă. Billy păru nefericit când

auzi asta, iar în dimineaţa următoare, Marilyn găsi două doze de bere goale sub patul lui. Nu spuse nimic şi se hotărî să îl lase în pace, însă nu era liniştitor să ştie că face faţă situaţiilor stresante bând bere. Nu voia să ajun- gă ca tatăl lui, însă două beri nu erau încă motiv de panică. Ii spuse şi lui Jack despre asta, iar el îi sugeră să fie atenţi la Billy şi să nu exagereze, iar ea fu de acord.

Ziua Recunoştinţei la reşedinţa Norton-Ellison era mult mai plăcută decât fusese anul trecut. Veniseră şi băieţii lui Jack, şi Gabby. Ea o ajută pe Marilyn să pună masa, iar Jack aduse mâncare de la restaurantul lui, împreună cu doi ospătari care să-i servească şi care să facă şi curăţenie la final. Tot ce trebuia Marilyn să facă era să stea jos şi să mănânce, iar cina era delicioasă. Era mâncare tradiţională de Ziua Recunoştinţei şi toată lumea se simţea bine, în afara lui Billy, care nu spunea nimic. Băieţii lui Jack încercaseră să-l atragă în discuţii despre a fi jucător de fotbal pentru Santa Cruz, dar Billy le răspunsese scurt şi la obiect şi se retrăsese după cină în camera lui cu Gabby. O surprinse scoţând o sticlă de tequila şi turnând shoturi pentru amândoi. Ascunsese sticla în sertarul şifonierului. Gabby păru şocată când o văzu şi refuzase să bea.

-Nu este bine, Billy, spuse uşor. Ştiu că eşti supărat pentru că mama ta va avea un copil, sau chiar doi, dar situaţia nu se va schimba dacă te îmbeţi.

Poate doar să piardă bursa dacă va fi prins.

- Nu o să mă îmbăt dacă beau un singur shot. Nu îmi pasă de mama sau de copiii ei şi este Ziua Recunoştinţei, pentru numele lui Dumnezeu.
Nu îi mai vorbise niciodată aşa, iar când refuză paharul pe care i-l dăduse, Billy îl bău şi pe al ei. îl mai văzuse îmbătându-se la petreceri, cu bere, dar nu-l văzuse niciodată bând cu adevărat sau bând pentru că era nefericit, nici măcar pe durata divorţului părinţilor săi.

începuse să bea în momentul în care mama lui decisese să se mărite cu Jack.
- Nu poţi face asta pe timpul antrenamentelor, îi reaminti dezaprobator.
-Nu-mi spune ce pot să fac şi nu te comporta ca o femeie bătrână, se plânse Billy şi, pentru o secundă, părea a fi tatăl lui.
Gabby se supără şi plecă după câteva minute. Marilyn fu surprinsă să o vadă că pleacă atât de curând. Fusese însă evident că Billy nu era într-o stare bună. Aproape că îi stricase Ziua Recunoştinţei. Noroc cu Brian care fusese atât de drăguţ, la fel şi Jack. Era clar, însă, că Billy nu voia să ia parte la fericirea lor. Le spuseseră şi băieţilor lui Jack despre gemeni înaintea cinei şi fură uimiţi, dar încântaţi. Şi ei sperau să fie băieţi.
Marilyn găsi cele două pahare de tequila folosite în sertarul cu lenjerie al lui Billy luni dimineaţă, când îi aduse hainele curate. Găsi şi sticla când căută mai cu atenţie. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi o sună imediat pe Connie să-i spună.
-Drace, nu vreau să ajungă un alcoolic ca Larry. Cred că bea de când m-am căsătorit cu Jack. Iar acum este supărat din cauza gemenilor şi s-a reapucat.
-Nu este un motiv destul de bun, spuse Connie, supărată la rândul ei. Weekendul ăsta am găsit o sticlă de votcă în dulapul lui Kevin. Nu a mai băut de când cu reabilitarea, dar acum este adult. Aş putea spune ceva, dar m-ar acuza că am scotocit. Are douăzeci şi patru de ani, este un bărbat care locuieşte sub acoperişul nostru. Dar dacă începe

să bea din nou, viaţa lui se va duce direct pe apa sâmbetei. Mike vrea să-l ia să lucreze cu el şi să continue cu normă întreagă când va absolvi. Lui Kevin nu-i place să muncească în construcţii şi nu îi place niciodată să lucreze pentru tatăl lui. Mike este dur cu el. Crede că îi prinde bine.

-îţi jur, câteodată am impresia că încearcă să ne omoare, spuse Marilyn oftând, iar Connie râse. Nu era însă amuzant pentru nici una dintre ele. Ştiau amândouă prea bine că viitorul copiiilor lor era în pericol. Pentru Billy erau prea mult în joc. Toate visurile lui erau pe cale să se îndeplinească. Să sperăm că este o pasă proastă şi că o să-şi revină cât de curând. Tu o să-i spui ceva lui Kevin?

- Mike va vorbi cu el în seara asta şi va arunca bomba, îi va spune că dacă vrea să locuiască aici, va trebui să nu se îmbete şi să lucreze pentru el în timpul liber. Dacă nu îi place, se poate muta. Deci este un ultimatum. Dar tu? Ce faci cu Billy?

- Billy este în timpul antrenamentelor. Nu ar trebui să bea. Poate că trece prin faza „seniorului**. Toţi spun că un timp copiii lor o iau razna când sunt admişi la facultate. Presiunea a dispărut acum pentru Billy, asta până când va intra la universitate. Doar dacă nu va pica la teste. O să supraveghez îndeaproape problema cu băutura.

- Şi eu, spuse Connie descurajată. Fusese convinsă că Kevin terminase cu dependenţa şi că zilele negre apuseseră. Acum nu mai era aşa de sigură. Kevin era, evident, în pericol de a abuza din nou de droguri şi alcool şi de a o lua pe căi greşite. Până la urmă, aproape că ajunsese în puşcărie, iar într-o situaţie asemănătoare, data viitoare chiar va ajunge. Era mai puţin preocupată de Billy care băuse câteva beri şi un shot de tequila în dormitorul lui, cu toate că nu le plăcea asta, dar era o realitate că puştii de vârsta lui Billy beau din când în când, chiar şi copiii buni. Dar Kevin nu mai era un copil, era bărbat. Vacanţa de Crăciun veni cu veşti bune, dar şi rele. Connie şi Marilyn se întâlniseră într-o zi la salonul de manichiură cu Michelle şi fuseseră îngrozite de ceea

ce văzuseră. Era înspăimântător de slabă. Nu mai era nici o îndoială că era anorexică, iar când Marilyn avusese, într-un final, curajul să îi spună lui Judy, aceasta îi răspunse că fuseseră la doctor săptămâna anterioară şi că Michelle tocmai începuse un tratament ambulatoriu la o clinică pentru tulburări alimentare. Judy era foarte supărată. Marilyn era uşurată să afle că Michelle era sub tratament.
Cele mai bune veşti ale perioadei sosiră cu o zi înainte de vacanţa de Crăciun. Andy primise în avans scrisoarea pe care o aştepta de la Harvard. II acceptaseră la studiile premedicale1 şi nimeni în afară de el nu fusese surprins. Izzie scosese un strigăt care răsună în tot holul când îi spusese, iar Sean şi Billy îl ridicaseră şi îl căraseră pe umeri, în timp ce Gabby zâmbea. Era un erou pentru ei şi toţi profesorii erau entuziasmaţi pentru el, dar nu surprinşi.
O sună pe mama lui la birou să o anunţe, dar îi răspunse mesageria, ceea ce însemna că era cu un pacient sau asista la o naştere. Ii trimise un mesaj pentru a afla când era liberă, dar îl prinsese pe tatăl lui între doi pacienţi. Părea ocupat, dar bucuros de veşti.
-M-aş fi mirat dacă nu ai fi intrat, spuse tatăl lui calm. Doar nu credeai că te vor respinge?
Pe Robert îl amuza gândul, mai ales că şi el fusese la Harvard. Cu notele pe care le avea Andy şi cu rezultatele de la concursuri, Robert considera că se potrivea ca
0 mănuşă. Doar Andy era singurul care îşi făcuse griji şi nu dormise bine săptămâni întregi. Nu o arătase însă niciodată. Singura căreia îi spusese despre teama lui era Izzie. Avusese coşmaruri că nu va fi acceptat, şi că tatăl lui îl va alunga. Mama lui l-ar fi iertat şi l-ar fi înţeles,
1 Anumite licee şi facultăţi din SUA oferă cursuri necesare admiterii la Facultatea de Medicină. Un elev pre-med. este un candidat la Medicină, (n.tr).

dar tatăl lui, niciodată. Aşteptase mereu media zece, pe care Andy o obţinea cu uşurinţă, cu toate că uneori nu era aşa de uşor precum făcea să pară.

- Iţi mulţumesc că nvai ajutat cu scrisoarea de intenţie, îi şopti Andy în timp ce ieşeau de la ultimul curs din acea zi. Cred că asta m-a şi propulsat. Era recunoscător şi uşurat.
- Eşti nebun? Izzie se uită la el uluită. Cu notele şi rezultatele tale, şi crezi că eu te-am ajutat să intri? Andy Weston, trezeşte-te! Eşti geniul din clasa noastră.
- Nu, prostuţo, tu eşti. Ai una dintre cele mai bune minţi analitice dintre toţi cei pe care îi cunosc. Ai uneori mai multă dreptate chiar şi decât ambii mei părinţi şi amândoi sunt tare deştepţi, iar tata scrie cărţi şi este considerat a fi genial.
Izzie ştia despre succesul cărţilor tatălui lui Andy, dar îl considerase mereu o persoană distantă. O plăcea mult mai mult pe mama lui.
- Crede-mă, eşti un geniu şi într-o zi vei fi un doctor excelent. Ai vreo idee în ce vrei să te specializezi? îl întrebă când plecară de la şcoală.
- Probabil că în cercetare. Nu-mi place să văd oamenii că suferă şi nu aş vrea să fac niciodată vreo greşeală care să coste viaţa cuiva. Este prea multă responsabilitate pentru mine.
După doisprezece ani petrecuţi împreună la şcoală, unul dintre lucrurile pe care le ştia despre Andy era că nu voia niciodată să rănească pe cineva, cu fapte sau vorbe. Era foarte atent, precaut, grijuliu, milos, iar Izzie il admira enorm. Cu toate că îi iubea pe toţi din grup, el era prietenul pe care îl respecta cel mai mult. Şi acum intrase la Harvard în avans. Era foarte entuziasmată pentru el.
Izzie urma să termine trimiterea propriilor aplicaţii în timpul vacanţei de Crăciun. Prima alegere era tot

UCLA şi era bucuroasă că şi Gabby şi Billy vor fi în L.A. Spera doar să fie acceptată. Aproape toate celelalte opţiuni erau pe coasta de est, la şcoli la care nu voia neapărat să meargă, cu toate că una dintre ele era Universitatea din Boston şi ar fi fost aproape de Andy la Harvard, deci era şi asta o oarecare consolare. Ura când se gândea că în şase luni toţi vor apuca pe drumuri diferite, dar spera să se întâlnească des şi să se întoarcă acasă de sărbători. Ştia că toţi vorbiseră serios când

spuseseră că vor fi prieteni pentru totdeauna şi spera ca vieţile lor să conspire în a-i ajuta să rămână astfel.

Dacă Andy primise veşti bune, Izzie primise veşti rele în vacanţă. Tatăl ei venise acasă cu o nouă prietenă şi îşi dădu imediat seama că asta însemna ceva pentru el. Nici una nu însemnase ceva cu adevărat de la divorţul părinţilor. Numele ei era Jennifer, era asistent social şi o cunoscuse la serviciu. Plecase în Columbia şi venise în San Francisco cu doi ani înainte să o cunoască Jeff. Avea treizeci şi opt de ani. Jeff avea cincizeci şi cinci. Era o diferenţă de şaptesprezece ani între ei, care lui Izzie i se părea ridicolă.

Jennifer era o femeie drăguţă, iar Izzie înţelegea de ce o plăcea tatăl ei. Era deşteaptă, amabilă, avea un corp de invidiat şi umor de calitate şi arăta de douăzeci şi cinci de ani. Jeff le scoase pe Jennifer şi pe Izzie la o cină mexicană la restaurantul Mission. Izzie îşi dădu seama că Jennifer vorbea fluent spaniola şi crescuse în Mexic, pentru că tatăl ei era diplomat, aşa că avea un aer exotic ce o făcea şi mai atrăgătoare. Era mai deşteaptă şi mai sofisticată decât oricine altcineva cu care ieşise Jeff până atunci, iar Izzie recunoscu imediat că era o ameninţare serioasă la viaţa liniştită pe care o avusese cu tatăl ei în ultimii cinci ani. O vedea pe mama ei din când în când, dar Katherine îşi petrecea majoritatea timpului în New York, la corporaţia la care lucra, şi aşa-zisa custodie

comună fusese aruncată la gunoi. Lui Izzie îi plăcea viaţa cu tatăl ei exact aşa cum era.

După cină, Jeff o conduse pe Jennifer acasă, apoi se întoarse şi intră în camera lui Izzie. Ea vorbea cu Gabby la telefon, dar închise în clipa în care intră tatăl ei.

-Ce crezi, Iz? o întrebă Jeff despre Jennifer, iar Izzie ezită înainte să vorbească.

Voia să fie atentă ce spunea. Nu voia să-i rănească sentimentele, dar credea că Jennifer era prea tânără pentru el. Menţionase la cină că îşi dorea copii, iar Izzie aproape că se înecase. In opinia ei, tatăl ei era mult prea în vârstă ca să aibă o altă familie, cel puţin aşa spera.

- Nu crezi că este un pic cam tânără, tată?

- Nu chiar. Ne înţelegem foarte bine.
Nu părea deloc îngrijorat.
- De cât timp o cunoşti?
Nu îi pomenise de ea până acum, când apăruse din- tr-odată. Ochii lui scăpărau de fiecare dată când se uita la ea pe durata cinei. Izzie era speriată rău. Jennifer era o adevărată ameninţare pentru ea.
- De aproape trei luni. Am lucrat împreună la un caz de discriminare la o grădiniţă. Chiar îşi ştie meseria.
- Drăguţ, spuse Izzie prefăcându-se mai calmă decât era. Este chiar o persoană drăguţă şi înţeleg de ce îţi place. Mă gândesc doar că va dori să se căsătorească şi să aibă copii la un moment dat şi nu vreau să fii rănit.
- Nu sunt prea bătrân să am copii, spuse el, simţin- du-se jignit, în timp ce pe Izzie o trecu un fior pe şira spinării. Se simţea solidară cu Billy. Marilyn are gemeni, pentru numele lui Dumnezeu, cu noul ei soţ, iar Billy e de aceeaşi seamă cu tine.
- Da, dar ei au patruzeci şi ceva de ani. Tu ai cincizeci şi cinci. Ai vrea să mai faci copii, tată? îl întrebă cu vocea tremurândă.

- Nu m-am gândit niciodată la asta. Poate că aş vrea, cu persoana potrivită. Nu ştiu. Vei pleca în curând şi va fi destul de pustiu pe aici. Ii părea rău pentru sine spunând asta, iar Izzie simţi spaimă în inima ei.
- Pentru numele lui Dumnezeu, tată, ia-ţi un câine, nu face un copil. Este o obligaţie pe viaţă, şi de-abia dacă o cunoşti pe femeia asta.
El se încăpăţână dintr-odată.
- îmi place mult de ea.
-Atunci întâlneşte-te cu ea, dar nu te căsători şi nu face copii. Cred că e prea tânără pentru tine, atâta tot.
-Este foarte matură pentru vârsta ei. Gândeşte ca o persoană de vârsta mea.
- Nu, nu gândeşte, îl corectă Izzie. Gândeşte ca o persoană de vârsta mea. Mă simţeam ca şi când vorbeam cu un copil la cină.

- Este foarte talentată şi e bună cu oamenii, insistă el, iar Izzie văzu că nu ajunge nicăieri.
Izzie de-abia aştepta să discute cu Sean în ziua următoare şi era îngrijorată.
-Cred că tata a întâlnit pe cineva de care chiar îi place. E cu şaptesprezece ani mai tânără decât el şi tot ce-mi lipsea este să se însoare cu o piţipoancă cât sunt plecată.
- E o piţipoancă?
Sean părea uimit. Tatăl lui Izzie îi păruse mereu un om raţional, aşa cum erau şi părinţii lui. Nu şi-l imagina fugind cu vreo tânără uşuratică.
- Nu este. Aici e problema. Chiar îmi place de ea. Oftă când se uită la Sean. Nu vreau să se schimbe ceva pentru noi sau ei. E şi aşa destul de greu să plec şi să-mi fac griji gândindu-mă că totul va fi diferit când mă voi întoarce.
- Nu va fi, o asigură el. Tatăl tău te iubeşte şi este un tip minunat. Nu va face nici o prostie cât vei fi plecată.
O place probabil doar ca pe cineva cu care să iasă la întâlniri.

- Mda, poate, spuse Izzie, dar nu era aşa de convinsă.
Ştia cât de singur se simţise tatăl ei uneori în ultimii cinci ani şi nu avusese vreo relaţie serioasă.
- Relaxează-te, totul va fi bine. Probabil că se vor despărţi până săptămâna viitoare, o consolă Sean când i se plânse din nou de tatăl ei şi de noua femeie.
- In fine, spuse Izzie.
Era greu să se îngrijoreze pentru orice şi era imposibil să le controleze viaţa părinţilor. Marilyn era dovada. Divorţată, recăsătorită şi gravidă cu gemeni, totul în decursul unui an. Lucrurile se mişcaseră foarte repede în viaţa lui Billy, şi amândoi ştiau că era încă supărat.
- Ce mai face fratele tău, apropo? îl întrebă de Kevin.
Sean nu vorbea prea des despre el, dar Izzie ştia că îşi făcea încă griji pentru el, mai mult decât voia să recunoască.

-Nu ştiu, spuse cu sinceritate. Am un sentiment ciudat în privinţa lui. Pare bine, dar nu cred că este. Se comportă ca şi cum se furişează din nou şi este într-o dispoziţie foarte bună de fiecare dată când îl văd. Am senzaţia că s-a apucat din nou de droguri. Sper să mă înşel. Lucrează pentru tata acum. Dar, dacă o dă în bară, tata va fi tare supărat.
Izzie încuviinţă şi vorbiră despre alte lucruri. Voiau cu toţii să meargă să schieze în Tahoe în timpul vacanţei de iarnă, iar familia O'Hara se oferise să îi lase să stea în casa lor pentru câteva zile. Izzie trebuia să îşi scrie ultimele cereri pentru facultate, iar vacanţa se va termina înainte ca ei să se dezmeticească. Absolvirea îi aştepta peste şase luni, iar asta îi speria cel mai mult.

capitolul 7

Familia O'Hara făcuse un grătar în curtea din spatele casei pentru întreaga clasă cu ocazia absolvirii.

Era un eveniment important. Toată lumea fusese invitată. Angajaseră un bucătar de la restaurantul lui Jack din San Francisco, care gătise fripturi, hotdogi, ham- burgeri, coaste şi toate garniturile aferente. Era o petrecere minunată şi toţi se distrau nemaipomenit. Erau un întreg, un grup vesel, cu toate că unii sosiseră beţi şi nu fuseseră lăsaţi să intre, ci trimişi acasă cu taxiurile. Familia O'Hara era atentă. Făcuseră tricouri pentru fiecare, cu numele tuturor din clasă scrise pe ele. De cum soseau, se şi îmbrăcau cu un tricou, iar Cei Cinci Magnifici stăteau împreună, mâncau, vorbeau şi râdeau. Sean credea că Billy era drogat şi îl întrebase dacă este, dar Billy negase. Când Sean o întrebă pe Izzie ce părere are, ea îi spuse că din punctul ei de vedere, Billy arată în regulă, iar Sean se linişti.
Marilyn şi Jack veniră şi ei pentru puţin timp. Ma- rilyn stătuse la pat în ultima lună, căci mai avea foarte puţin, doar cinci zile, până la naştere, dar Helen îi permisese să se ridice şi să ia parte la ceremonia de absolvire şi la celelalte evenimente. Ştiau că ambii bebeluşi erau fetiţe, iar Marilyn spusese că nu mai fusese niciodată atât de pregătită. Sarcina cu Brian fusese floare la ureche în comparaţie cu

aceasta, dar Marilyn nu regreta nimic. Erau încântaţi, iar Jack o îngrijea din cap până în picioare, iar Marilyn spunea că era un lucru bun, din moment ce ea nu-şi mai văzuse picioarele de la Crăciun, pentru că era foarte mare şi nu putea să se dea jos din pat fără ajutor. Se purta minunat cu ea. Billy încetase să se mai plângă. Se concentra pe şcoală. Pleca de acasă cu o lună mai devreme pentru antrenamentul de fotbal de la universitate.

Judy plănuise să meargă cu Gabby în L.A. în august să o ajute să găsească un apartament şi să-i pregătească tot ce avea nevoie. Michelle arăta un pic mai bine, după tratamentul de la clinică, iar Judy le spusese lui Connie

şi Marilyn că se simţea mai bine, cu toate că nu arăta mai grasă decât fusese. Părea mai fericită şi mai relaxată, căci ieşea cu grupul de prieteni al lui Gabby. Judy şi Gabby erau ocupate făcând planuri pentru L.A., iar Michelle urma să rămână la o prietenă cât timp cele două erau plecate cu pregătirile pentru apartament.

Izzie fusese acceptată la UCLA şi la toate şcolile la care aplicase, aşa că alegerea îi aparţinuse în totalitate, dar UCLA fusese preferata ei şi îi plăcea să ştie că Gabby şi Billy vor fi pe aproape. Promiseseră să se întâlnească oricât de des se putea. Sean se hotărî să meargă la Universitatea George Washington din Washington, D.C., deoarece voia să fie absolvent în ştiinţe politice şi politică externă, având spaniola ca specializare secundară. Avea talent la limbile străini şi câştigase premiul pentru spaniolă în clasa lor. Nu îi spusese nimănui în afară de Izzie, dar încerca să se înscrie la cursurile care îi trebuiau pentru a putea aplica la FBI. Studiase cu atenţie cerinţele lor şi citise despre ele pe internet. Connie şi Mike credeau că îşi alesese un program solicitant şi erau supăraţi că pleacă atât de departe, dar era o ocazie tocmai bună pentru a vedea şi alte locuri, în loc să stea acasă. Refuzase universităţile Georgetown, Columbia şi Institutul de Tehnologie din Massachusetts şi insistase că universitatea din Washington era cea care

i se potrivea.

La petrecerea de absolvire apăruse şi Kevin. Spusese că are planuri mai târziu şi că se întâlneşte cu nişte prieteni. Era mult mai mare decât Sean şi ceilalţi, deci nu îl impresiona o adunare de liceeni care sărbătoreau ziua absolvirii. Plecase foarte repede.
Petrecerea din curtea familiei O'FIara ţinuse până la trei dimineaţa, deşi dăduseră muzica încet de la ora două. Mâncarea continua să apară. Nu serveau alcool din moment ce nimeni nu era încă maior, dar copiii

se distrau oricum. Până şi Marilyn cu Jack rămăseseră până la miezul nopţii să ţină companie familiei O'Hara. Tatăl lui Izzie, Jeff Wallace, venise cu prietena lui, Jennifer. Izzie nu părea foarte încântată să o vadă, dar era politicoasă cu ea. Venise şi Helen Weston, dar plecase după câteva minute la o naştere. Tatăl lui Andy, în schimb, nu apăruse. Nu venea niciodată. Era prea ocupat cu clienţii ori cu cărţile.
Helen o observase pe Marilyn la ieşire şi o opri să o salute.
- Ce faci aici? o întrebă Marilyn surprinsă.
Venea foarte rar la evenimentele şcolare, pentru că nu avea timp. Lucra mereu.
- Am trecut să văd cum îţi mai este. Şi mă gândeam să asist o naştere acasă dacă tot sunt aici, printre hotdogi şi hamburgeri, glumi Helen. Cum te simţi? o întrebă mai în serios.
Marilyn arăta destul de bine, dar picioarele şi gleznele îi erau umflate ca nişte baloane.
- Mă aştept să explodez în orice minut, spuse Marilyn zâmbind uşor, în timp ce Jack o îmbrăţişă.
-Ei bine, ţine-ţi picioarele încrucişate până mâine după-amiază. Cu toţii vrem să fim la absolvire mâine. O să te asist în parcare dacă chiar trebuie.
- Ar fi o idee, spuse Marilyn relaxată.
Avea constant contracţii, acum că organismul ei se apropia de ziua cea mare, dar nici una care să o îngrijoreze cu adevărat. Erau frecvente, dar nu prea dureroase, doar serii obişnuite, cu toate că Jack o urmărea precum un şoim. îi era teamă că nu va reuşi să o ducă în

timp util la spital, deşi Helen îl asigurase că nu are de ce să se îngrijoreze. Se întorseseră acasă imediat după miezul nopţii, iar Marilyn dormise tare bine, în ciuda faptului că se simţea inconfortabil. Se obişnuise. Se simţea ca şi cum corpul ei fusese luat în stăpânire de extraterestri. Dar de- abia aştepta să-şi vadă fetiţele. Deja le găsiseră nume - Dana şi Daphne.

‘Prieteni pentru totdeauna 95

După ce toţi părinţii plecaseră, cu excepţia lui Connie şi a lui Mike, care supravegheau discret, Cei Cinci Magnifici dispăruseră unul câte unul după câteva minute în camera lui Sean. Vorbiseră să facă ceva mai dramatic, cum ar fi un tatuaj cu „Prieteni pentru totdeauna", aşa cum scriseseră pe băncile lor din şcoală atâţia ani, dar Gabby spusese că mama ei ar omorî-o şi nici Izzie nu voia un tatuaj. Băieţii fuseseră mai entuziasmaţi de idee. în schimb, după cum făcea deseori, Izzie propuse o soluţie de compromis care le conveni tuturor. Era mai puţin impresionantă decât un tatuaj, dar fuseseră de acord că va marca ocazia şi va sigila pactul dintre ei. Pregătită ca de obicei, Izzie aduse proviziile. După ce Sean închise şi încuie uşa dormitorului, Izzie scoase un pachet de ace de cusut şi îi dădu fiecăruia câte un ac cu câte un tampon cu alcool. Erau solemni, aşa cum se cădea, în timp ce Izzie ţinu un mic discurs şi rosti jurămintele. Fusese ideea ei şi toţi acceptaseră, cu toate că la început băieţilor li se păruse un pic stupid şi ar fi preferat tatuajele.

- Ne-am adunat aici, spuse Izzie oficial, pentru a face un jurământ solemn unul altuia, că nu ne vom uita niciodată, nu ne vom pierde niciodată, vom fi mereu alături, oriunde am fi. Promitem să ne iubim până în ziua în care vom muri şi să fim prieteni pentru totdeauna. Făcu o pauză şi se uită la fiecare, în timp ce ei o urmăreau cu o privire serioasă. Acum toţi spunem „Da“, îi îndemnă, iar un cor de „Da“-uri umplu camera şi apoi Izzie arătă înspre ace. Ştiau ce trebuie să facă. Doar ea şi Gabby folosiră şerveţelele cu alcool. Băieţii nu se deranjaseră. Toţi îşi înţepaseră degetul. Cum apăruse o picătură de sânge, îşi lipiseră degetele unul de altul şi spuseră cu voce tare cuvintele cunoscute. „Prieteni pentru totdeauna!"

exclamaseră tare, iar Izzie le dădu câte un leucoplast cu supereroi şi îi ajută să şi le pună.

Treisprezece ani de la grădiniţă şi încă mai avea grijă de ei. Pusese un leucoplast cu Femeia Minune pe degetul lui Gabby, iar băieţilor le dădu unele cu Batman, în timp ce ei râdeau. Cu toţii se îmbrăţişară. Pactul de sânge fusese făcut. II plănuiseră de câteva luni.
-Bine, gaşcă, am terminat. Este oficial, spuse Izzie mulţumită de rezultat.
Plecară din cameră ca un întreg, fiecare purtând leucoplastul cu eroi şi coborâseră vorbind şi râzând. Connie îi văzu în timp ce ieşea din bucătărie.
- Hei, ce puneţi la cale? Arătau victorioşi şi euforici, dar se bucura să vadă că erau cu toţii treji.
-Nimic. îmi semnau albumul, răspunse rapid Sean.
- Oare de ce nu vă cred? spuse zâmbindu-le, dar orice ar fi făcut era probabil inofensiv.
Erau toţi copii buni. Le va simţi foarte tare lipsa în toamnă, aproape la fel de tare pe cât ştia că îşi vor duce ei unul altuia lipsa.
-Tocmai am aşezat prăjitura voastră favorită cu brânză şi câteva plăcinte pe masa cu deserturi, le spuse Connie şi toţi ieşiră afară. Păreau foarte mândri de ceva anume şi în timp ce mâncau prăjitura, schimbară un zâmbet lung şi misterios. Prieteni pentru totdeauna. Era adevărat. Pactul fusese sigilat cu sânge.
La ora zece dimineaţa, erau toţi aşezaţi pe scaune şi aliniaţi. O zonă din parcul Golden Gate fusese blocată, lângă muzeu, pentru absolvire. Era ziua pe care o aşteptaseră cu toţii timp de treisprezece ani, de la grădiniţă până în clasa a douăsprezecea. Toată lumea era acolo: părinţi, bunici, prieteni vechi, noi. Tatăl lui Izzie o invitase pe Jennifer, ceea ce o enervă pe Izzie, din moment ce ea nu o chemase. Şi mama ei era prezentă şi nu pă-rea să-i pese că Jeff era cu o altă femeie. Trecuseră cinci ani de la divorţul lor, iar ea avea propria viaţă. O îmbrăţişă pe Izzie şi îi spuse cât de mândră era de ea şi părea

că îi pasă cu adevărat. Larry Norton venise pentru Billy şi adusese cu el o piţipoancă care arăta ca o prostituată pe care o închiriase pentru ocazie. Billy ştia că era una dintre femeile cu care ieşea de obicei tatăl său, iar privirea lui se înceţoşă când o văzu. Şi Brian era acolo, lângă mama lui şi Jack, cu patru rânduri mai în faţă de locul unde stătea Larry alături de femeia cu care venise. Kevin stătea cu părinţii lui. Michelle purta o rochie înflorată vaporoasă, foarte drăguţă şi cu mâneci lungi care să-i ascundă braţele atât de subţiri. încă se lupta cu anorexia, dar arăta mai bine. Şi, pentru prima dată, ambii părinţi ai lui Andy veniseră şi ei. Tatăl lui zburase noaptea anterioară din Chicago, de la o întâlnire importantă a medicilor psihiatri, iar mama lui îi spusese lui Marilyn unde stă în cazul în care lucrurile începeau să se deruleze rapid. Toţi erau acolo. Părinţii care îi încurajaseră timp de treisprezece ani şi profesorii cu care crescuseră.
Elevii se înşiraseră unul după altul, pentru ceremonie, iar directorul şcolii şi preşedintele consiliului director aşteptau pe scenă să înmâneze diplomele. Elevii erau îmbrăcaţi cu robe şi erau gata să-şi arunce tocile în aer la sfârşitul ceremoniei. începu muzica, iar profesorii se instalară la locurile lor, în primele rânduri. Cele două sute de camere de filmat erau pregătite pentru începerea ceremoniei. Pe acordurile marşului Pomp and Circumstance, elevii formară un şir indian, părând adulţi respectabili, şi îşi luară locurile pe scenă.
Andy era şeful de promoţie şi ţinu un discurs emoţionant. Era scris cu elocvenţă, şi colegii îl aplaudară când termină, iar în public părinţii începuseră să plângă din cauza momentului impresionant. Fusese o zi mult aşteptată şi marca începutul vieţii lor ca adulţi. Aşa cum spusese Andy în discurs, viaţa nu va mai fi la fel pentru vreunul dintre ei.
Izzie ţinuse şi ea un discurs în calitate de şefă a clasei şi îi îndemnă să nu uite cât de importanţi erau unii

pentru ceilalţi şi cât de multe împărţiseră pe măsură ce crescuseră. Le urase tuturor o călătorie în siguranţă şi îi încurajase să vină deseori

acasă. Promise fiecăruia dintre ei că nu îi va uita şi privi către cei patru prieteni speciali ai ei când spuse:
-Vă iubesc de la grădiniţă şi nu intenţionez să mă opresc acum. Aşa că ieşiţi în lume, deveniţi cineva, fiţi importanţi şi, Billy Norton, ai face bine să fii cel mai bun fundaş din istoria studenţilor fotbalişti!
Toţi râseră când spuse asta, iar Izzie se adresă apoi clasei.
- Indiferent de cât de importanţi veţi deveni, cât de departe veţi ajunge sau ce mare scofală veţi face sau veţi crede că sunteţi, să vă amintiţi întotdeauna cât de mult vă iubim, spuse în încheiere şi apoi merse înapoi la locul ei lângă Andy, din moment ce numele lor, Wallace şi Weston, erau ultimele nume pe lista alfabetică a clasei lor.
Apoi li se înmânară diplomele şi totul se termină. Tocile zburaseră în aer după ce le îndepărtaseră şnururile pentru a le păstra. Fugeau cu toţii să se îmbrăţişeze şi plângeau. Era un haos vesel în parc, iar lui Izzie nu-i venea să creadă că se terminase. Cei treisprezece ani la Atwood se încheiaseră.
Toţi aveau planuri în familie pentru prânz şi promi- seseră să se întâlnească seara. Circula un zvon că cineva dădea o petrecere şi toţi îşi luară rămas-bun în timp ce plecau cu maşinile. Brian şi Billy mergeau cu mama şi cu tatăl lor vitreg la restaurantul lui Jack. II invitaseră şi pe Larry cu partenera lor, doar din politeţe. Larry comandase whisky chiar din momentul în care sosiră la restaurant şi o sticlă de vin scump pentru prânz. Partenera lui spuse că avea douăzeci şi unu de ani, nu fusese la facultate şi bău singură o sticlă de şampanie. Plecară amândoi devreme, spunând că trebuie să fie undeva, însă Larry măcar îşi amintise să-i spună lui Billy cât de mândru era de el. Ii spuse că de-abia aştepta să-l vadă

în primul lui meci la facultate, iar Billy de-abia aştepta s:Vl joace.
Gabby intenţionase şi ea să vină la prânz, dar t rebuia să fie împreună cu familia ei, iar Billy promisese că se vor întâlni după prânz.
După ce Larry plecase, bucătarul adusese tortul de absolvire pentru Billy, pe care trona un jucător de fotbal, îmbrăcat în echipamentul echipei de troieni1, în roşu aprins şi auriu, iar apoi merseră acasă.
Billy se duse să o vadă pe Gabby, Brian se duse la vecini să se joace

cu un prieten, iar Marilyn urcase în dormitor, simţind că nu mai putea să facă nici măcar un pas, se prăbuşi în pat şi se uită la soţul ei.
-Slavă Domnului că nu avem tripleţi. De-abia mai pot să le car pe astea două.
Helen îi spusese că erau atât cât trebuia şi părea că nu se grăbeau să se nască. Jack se aşeză pe pat, îi zâmbi şi îi mângâie gleznele.
- De ce nu rămâi în pat restul zilei? îi sugeră.
Se trezise devreme de dimineaţă, ajutându-i pe toţi să se pregătească şi să-l sărbătorească pe Billy. Ii făcuse o grămadă de poze pe durata ceremoniei de absolvire. Era mândră de el şi plânsese când îi înmânară diploma, închise ochii să doarmă şi era aproape ora cinei când se trezi, simţindu-se ca şi când se desfăşura un război înăuntrul ei. Gemenele săreau peste tot. Făcu un efort uriaş să coboare şi să vadă unde era Jack. îşi făcea o supă în bucătărie şi spuse că băieţii erau încă plecaţi. Brian lua cina la prietenul lui vecin şi apoi mergea la un film, iar Billy era la Gabby şi sunase să anunţe că va rămâne acolo la cină. Nu prea se întâmpla mare lucru la ei în casă zilele acestea, din moment ce Marilyn de-abia se mai putea mişca, şi era drăguţ să fie cu Jack şi să fie totul aşa liniştit.
1 USC Trojans este echipa de fotbal a Universităţii din California de Sud. (n.tr.)

-Deci, facem cunoaştinţă cu fetele noastre în sea- ra asta? o întrebă Jack încrezător, iar ea râse şi scutură din cap.
- Cred că dau un fel de petrecere dansantă, dar nu cred că pleacă undeva. De-abia dacă am vreo contracţie. Poate că ar trebui să alerg în jurul cartierului sau ceva.
- Poate că nu, spuse Jack şi se oferi să-i pregătească ceva de mâncare, dar nu îi era foame.
Nici măcar loc pentru mâncare nu mai avea în corp. Se simţea mereu plină după doar două înghiţituri şi avea arsuri numai uitându-se la mâncare. Chiar era timpul să se termine. Tot spunea că este pregătită, dar, aparent, gemenele nu erau.

Ii ţinu companie lui Jack cât mâncă supa; apoi se întoarse cu greutate în dormitor, simţindu-se ca un elefant, iar Jack puse un film la televizorul din cameră. Se ridicase să meargă la baie înainte să înceapă şi îi spunea lui Jack ceva în legătură cu filmul. în momentul în care intră în baie, se simţi ca şi când ar fi avut loc o explozie, iar pe ea ar fi lovit-o un tsunami. Era ca şi cum ar fi fost înconjurată de el şi pentru un minut nu-şi dădu seama ce s-a întâmplat, apoi îşi aminti.
-Jack... spuse încet, iar el nu o auzi la început. Jack... ah... tocmai mi s-a rupt apa...
Se uita ameţită în timp ce el intră în baie să o audă.
- Ce? O, Doamne!
Toate hainele îi erau ude de la mijloc în jos şi arăta de parcă stătuse sub duş. Ce s-a întâmplat? Şi apoi îşi dădu şi el seama, dar nu ştia ce să facă.
Marilyn începu să râdă.
-Arăt de parcă aş înota.
- întinde-te sau ceva, spuse Jack agitat şi îi dădu un morman de prosoape.
îşi dădu jos hainele ude şi îşi puse un halat pluşat, se întoarse în dormitor şi se întinse pe prosoape. încă simţea lichidul curgând, dar în mare parte se terminase. Jack curăţă baia şi veni să o verifice.

- Ai contracţii?
-Nici una. Dar fetele au devenit foarte cuminţi. Nu mişcă.
In timp ce acum jumătate de oră păreau că dansează. Poate că ştiau ce urmează şi se odihneau.
- Cred că ar trebui să o sunăm pe Helen.
-Probabil că e la cină şi nu am contracţii. Să mai
aşteptăm puţin şi o sunăm mai târziu. Nu mă va primi dacă nu voi avea contracţii.
-Cred că e diferit cu gemenii, spuse Jack prudent, părând agitat.
- Da, durează mai mult, îi reaminti Marilyn. Hai să ne uităm la film.

Jack îşi pierduse interesul, dar îl porni pentru a o calma şi se întinse lângă ea, urmărind-o îndeaproape.
-Nu te mai uita la mine, sunt bine. Se aplecă şi îl sărută, iar în acel moment, se simţi de parcă era lovită de o bombă. Cea mai puternică contracţie pe care o avusese vreodată o spintecă de durere, timp în care îi apucă umărul lui Jack şi nu putu vorbi timp de cinci minute. In secunda în care se termină, Jack sări din pat şi îşi înfăşcă telefonul mobil.
- Gata, plecăm. O sun pe Helen.
Exact atunci, Marilyn mai avu o contracţie şi se întinse din nou spre el. II strângea tare de mână în timp ce el suna, iar când Helen îi văzu numărul afişat pe propriul telefon, răspunse.
- Salut, ce se întâmplă? Ceva mişcare?
Helen părea calmă şi veselă.
- Da, multă, brusc. I s-a rupt apa acum zece minute şi a început să aibă contracţii, la intervâl de două minute, lungi. Au durat câte cinci minute.
Helen se încruntă cât îl ascultă.
-Mi se pare că micile voastre domnişoare se cam grăbesc. Se gândi două secunde şi decise. Las-o pe Marilyn să stea întinsă. Nu face nimic. O să vă trimit o ambulanţă. Ei o pot coborî pe targă. Sunt sigură că nu se va

întâmpla nimic, dar mă voi simţi mai bine să vă trimit la spital într-o ambulanţă, pentru eventualitatea în care se grăbesc mai tare decât credem noi. Ne întâlnim acolo.
întrerupse convorbirea, sună la ambulanţă, iar când Marilyn avu de această dată contracţia, ţipă, iar Jack, cu toate că nu ar fi recunoscut-o de faţă cu ea, era speriat. Totul se întâmpla mult mai repede decât se aşteptaseră.
Ambulanţa sosi în cinci minute. Jack îi înştiinţă că erau gemene în timp ce îi conducea la etaj, dar Helen le spusese deja. O puseră pe Marilyn pe o targă şi ieşiră pe uşa din faţă, cu Marilyn şi Jack în ambulanţă, la mai puţin de trei minute de când sosiseră.

Marilyn îl ţinea strâns pe Jack de braţ şi ţipa de fiecare dată când o durea, iar contracţiile nu păreau să se oprească. Sirena era pornită şi ambulanţa mergea ca vântul înspre spitalul California Pacific, unde Helen le promisese că se vor întâlni.
-Nu pot face asta, spuse Marilyn gâfâind printre contracţii.
- Ba da, poţi, spuse Jack încet. Sunt aici. Le vei naşte imediat, iubito... Totul se va termina foarte repede.
-Nu, nu pot, insista ea. Prea mult.
Şi ţipă din nou, iar când Jack îi puse capul pe targă, Marilyn îşi dădu ochii peste cap. Jack era panicat, dar paramedicul îi dădu oxigen, iar ochii i se deschiseră din nou. Presiunea sângelui era scăzută, în rest nu era vreun pericol.
- Te descurci foarte bine, îi spuse pentru a-i calma pe amândoi.
Ajunseră la spital, unde îi aştepta Helen. înţelese din priviri ce se întâmplase şi le zâmbi amândurora.
- Ei, văd că nu ai pierdut timpul, îi spuse lui Marilyn. Doar uitându-se la ea îşi putea da seama că era dilatată la maximum sau aproape. Ar fi născut acasă dacă Helen n-ar fi trimis ambulanţa. Dacă nu te deranjează, aş vrea să apuc să te duc în sala de naşteri, deci nu împinge,

îi spuse ferm lui Marilyn, în timp ce faţa ei se contor- siona şi ţipă din nou. Repede! le spuse Marilyn bărbaţilor care scoaseră targa din ambulanţă.
Helen le făcea loc cu o viteză uimitoare, ei o urmau, iar Jack alerga lângă ei, ţinând-o de mână pe Marilyn. Nu încetase să ţipe de la ambulanţă până în sala de naşteri, iar Helen pregătise o echipă pentru ei. De-abia îi dăduseră halatul jos, aruncaseră un halat de spital pe ea şi o urcaseră pe masa de naşteri, când scoase un ţipăt atât de asurzitor încât Jack crezu că moare.
Ceea ce auzi câteva secunde mai târziu era un plânset lung ce-l înlocuia pe al lui Marilyn, iar între picioarele ei apăruse o faţă mică cu o coamă de păr roşcat. Se născuse prima lor fiică. Marilyn îi zâmbea printre lacrimi, iar Jack plângea în timp ce o ţinea de mână, iar Helen tăie cordonul şi i-o dădu asistentei. încă mai aveau treabă

şi, în doar câteva secunde, totul reîncepu, contracţiile nesuferite, durerea insuportabilă, Marilyn ţipând în timp ce Helen o ajută de data asta cu forcepsul şi apoi un alt ţipăt. Ambii bebeluşi fuseseră născuţi în mai puţin de zece minute, la patruzeci şi cinci de minute după ce se declanşase totul. Helen spuse că fusese cea mai rapidă naştere de gemeni pe care o văzuse, dar ştia şi cât de greu era când totul decurgea atât de rapid.
Marilyn tremura înfiorător, plângând şi zâmbind totodată, ţinându-se de soţul ei, care se uita când la ea, când la bebeluşii lor frumoşi. Una dintre ele avea părul roşcat ca al lui Marilyn, iar cealaltă avea părul negru ca al lui. Erau gemeni fraternali, nu identici, şi deciseră imediat care era Dana şi care Daphne. Jack părea încă şocat. Nu văzuse pe nimeni suferind atât de tare, dar se terminase repede totul.
-Slavă Domnului că ai trimis ambulanţa, îi spuse recunoscător lui Helen. Le-ar fi născut acasă.

- Cred că da, spuse Helen zâmbindu-le amândurora. Mi-ai uşurat cu siguranţă munca. Tu ai făcut toată treaba, îi spuse pacientei.
Marilyn părea încă şocată, dar se învioră imediat când îi dădură bebeluşii, iar Jack se uită mândru la ele.
O mai ţinură pe Marilyn în sala de naşteri încă două ore şi puseră bebeluşii în incubator să-i încălzească. Gemenele cântăreau mai puţin de trei kilograme şi erau sănătoase. Jack îi sunase pe toţi copiii lor şi îi anunţase că surorile lor se născuseră. Billy îi mulţumi oarecum succint după ce îl întrebă dacă mama lui era bine, iar Brian voia să ştie cât de repede le putea vedea. Urmau să o mai ţină în spital încă două-trei zile.
Era ora zece noaptea când o mutară pe Marilyn într-o rezervă împreună cu bebeluşele ei aşezate în coşuleţe de plastic pe roţi. O asistentă o împingea pe una, iar Jack pe cealaltă şi se uita la Marilyn cu adoraţie pură. Fusese un moment din viaţa lui pe care ştia că nu îl va uita, iar schimbul de priviri plin de dragoste dintre ei o emo- ţionă pe Helen. Mereu se întâmpla asta. Rămăsese după naştere să se

asigure că Marilyn era bine, dar nu apăruseră complicaţii, deci totul era în regulă.
Helen plecă puţin mai târziu şi îi dădu lui Marilyn câteva pastile contra durerii. Trecuse prin multe. Brian urma să rămână la vecini, Billy spusese că stă la Gabby, iar Jack petrecea noaptea la spital cu Marilyn.
O urmărise adormind şi privea bebeluşii lor care dormeau şi ei. Erau splendide, roz şi atât de frumoase. Era una dintre nopţile perfecte din viaţa lui.

capitolul 8

Toţi veniră să le viziteze pe Marilyn şi pe fetiţe cât timp rămaseră în spital. Brian veni primul, devreme în dimineaţa următoare, adus de către vecinul lor care

mărturisi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos ca fiicele lor. In plus, afirmase şi că păreau tare diferite una de cealaltă.
Brian le ţinuse pe rând în braţe, în timp ce Jack făcea fotografii. Billy veni la prânz împreună cu Gabby, care nu se putea abţine să se uite la ele şi să le atingă degeţelele de la mâini şi de la picioare. Marilyn îl întrebă pe Billy dacă voia să le ia în braţe, dar el spuse că nu. Erau prea mici, în opinia lui. Connie şi Mike veniseră şi ei. Le aduseseră puloveraşe şi botoşei pe care Connie le tricotase în ultimele luni. Sean îi însoţea. Kevin plecase în weekend cu prietenii, iar când comunică asta, Marilyn observă cum i se întunecă chipul şi o privi îngrijorată.
- Este bine? o întrebă încet.
Kevin părea absent şi distrat în noaptea în care organizaseră grătarul în cinstea absolvirii, dar plecase repede, aşa că Marilyn nu îl observase cu atenţie. Ştia că prietena ei era îngrijorată de ceva timp.
- Cred că da, spuse Connie încet şi apoi se întoarse să admire bebeluşii.
Intrase şi Izzie când încă erau toţi acolo, iar Andy ajunse imediat după ce ei plecară. La ora cinei apăru şi Judy cu o grămadă de cadouri, împreună cu Michelle şi Gabby. Toţi au spus că nu mai văzuseră ceva atât de drăguţ ca gemenele. Avuseseră constant

vizitatori timp de două zile. Băieţii lui Jack erau plecaţi cu mama lor, deci nu văzură bebeluşii, dar Jack le trimisese o grămadă de poze cu ei prin telefon.
La finalul celor două zile, Marilyn voia să meargă acasă să se odihnească, iar Helen îi spuse că i se pare o idee tare bună. Era mulţumită de cum se descurcaseră toate trei, aşa că le externă în dimineaţa următoare la ora nouă. Marilyn urma să încerce să le alăpteze pe amândouă, cu ajutorul câtorva suplimente, însă momentan nu îi venise laptele. Helen credea că ar fi mai bine pentru

ea să fie acasă când se va întâmpla asta. Erau prea mulţi oameni care o vizitau în spital pentru ca Marilyn să se poată linişti şi obişnui cu bebeluşii ei. Jack era minunat, ca de obicei, şi când ajunseră acasă, o ajută pe Marilyn să se facă comodă; şi Brian voia să facă tot ce putea pentru surorile lui.
Marilyn oftă uşurată când se instală în patul lor familiar.
-Uau! Totul s-a întâmplat atât de repede. încă nici nu pare real.
- Este real, o asigură Jack, în timp ce bebeluşii începură să plângă amândoi deodată, iar Jack şi Marilyn râseră.
Urma să fie o adevărată nebunie un timp, dar mama lui Marilyn se oferise să vină şi să o ajute. Avea şaptezeci de ani însă şi nici cu sănătatea nu stătea prea bine. Ar fi fost doar o persoană în plus de care Marilyn să aibă grijă, aşa că o rugase să vină mai târziu, la vară. Momentan, ea şi Jack vor încerca să se descurce pe cont propriu, cu puţin ajutor din partea lui Brian. Insistase că nu voia o dădacă. Jack se oferise şi îşi permitea una, dar Marilyn ştia că aceştia vor fi ultimii ei bebeluşi şi nu voia să rateze nici un moment alături de ei. Era hotărâtă să facă ea totul, împreună cu Jack, iar el acceptase. Era surprinsă de cât de extenuată se simţea. Doar mergând de-a lungul camerei, spre pătuţurile gemenelor, părea un mare efort şi nici măcar nu le alăpta încă. Ea şi bebeluşii de-abia se acomodau în noua formulă.
Brian ieşise cu prietenii, iar Marilyn de-abia se întinsese în pat să tragă un pui de somn, după ce aşezase bebeluşii în pătuţuri, când

sună telefonul. Marilyn îşi dădu seama după număr că este Connie, dar când răspunse nu auzi nimic. Marilyn crezu că telefonul se deconectase şi era cât pe ce să închidă când auzi un urlet lung ce părea mai degrabă al unui animal decât al unui om.

La început, nu ştia ce aude, dar apoi auzi vocea prietenei ei şi îi îngheţă sângele în vene.

- Kevin.

Fu singurul cuvânt pe care Connie putu să i-l spună, iar în următoarele minute tot ce putu să facă era să suspine. Marilyn nu ştia dacă fusese rănit, avusese un accident, se certase cu ei sau fusese din nou arestat. Tot ce putea să facă era s-o aştepte pe Connie să-şi tragă suflarea.

- Linişteşte-te, sunt aici... Vrei să vin la tine?

Uitase pentru o secundă că născuse acum trei zile,
dar ar fi plecat oricum.

- Connie, spune-mi ce s-a întâmplat.

Aşteptă răspunsul în timp ce Jack intră în cameră şi îşi putea da seama după faţa soţiei lui că se întâmplase ceva groaznic.

-Cine este? şopti el, iar ea mimă numele lui Connie, în timp ce prietena ei continua să suspine în telefon.

-Vin la tine, spuse Marilyn, nemaiputând suporta.

Ştia că putea ajunge la casa lui Connie mai repede decât ar fi reuşit Connie să-i spună la telefon ce se întâmplase.

- E mort, spuse, iar apoi scoase acelaşi urlet pe care Marilyn îl auzise când răspunsese la telefon.

-O, Doamne... o, Doamne.... Vin la tine. Eşti singură? Connie era incoerentă, iar Marilyn se ridică atât de repede din pat încât îşi simţi, preţ de o clipă, capul plutind, iar apoi fugi la baie, cu telefonul în mână, în timp ce Jack o privea. Unde este Mike?

-Este aici. Tocmai ce ne-au sunat, reuşi Connie să îngâne printre sughiţuri.

-Rezistă. O să ajung în cinci minute. Marilyn întrerupse convorbirea, în timp ce mâna îi tremura şi îl privea pe Jack fix şi fără a-i veni a

crede. Kevin O'Hara tocmai a murit. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Trebuie să merg acolo. Rămâi cu bebeluşii. Dacă se trezesc, dă-le

una din sticlele cu apă pe care ni le-au dat de la spital. Vor fi bine.
-Nu poţi să conduci, spuse disperat. De-abia ai născut.
Marilyn îl sună imediat pe Billy, iar el răspunse.
- Unde eşti? îl întrebă repede.
- Sunt la Gabby. Ce s-a întâmplat?
îşi dădea seama că mama lui era foarte agitată, dar nu ştia despre ce este vorba.
- Am nevoie să vii imediat acasă.
- De ce? Billy părea sceptic şi enervat.
-Am nevoie să mă duci până la familia O'Hara. S-a întâmplat ceva cu Kevin.
-Vin imediat, spuse repede şi închise.
Ajunse acasă când Marilyn era deja îmbrăcată şi coborâse. Jack o sărută de la revedere şi îi spuse să nu exagereze. Părea palidă şi supărată, dar voia să meargă la prietena ei. Inimaginabilul se petrecuse.
Billy o conduse la familia O'Hara în mai puţin de cinci minute, iar Marilyn se grăbi la uşa din faţă cât de repede putu, Billy fiind exact în spatele ei. Sean stătea în holul de la intrare, uitându-se la ei, şi începu să plângă în hohote în braţele lui Billy, iar Marilyn se repezi sus la Connie. Ea şi Mike erau în dormitor, îmbrăţişaţi şi suspinând, iar în momentul în care îi văzu, Marilyn izbucni în lacrimi, se aşeză pe pat lângă ei şi îi luă în braţe.
-A fost împuşcat în timpul unei tranzacţii de droguri în Tenderloin1, spuse Connie îndurerată, în timp ce Mike stătea pe pat tremurând şi suspinând. Cumpăra ca să vândă mai departe şi îi datora traficantului bani. S-au certat, iar traficantul l-a împuşcat... Puiul meu... puiul meu... mi-au omorât puiul.
Era de neconsolat, iar Mike era îndurerat. Marilyn stătea alături de ei. Habar nu avea ce să spună sau cum să-i ajute, în afara faptului de a fi acolo, îmbrăţişându-i.

1 Cartier în centrul oraşului San Francisco (n.tr.)

O ţinea pe Connie şi o legăna, iar într-un final se ridică şi se duse la bucătărie pentru a lua apă şi ceai. Când se întoarse, o întrebă pe Connie dacă voia să îl sune pe doctorul lor, iar ea clătină din cap.

-Trebuie să mergem să identificăm cadravul, spuse înecată de suspine. Mi-e frică să-l văd... Nu pot...

Era incoerentă din cauza durerii. Marilyn o convinse să bea puţină apă şi îi strânse cu putere mâna lui Mike. Billy şi Sean intrară în cameră, iar Marilyn fu şocată când realiză că Sean era acum singurul lor fiu. Indiferent de cât de mult încercaseră să-l salveze pe Kevin de el însuşi şi de cât de mult îl iubiseră, îi păcălise. Nu îl putuseră opri. Sean părea la fel de trist ca părinţii lui, iar Billy stătea lângă el, devastat. Kevin fusese eroul din copilărie al lui Sean, iar acum fusese omorât într-o afacere cu droguri. Connie avusese dreptate când se gândise că fiul ei o luase iar pe un drum greşit. Dar Kevin era evaziv şi niciodată nu putuse să reziste prea mult tentaţiei, indiferent de cât de bine părea că îi merge. Era înspăimântător să realizezi cât de repede pot escalada lucrurile în sens negativ şi asta era finalitatea: părinţi îndureraţi, un copil pe care îl iubeau şi care murise. Atât părinţii, cât şi copiii erau mult mai vulnerabili de-cât bănuiau.

Mike se ridicase şi îşi târşâia picioarele fără ţintă prin cameră, în timp ce ambele femei se uitau la el. Trebuiau să meargă la morgă, iar Marilyn nici măcar nu putea să îşi imagineze asta.

-Vreţi să meargă Jack cu voi? se oferi ea, dar Mike scutură din cap şi se uită la ea cu nişte ochi prin părea că îi sângerează sufletul.

-Nu, o să merg eu, spuse în şoaptă, iar Sean veni lângă el.

- O să vin cu tine, tată, spuse el curajos.

Tremura şi părea mic în comparaţie cu Billy, cu toate că nu era. Privirea lui era şocant de matură. Nu mai era

un băiat, era bărbat. Connie se întinse pe pat şi gemu uşor când auzi că trebuie să îşi identifice fiul.

- Nu vreau să-l văd aşa, spuse Connie scâncind. Nu pot. M-ar ucide.

Mike îşi luă cheile de la maşină, iar Sean îl urmă afară din cameră, în timp ce Marilyn o privea pe Connie.

- De ce nu vii acasă cu mine până se întorc? Marilyn nu suporta să îşi imagineze unde merg Mike şi Sean sau ce vor face. Mă poţi ajuta cu bebeluşii.

Connie încuviinţă şi se ridică. Se mişca mecanic în timp ce Marilyn o conduse afară din cameră şi în jos pe scări. Se bucura că acceptase să vină cu ea. Connie părea docilă şi sfâşiată. Marilyn o ajută să se aşeze pe scaunul din faţă, iar ea se urcă în spatele lui Billy, care le conduse înapoi acasă. In momentul în care Marilyn intră, auzi ambele copile plângând, iar Jack apăru în capătul scărilor, ţinându-le în braţe şi părând disperat.

-Au plâns de când ai plecat, spuse, iar apoi o văzu pe Connie.

Marilyn urcă grăbită şi realiză ce se întâmplase. Ii venise laptele şi toată partea din faţă a cămăşii era udă. Connie o urmase îndeaproape şi veni după ei în dormitor. Billy îi sună pe ceilalţi şi le spuse ce se întâmplase. Era cea mai şocantă veste pe care o auzise vreodată vreunul dintre ei. Marilyn era recunoscătoare că Brian era încă plecat şi îl rugase pe Jack să îi sune pe părinţii băiatului cu care era, să-l mai ţină la ei un pic, măcar până la cină, până când lucrurile se vor linişti acasă, iar Jack fu de acord. Voiau să facă tot ce puteau să îi ajute pe Connie, Mike şi Sean.

Marilyn se urcă în pat, în timp ce Connie se aşeză într-un balansoar cu o expresie devastată. Marilyn îşi deschise cămaşa, îşi desfăcu sutienul pentru alăptat, iar Jack îi dădu ambii bebeluşi plângăcioşi. încă nu învăţase cum să se descurce cu amândoi, dar ştia că trebuia să-i

hrănească şi era singura care avea ce voiau. Naşterea lor avusese loc exact când se aşteptaseră. Nu se aşteptaseră însă şi la tragedie. Kevin O’Hara era mort la douăzeci şi cinci de ani.

Jack o acoperi cu grijă pe Marilyn cu o pătură, pentru eventualitatea în care intra Billy, iar Connie şedea privind-o, plângând încet. încă îşi

mai amintea de parcă ar fi fost ieri cum îl alăptase pe Kevin, iar acum el nu mai era. Stătea acolo şi plângea, iar la invitaţia lui Marilyn se urcă în pat lângă ea şi rămase acolo în timp ce Marilyn hrănea fetiţele. Era reconfortant pentru Connie să fie acolo şi îi mângâie cu grijă capul lui Daphne în timp ce aceasta stătea la pieptul mamei, până când într-un final adormi. Jack le luă pe fetiţe de la Marilyn când termină cu alăptatul, le făcu să scoată gazele şi le aşeză în pătuţ, iar apoi veni să se aşeze la capătul patului, alături de cele două femei.
- îmi pare atât de rău, Connie, spuse el în timp ce ea dădu din cap continuând să plângă.
Marilyn o îmbrăţişă din nou. Rămaseră acolo până când Sean şi Mike ajunseră acasă. Mike părea palid după ce îl identificase pe Kevin. Sean nu îl văzuse, dar şi tatăl şi fiul plânseseră pe drumul către casa lui Marilyn şi a lui Jack. Vorbiseră puţin, iar Sean se duse să-l găsească pe Billy, iar apoi plecară. Marilyn le spuse să sune dacă aveau nevoie de ceva şi le promise că va trece pe la ei a doua zi dimineaţă. O va ajuta pe Connie să facă pregătirile pentru înmormântare. Nu îşi putea imagina cum era să treci prin asta şi nici cât de devastată trebuia să se simtă Connie. Pentru un moment infam, pe care i-l recunoscu lui Jack mai târziu, în timp ce alăpta din nou bebeluşii, era recunoscătoare că nu fusese unul dintre copiii ei. Nu îşi putea imagina să-l piardă pe Billy sau pe Brian.

Brian venise acasă după cină şi fu şocat când îi spuseră despre Kevin. Ambii băieţi fură trişi şi tăcuţi în acea noapte. Nici unuia dintre prietenii lor nu le venea să creadă, aşa cum nu puteau crede nici Marilyn ori Jack. Seara, Marilyn o sună din nou pe Connie să vadă ce face. Nu se putea opri din plâns. Ii spuse că fusese în camera lui Kevin încercând să aleagă un costum pe care să-l poarte în sicriu şi se înecă din nou în lacrimi poves-tind. Marilyn se simţea groaznic că nu putea să fie la ei acasă, dar nu îl putea lăsa singur pe Jack cu gemenele când trebuiau să fie hrănite. In puţinele ore de când îi venise laptele, fetiţele fuseseră lacome şi nu era corect să-l lase pe Jack cu bebeluşi înfometaţi care nu puteau fi mulţumiţi cu ce avea el

să le ofere. Sincronizarea era oribilă, dar Marilyn era hotărâtă să se descurce cumva. O sunase pe Judy şi o rugase să vină la Connie a doua zi. Judy aflase de la Gabby ce se întâmplase şi nu putea crede. Era groaznic să te gândeşti la aşa ceva, iar vestea îi şocă pe toţi. Telefonul lui Billy sunase toată noaptea, pentru că îl căutau prietenii, iar puţin mai târziu se întoarse la familia O'Hara pentru a sta cu Sean. Venise şi Izzie şi începuse să plângă alături de ei. Apăruse şi Andy, care o conduse acasă.

Billy era încă la Sean când sosi Marilyn de dimineaţă. O luase Judy cu maşina şi o ajutase cu bebeluşii. Răspunseră la telefoane, făcând tot ce puteau pentru Connie. Ea şi Mike trebuiau să meargă la pompe funebre pentru a alege un sicriu şi pentru a face aranjamentele. Erau atât de multe de făcut, oameni de sunat, printre care şi floristul, preotul şi la ziar, pentru necrolog. Connie făcuse tot ce putuse cât fuseseră plecaţi. Urma să fie o slujbă, trebuiau să scrie un anunţ despre înmormântare, iar Connie spuse că aceasta va avea loc la biserica St. Dominic, parohia lor, unde Kevin îşi primise prima împărtăşanie şi fusese creştinat. Nu le venea

să creadă că vorbeau despre înmormântarea lui Kevin, iar când Marilyn se uită la Mike, văzu un om distrus.

Sean stătea cu Billy pe scările din faţă, cel din urmă având o expresie abătută. Venise şi Gabby, Izzie apăru puţin mai târziu, iar Andy sunase de câteva ori. Nimeni nu ştia ce să facă să-i ajute pe cei din familia O'Hara. Nu îl puteau aduce înapoi pe Kevin şi tot ce puteau face era să fie disponibili pentru prietenii lor. Marilyn nu îşi putea imagina cum se poate trece prin aşa ceva, dar Connie era o femeie puternică. Când porniră spre casa funerară, Connie reuşi să nu mai plângă preţ câteva mi-nute. Purta costumul lui Kevin pe umeraş, cămaşa albă şi cravata, iar şosetele şi pantofii erau puse într-o geantă de cumpărături. Se uită cu tristeţe la Marilyn în timp ce se urca în maşină cu soţul ei şi se întinse să o ia în braţe. Cele două femei se îmbrăţişară îndelung.

- Mulţumesc, fu tot ce putu Connie să spună fără să suspine din nou.

- Te iubesc, atât reuşi Marilyn să răspundă, şi era din adâncul inimii. îmi pare atât de rău.
Connie încuviinţă şi se uită la ea.
-Ştiu, spuse.
Mike porni maşina şi plecară spre casa funerară, unde frumosul lor fiu va fi spălat, îmbrăcat şi pieptănat pentru ultima dată.
capitolul 9
înmormântarea lui Kevin O'Hara era insuportabilă, ireală şi intolerabilă pentru întregul grup. Părinţii stăteau şi ascultau elogiul, îngroziţi şi în acelaşi timp recunoscători pentru că nu li se întâmplase propriilor copii. Veniseră şi prietenii cu care Kevin crescuse şi care acum îl plângeau, amintindu-şi ce copil bun fusese odată. Connie, Mike şi Sean stăteau în primele bănci, arătând

de parcă ar fi fost loviţi de trăsnet, iar sicriul închis se afla în faţa lor, ca un avertisment pentru toată lumea.
Mesajul era unul pe care nimeni nu voia să-l audă, nici părinţii, dar nici copiii. „Fii atent. Fii grijuliu. Fii deştept. Asta ţi s-ar putea întâmpla şi ţie.“ Li se întâmplase lor, şi nimeni nu putea să conceapă asta. Era uşor de spus că Kevin greşise undeva, că fusese arestat, că ajunsese la reabilitare şi că fusese doi ani în perioadă de probă, dar cândva fusese un băieţel, un copil nevinovat cu aceeaşi şansă la viaţă ca oricine altcineva. Era vina lui? A părinţilor? Destinul? Viaţa? Ce avertisment nu luaseră în seamă, ce semnale de pericol ignoraseră? De ce era Kevin în cutia din faţa bisericii şi nu altcineva? Şi alţii îşi asumaseră aceleaşi riscuri şi nu muriseră. Connie nu mai era sigură de nimic pe măsură ce depăna fiecare minut al vieţii lui, aşezată în primul rând. Tot ce ştia era că fiul ei murise şi agonia era fără limite. O durere atât de mare şi de intensă încât ochii parcă i se topeau, iar inima îi ardea, însă, în acelaşi timp, era rece ca gheaţa.
Connie nu mai ştia ce simte în afară de o durere mis-tuitoare, în timp ce îşi urmărea soţul, fiul mai mic şi şase colegi de-ai lui Kevin cărându-i sicriul în afara bisericii şi aşezându-l uşor în dric pentru a-l duce la cimitir, unde îl vor pune într-o groapă în pământ şi îl vor

îngropa. Connie voia să se arunce odată cu el. II iubise atât de mult când se născuse, dar nu le putea face asta lui Mike şi lui Sean. Trebuia să fie acolo pentru ei şi să fie puternică. Nu ştia însă cum să facă asta. Ştia doar că nu are de ales. Kevin o lăsase să îi ajute pe tatăl şi fratele lui, iar ea nu mai avea nici un răspuns. O bucăţică din carnea ei fusese împuşcată şi omorâtă într-o afacere cu droguri în Tenderloin. Chiar era de necrezut. Habar nu avea cine făcuse asta. Ştiau doar că era mort şi ce droguri avusese la el. Nu era nimeni pe care să-l pedepsească,

nimeni pe care să se răzbune, dar, chiar şi dacă ar fi găsit criminalul, fiul ei tot nu ar fi înviat.
Ajunseră la cimitir în limuzina pe care o închiriaseră şi rămaseră la marginea mormântului în timp ce preotul rosti câteva cuvinte. Connie atinse sicriul fiului ei pentru ultima dată, cel pe care îl aleseseră, cu satin alb pe interior. Kevin purta costum, cravată şi era încălţat cu cei mai buni pantofi. II vor lăsa acolo împreună cu o parte din inima lui Connie. Era atât de distrusă încât nici nu mai putu să plângă pe drumul spre casă. Toţi care fuseseră la înmormântare îi aşteptau când se întoarseră acasă.
Marilyn venise să-i întâmpine, iar restaurantul lui jack livrase mâncarea, ca la un Bar Mitzvah1 sau ca la o nuntă, doar că nu era nici una dintre acestea, era
0 înmormântare.
Connie nu îşi mai amintea cine fusese în casă. îşi aducea aminte doar de Marilyn care aşezase fotografii cu Kevin în toată sufrageria şi pe holul de la intrare. Când se termină totul, Mike şi Sean rămaseră în birou, arătând ca supravieţuitorii unui naufragiu. Prietenii lui Sean rămăseseră să-l ajute şi se duseră la etaj, în camera lui. Connie şi Mike, Marilyn şi Jack, Judy şi Adam se uitau unul la altul, nevenindu-le să creadă ce se întâmplase. Ştiau doar că fiul lui Connie şi al lui Mike era mort, dar ce însemna asta? Cum reuşeşti să înţelegi că nu vei mai vedea niciodată copilul pe care îl iubeai? Era de neimaginat, iar Connie încă îl aştepta să coboare din minut în minut îmbrăcat la costum şi cravată, şi să le spună că era doar o glumă.

Doar că nu era. Totul era real. Camera lui va fi goală pentru totdeauna. Trofeele lui vor strânge praful şi nu vor

1 Bar Mitzvah este o ceremonie religioasă evreiască ce marchează trecerea spre maturitate a copiilor la vârsta de treisprezece ani la băieţi, şi la doisprezece la fete. (n.tr.)

mai însemna nimic. Hainele lui vor atârna în şifonier până când ea va avea curaj să le dea. Connie înţelegea, uitându'Se la Mike, că nu vor mai fi niciodată la fel.

- Aveţi nevoie de odihnă, spuse încet Marilyn.

Amândoi păreau extenuaţi, iar Connie îi spuse că nu dormiseră de când se întâmplase tragedia.

Personalul lui Jack lăsase bucătăria impecabilă. Aveau mâncare în frigider, dacă li se făcea foame, dar Connie nu îşi închipuia că vor mai mânca vreodată. Hainele îi erau deja prea largi şi atârnau pe ea după doar câteva zile.

Marilyn şi Jack plecară de la O’Hara la ora cinei. Ceilalţi plecaseră de mult timp. Sean era încă sus cu prietenii lui cei mai buni. După ce se jucaseră nişte jocuri video, Billy scoase o sticlă şi o împărţi cu ei. Era whisky în ea şi fusese tot ce putuse Billy să ia din barul părinţilor lui când nu era vreunul atent. Gabby şi Izzie

o dădură înapoi după doar o înghiţitură, dar Billy, Sean şi Andy băură până când o terminară.

-Asta nu va ajuta deloc, spuse Izzie încet, mereu vocea conştiinţei grupului lor. Vă va face doar să vă simţiţi mai rău.

Andy se uită ruşinat, Billy dădu din umeri, iar Sean se întinse pe pat. Nu avea nimic de spus şi se săturase să audă cât de rău le părea oamenilor. Nu le părea rău, nu ştiau. Cum să ştie ce simţea? Chiar şi prietenii lui. Nu îşi va mai vedea niciodată fratele. Dintr-odată era un copil singur la părinţi.

- Vrei să rămâi peste noapte la mine? îl întrebă Billy.

îşi putea da seama cât de trist este prietenul lui doar privindu-l în ochi.

- Ar trebui să stau aici, oftă Sean. Fusese o zi obositoare. Mama şi tata sunt într-o stare destul de proastă, spuse sec.

Conţinutul sticlei îl ajutase să se mai destindă un pic. Nu se mai simţea atât de iritat ca şi când o sârmă ghimpată îi sfâşiase pielea toată ziua. Cu ajutorul alcoolului, nu mai simţea nici durere. Era bine să fii amorţit.

Andy plecă primul. Le promisese părinţilor că va cina cu ei. Plecară apoi şi Gabby, şi Billy. Rămase doar Izzie.

- Ştii, vei fi bine. Ştiu că trebuie să fie oribil, iar eu nu am avut niciodată o soră sau un frate, dar cumva vei trece peste asta. Vei fi bine.

Dacă nu ar fi fost fată, Sean ar fi vrut să o lovească, dar doar gândul la asta îl făcea să plângă.

- Intr-o bună zi o să împiedic să se mai întâmple astfel de lucruri, spuse Sean încet, în timp ce amândoi stăteau întinşi unul lângă altul în patul lui şi se uitau pe tavan.

Câteodată, credea că ea era cea mai bună prietenă a lui din grup, în funcţie de zi.

- Cum vei face asta? îl întrebă, curioasă, ca şi când ar fi fost din nou copii mici şi îl întreba cum să prindă peşte sau cum funcţionau submarinele sau ce provoca apariţia ceţii.

- O să lucrez pentru FBI când voi termina facultatea şi voi aresta nemernici ca ăia care mi-au omorât fratele.

Nici unul dintre ei nu spuse, de fapt, că Kevin nu ar fi trebuit să fie acolo în primul rând. Nu mai conta acum, era mort.

-Mereu obişnuiai să spui asta când erai copil, îi zâmbi Izzie.

-Acum o voi şi face.

Părea încrezător, iar Izzie aproape că îl crezu. Ştia că vorbea serios în acel moment.

- Poate că o să te răzgândeşti când vei ieşi din facultate. Poate că vei vrea să faci altceva.

Era mereu vocea raţiunii şi cea mai practică dintre cei cinci.

- Nu, nu o să vreau. Am ştiut dintotdeauna că vreau să fac ceva de genul ăsta. Doar că nu ştiam de ce. Acum

ştiu. Se întoarse pe o parte şi se uită din nou la ea. Se întreba cum ar fi dacă ar săruta-o, dar nu voia de fapt. Era prietena lui.
- O să-mi fie dor de tine cât timp vei fi plecat la şcoală, spuse Izzie, iar el încuviinţă.
- Şi mie o să-mi fie dor de tine, afirmă trist, acum mai mult ca niciodată.
Urma să-i fie şi mai greu să stea departe de prietenii lui, acum că îşi pierdu fratele, şi ura faptul că trebuie să-şi lase părinţii singuri după cele întâmplate. Deja simţea cum va fi.
-Aş vrea să vii în L.A., spuse Izzie nostalgică.
-O să ne întâlnim de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, spuse el şi se dădu jos din pat. Hai, te conduc acasă.
Vorbiră foarte puţin în maşină. Era plăcut să fie împreună. Izzie încerca să nu se gândească la cum ar fi fost dacă înmormântarea de azi ar fi fost a vreunuia dintre ei. Nu-şi putea imagina şi nici nu voia. Şi se întrebă dacă Sean chiar va lucra pentru FBI într-o zi. încă îi părea o idee periculoasă. Avea responsabilităţi noi faţă de părinţii lui, acum că rămăsese singurul copil.
Sean o lăsă pe Izzie la casa tatălui ei, iar ea îi promise că va trece pe la el ziua următoare. Sean se întoarse apoi la casa care părea acum moartă. Uşa de la dormitorul părinţilor era închisă, iar casa era întunecată. Trecu pe lângă dormitorul lui Kevin în drum spre propria cameră şi, pentru o secundă, vru să intre, dar se îndreptă totuşi spre dormitorul lui, închise uşa, se întinse în pat şi începu să plângă.
Izzie şi ceilalţi veniră să-l viziteze pe Sean în fiecare zi şi de cele mai multe ori Billy aducea o sticlă cu el, orice putea fura din barul părinţilor când mama lui era ocupată cu gemenele. încă îl enervau, dar odată ce începură să zâmbească, Billy nu putu să nu accepte că erau oarecum drăguţe. Brian se purta ca şi când era îndrăgostit

de ele. învăţase cum să le schimbe scutecele şi îşi ajuta mama să le adoarmă, ceea ce Billy nu dorea deloc să înveţe. Gabby credea şi ea că gemenele sunt drăguţe. Billy se bucura că lua anticoncepţionale şi

că nu putea rămâne gravidă. Nu ar fi putut să facă faţă unui astfel de accident şi ştia că nu va fi pregătit pentru a avea propriii copii decât peste zece sau cincisprezece ani.
în singura zi în care Billy nu putuse să fure băutură de la părinţii lui, îl convinsese pe un cerşetor să-i cumpere şase doze de bere. Sean şi Billy reuşiră să se îmbete în fiecare zi aproape toată luna iunie. La început, fusese în amintirea lui Kevin, dar după un timp, era ceva de rutină. Erau cu toţii plictisiţi, cu toate că unii lucrau pe perioada verii. Sean îl ajuta pe tatăl lui câteva ore pe zi, Izzie lucra la o tabără de vară la un centru comunitar, iar Gabby se pregătea să plece şi nu lucra. Billy nu lucra nici el. Jack şi Marilyn îi dăduseră o pauză lui Billy şi îi spuseră că nu trebuia să lucreze în ultima vară înainte de facultate. In schimb, el şi Sean beau aproape în fiecare după-amiază. Andy avea un loc de muncă sezonier unde trebuia să lucreze dimineţile, dar trecea pe la prânz să îşi vadă prietenii. Nu îl lăsau să facă nimic interesant la laborator, cu toate că erau im-presionaţi că va merge la Harvard şi va fi un candidat la medicină. Tot ce îl lăsau să facă era să arunce gunoiul sau să le dea formulare pacienţilor care veneau, să le completeze. El nu bea atât de mult precum ceilalţi, dar mai lua câte o înghiţitură din când în când.
Izzie fu cea care îi puse la punct pe la mijlocul lunii iulie, numind-o gaşcă de rataţi.
- Ce veţi face când veţi ajunge la facultate? Vă veţi înscrie la Alcoolicii Anonimi? Vă transformaţi într-o gaşcă de beţivi. Aţi devenit o pacoste. Tot ceea ce faceţi este să beţi şi să vă jucaţi jocuri video şi să vă plângeţi de milă. Mă faceţi să vomit.

Se uita fix la Sean când o spuse, iar el îşi plecă ruşinat capul. Fratele lui murise în urmă cu cinci săptămâni şi toţi îi trecuseră cu vederea comportamentul, dar nu şi Izzie, şi ştia că ea avea dreptate.
- Ce-ar trebui să facem acum?
Billy se uită la ea în timp ce Sean îi dădu sticla. De data aceasta nu băuse nimic, pentru prima dată după multe săptămâni.

- De ce nu mergem la plajă sau să facem altceva? propuse Izzie.
- Pentru că este extrem de frig, spuse Billy practic.
Se lăsase ceaţa de ceva timp. In San Francisco era mereu răcoare în iulie şi de multe ori vremea era mohorâtă şi tristă, ceea ce nu îi făcea să se simtă mai bine.
- Şi ce? E o activitate. Mai bine decât să staţi aici beţi şi să nu faceţi nimic.
Aşa că în ziua următoare, după ce terminaseră munca la prânz, traversară podul Golden Gate şi se îndreptară spre Marin1. Merseră la plaja californiană Stinson, mân- cară hamburgeri şi stătură pe plajă în bătaia vântului răcoros. Recunoscură cu toţii la întoarcerea acasă că se simţeau mai bine.
Izzie rămase şi vorbi din nou cu Sean după ce plecară ceilalţi.
- Vei fi bine când vei pleca la facultate?
îşi făcea griji pentru el, mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Părinţii lui arătau îngrozitor, dar în anumite privinţe, Sean arăta mai rău. Avea pungi negre sub ochi şi spunea că nu putea să doarmă. Se tot gândea la fratele lui şi la ce trebuia să se fi întâmplat când murise. Gândul îl înnebunea.
- Da, cred că da, îi răspunse el, dar nu părea convins.
-Trebuie să fii, de dragul părinţilor tăi, îi atrase ea
atenţia. Eşti tot ce le-a mai rămas.
1 Cartier în nordul oraşului San Francisco (n.tr.)

Era o sarcină grea pentru el. Ea şi Andy, singuri la părinţi, nu cunoscuseră o altă situaţie. Dar părinţii lor aleseseră să aibă un singur copil. In cazul lui Sean, el era singurul fiu supravieţuitor, ceea ce era mult mai grav şi mai complicat. Părinţii lui aveau să-i ducă dorul lui Kevin toată viaţa, iar Sean ştia că trebuia să înlocuiască cumva lipsa fratelui. Doar la asta se gândea noaptea târziu.
- Eşti sigur că încă vrei să mergi în Est? Ai putea să te transferi la UCLA şi aşa vei fi mai aproape de ei.
Dar el scutură din cap. Acum chiar voia să plece. Nu mai suporta să fie acolo, ştiind că fratele lui nu mai era în camera lui, că nici nu va

mai fi vreodată şi să-i audă pe părinţi plângând mereu. Tot ce voia era să plece. Izzie înţelegea. Până şi ei îi era greu să stea în casa aceea, iar ea nici nu locuia acolo.
Următoarele două săptămâni le petrecuseră împreună după muncă, iar Sean cel puţin se opri din băut. Singurul care continua să bea era Billy, dar şi el părea că bea mai puţin. Ştia că trebuia să ia în serios şcoala.
Fu primul care plecă, la începutul lui august. Trebuia să înceapă antrenamentul cu trei săptămâni înainte de a începe şcoala. Gabby plecase cu mama ei în San Francisco următorul weekend pentru a căuta un apartament în L.A. înainte să plece cu toţii, cei cinci prieteni cinaseră împreună într-o seară, iar apoi ieşiseră pe plajă. Promiseseră să se sune des şi să se întoarcă acasă de Ziua Recunoştinţei. însă, după ce fuseseră împreună zi de zi timp de treisprezece ani, până atunci părea o eternitate. Şi toţi promiseră să meargă să-l vadă pe Billy jucând la USC.
Izzie se duse la casa lui Gabby în dimineaţa plecării. Luară micul dejun împreună. Izzie observă că Michelle părea din nou slabă, dar nu spuse nimic. Se gândea că ştiau cu toţii. Michelle se lupta evident cu problema

alimentaţiei. Izzie se întreba dacă lipsa lui Gabby va îmbunătăţi situaţia sau o va complica mai mult. Era greu să trăieşti în umbra lui Gabby, indiferent de cât de mult se iubeau cele două surori.
Ea şi Michelle rămaseră pe trotuar în timp ce îi făceau cu mâna lui Gabby, iar mama ei se afla la volan. Ambele plângeau. Mama ei conducea o dubiţă, iar Gabby îşi luase jumătate din dulap şi cele mai valoroase lucruri la apartamentul pe care sperau să îl găsească. Gabby voia să închirieze un loc în vestul Hollywoodului. Cău- tase pe internet apartamente de închiriat mobilate şi erau trei pe care voiau să le vadă. Era tristă, dar entuziasmată pe măsură ce se îndepărta cu maşina, iar Izzie se întoarse în casă şi vorbi o vreme cu Michelle. începea clasa a unsprezecea şi era emoţionată. Izzie merse apoi la [Andy. Voia să petreacă un timp şi cu el înainte să plece.

După ce îl văzu pe Andy, Izzie se întoarse să-l viziteze pe Sean. Mama lui curăţa dulapurile şi începea să plângă de fiecare dată când dădea peste ceva de-al lui Kevin. Trecuseră de-abia două luni. Casa părea un mormânt, iar Connie trata camera lui Kevin ca pe un altar. Nimic nu fusese atins.
Andy era următorul care pleca, fiind însoţit pe avion de tatăl său. Urma să se cazeze la cămin. Ii văzuse pe Sean şi pe Izzie în noaptea de dinaintea plecării şi îi trimise un mesaj lui Izzie înainte de a se urca în avion: „Să fii cuminte. O să-mi fie dor de tine. Cu dragoste, A“.
Din fericire, Izzie şi Sean plecau în aceeaşi zi din San Francisco. Nici unul nu voia să rămână ultimul. Ar fi fost prea greu.
Izzie trebui să ia cina cu tatăl ei în seara de dinaintea plecării, dar apoi se duse la Sean să îşi ia rămas-bun, iar mama lui o îmbrăţişă cu putere.
-Să ai grijă de tine în L.A., îi spuse privind-o serios. Să fii atentă. Vreau să vă văd pe toţi întregi de Ziua Recunoştinţei. Şi nu-ţi oferi inima din prima zi.

-Nici o şansă, râse Izzie. O să fiu foarte ocupată cu şcoala.
-O să înnebuneşti băieţii în L.A., dacă au ochi funcţionali.
Izzie nu se simţise niciodată la fel de drăguţă ca Gabby şi nici unul dintre prietenii ei băieţi nu menţionase nimic în legătură cu aspectul ei fizic. Nici măcar ea nu se gândise la asta. Erau doar prieteni. Mama ei nu o învăţase niciodată toate ponturile pe care Judy i le spusese lui Gabby ca să arate sexy pentru un băiat. Şi nimeni nu mersese la cumpărături cu Izzie de o grămadă de timp. îşi luase pentru L.A. aceleaşi lucruri vechi pe care le avea din liceu. Tatăl ei nici măcar nu se gândise ia asta, iar ea nu voia să ceară. Avea destule. Connie îi tot expediase lui Sean la cămin cearşafuri, prosoape, o pernă, lucruri pentru baie, două postere,
0 cuvertură şi un covoraş timp de câteva săptămâni, li cumpărase lucruri noi, aşa cum făcuse şi pentru Kevin când se dusese la Santa Cruz. Iar acum era mult mai important, din moment ce Sean pleca mult mai departe. Părinţii se îngrozeau de cum va fi când va pleca. Connie îi spusese lui Mike cu câteva zile înainte că vor trebui

să pretindă că ambii băieţi sunt plecaţi la şcoală. îi promisese lui Marilyn că o va ajuta cu gemenele, ceea ce credea că va fi distractiv. Dădeau multă bătaie de cap. Marilyn spunea că uitase de câtă energie era nevoie.
1 ncepea să îmbătrânească şi nu mai făcea faţă. Şi făcea totul la puterea a doua.
Connie şi Mike zburară cu Sean la Washington pentru a-l pregăti şi instala. Amândoi se întoarseră a doua zi acasă cu un zbor târziu şi se îngroziră când intrară în casa liniştită.
Jeff o conduse pe Izzie în L.A. şi petrecu o zi întreagă instalându-i sistemul de muzică, calculatorul şi un mic frigider în camera ei de la UCLA. Avea o colegă de cameră care părea drăguţă şi care îi trimisese un e-mail

înainte să ajungă acolo. Şi părinţii colegei erau pre- zenţi, iar când Jeff plecă, fetele merseră împreună să caute cantina, din moment ce avea acelaşi program de masă. Izzie o sună pe Gabby, căreia îi plăcea noul ei apartament. Găsiseră unul pe Alta Loma lângă Sunset. Izzie se duse să-l vadă în weekend şi i se păru ca al unui adult. Era într-o clădire cu portar şi piscină. Era mobilat doar cu cele necesare, iar Gabby îşi pusese câteva dintre lucrurile ei acolo. Făcuseră cumpărături, deci mai adăugă şi altele.
-Uau, deja trăieşti ca o vedetă de cinema, o tachi- nă Izzie.
Gabby îi spuse că Billy venea în fiecare noapte de la căminul lui de la USC. La anul urma să se mute cu ea, când va putea pleca din cămin, iar părinţii ei erau de părere că este în regulă. Apartamentul lui Gabby era de zece ori mai mare decât camera lui Izzie de la cămin.
Tatăl ei îi dăduse o maşină, un Land Rover negru de la reprezentanţa lui, care părea frumoasă şi nouă. Izzie îşi adusese la UCLA doar o bicicletă pentru a o folosi la facultate. Tatăl ei nu îi dăduse o maşină şi nici nu îşi permitea, iar mama ei credea că era prea tânără pentru a avea una. Aşa că plănuia să se deplaseze în afara campusului cu taxiul şi cu mijloacele de transport în comun.

Judy şi fetele avuseseră dintotdeauna maşini frumoase datorită tatălui lui Gabby şi a afacerii pe care o avea. Michelle primise un Land Rover în acel an, când împlinise şaisprezece ani. Izzie ar fi fost geloasă pe maşina nouă a lui Gabby dacă nu ar fi iubit-o atât de mult. Veni să o viziteze din nou a doua zi. Colega ei era ocupată cu prietenii de la şcoală, iar apartamentul lui Gabby era un loc bun de petrecut timpul, când nu avea ce altceva să facă. Billy urma să fie la antrenamente destul de mult timp şi nu putea ieşi în fiecare noapte în perioada sezonului sportiv. Aşa că fetele plănuiseră

să petreacă timpul împreună de fiecare dată când Gabby era liberă, iar Izzie îşi putea face temele acolo. Era interesant să fie departe de părinţi şi de regulile altcuiva. Se simţeau adulţi.
Sean îi trimisese lui Izzie un mesaj din Washington, în acea noapte. Spunea despre campus că era excelent şi că deja începuse cursurile. Nu ştia nimic de Andy, ca şi Izzie. Era ocupat cu mutarea în cămin şi cu pregătirea, aşa cum erau cu toţii. Gabby avea programări pentru a obţine un agent. Urma să se înscrie la o agenţie de fotomodele, dacă o vor accepta, iar Izzie era sigură că o vor face. Era o fată superbă. Va începe să ia şi lecţii de actorie de îndată ce se va instala, pentru a putea apărea în reclame şi apoi în audiţii pentru filme de lungmetraj. In ziua următoare, Izzie se înscrise la cursuri, ceea ce era un proces de lungă durată. Venise mai devreme decât trebuia la şcoală, pentru a se sfătui cu consilierul ei şi pentru a-şi da seama ce cursuri să îşi aleagă. Venind aşa devreme, avea timp să petreacă şi cu Gabby. După întâlnirea cu consilierul, Izzie se înscrise la filo- sofie, psihologie, un curs de bazele matematicii, care era obligatoriu, şi istoria artei, care era un curs introductiv. îşi dădea seama că va avea mult de muncă doar citind programa cursurilor ei. Se uita împrejur pentru a se acomoda cu campusul. Oamenii erau prietenoşi, iar studenţii aveau o figură familiară. Şcoala avea un aer de metropolă, spre deosebire de San Francisco, care era un oraş mic. îi plăcea ce vedea. Uneori, se simţea singură fără prietenii ei. Era prima dată de la grădiniţă când mergea la şcoală fără ei. Cel puţin îi avea pe Gabby şi pe Billy aproape. In timp ce se obişnuia cu noul oraş, simţi o încredere pe

care nu o mai simţise până atunci şi se gândi în sinea ei: „Bine, lume! Păzea că vin!“ Izzie pornise pe propriul drum.

capitolul 10

Liniştea din casă era mult mai apăsătoare decât s-ar fi aşteptat Connie. Ea şi Mike stăteau singuri şi trişti în fiecare seară, fără a avea ce să-şi spună. Nu mai era nici o altă voce, nu mai venea şi nu mai pleca nimeni cât era ziua de lungă. Toţi părinţii copiiilor care plecaseră le simţeau lipsa, dar pentru Connie şi Mike era mult mai greu, după moartea lui Kevin. Criminalul nu fusese găsit. Avusese loc o investigaţie, dar poliţia recunoscuse că nu ştiau cine comisese crima, nu apăruse nici un martor, deci nu va exista dreptate în cazul morţii lui Kevin O'Hara, ceea ce complica lucrurile mult mai mult. Lui Connie i se rupea inima când soţul ei venea acasă în fiecare seară cu privirea pierdută. Mike O'Hara arăta ca un om sfâşiat, iar Connie se simţea la fel. Supravieţuiau şi nimic mai mult. Fiecare oră era o luptă.

Connie venea deseori în vizită la Marilyn şi adora să se joace cu bebeluşii, care împliniseră trei luni şi erau tare receptivi. Zâmbeau, râdeau şi gângureau. Oricât de mult se distra luându-i în braţe sau ajutând-o pe Marilyn să aibă grijă de ei, mai devreme sau mai târziu Connie trebuia să se întoarcă la casa ei goală şi spunea că asta o omoară şi nu ştia cum să facă să fie mai bine. Nu exista nici un ghid pentru întâmplările prin care trecuseră ori vreun manual de instrucţiuni pentru cum să le depăşească. Tot ceea ce puteau ea şi Mike să facă era să trăiască de pe o zi pe alta şi de la o oră la alta.

II suna deseori pe Sean la Washington şi o ajuta puţin să vorbească cu el, dar el îşi dădea seama cât de supărată era de fiecare dată când vorbeau la telefon. De obicei, îşi trimiteau e-mailuri, dar Connie nu se putea abţine şi îl suna zilnic cu cele mai neînsemnate pretexte, până când el o rugă să reducă numărul apelurilor. II contacta mereu în momente nepotrivite,

astfel că e-mailurile erau mai adecvate. Lui Connie îi era dor să-i audă vocea, aşa că-l suna oricum. Mike se ţinea mai tare. Connie îi spusese lui Marilyn că în majoritatea timpului suferea din cauza morţii lui Kevin şi întreba frecvent cum îi merge lui Billy la USC. Marilyn spunea că până acum toate mergeau bine. Billy îi zisese că antrenamentele erau epuizante, dar învăţa multe şi îi plăcea antrenorul.

- Cel puţin învaţă mai multe despre fotbal. Nu ştiu sigur ce face în rest. Probabil că nimic, spuse Marilyn tristă. Şi petrece mult timp cu Gabby, adăugase, ceea ce nu era o surpriză pentru nimeni.

Gabby fusese deja angajată pentru primul ei contract în modelling, prin intermediul agentului ei, şi sunase acasă foarte entuziasmată. Cele două femei erau triste că toţi copiii erau împrăştiaţi. Ştiau că era în firea lucrurilor, dar acum deveniseră conştiente de asta.

Marilyn recunoscuse într-o zi că uitase că vor creşte. Dar ea măcar îl avea pe Brian acasă. Era clasa a opta şi descoperise fetele. Era ca şi cum ar lua-o lua de la capăt, urmărindu-i toate pasiunile. De când se căsătorise cu Jack, Brian avusese cu cine să se joace şi cu cine să discute. Ii spusese lui Connie că era un bărbat tare bun. Se purta minunat şi cu gemenele şi o ajuta mereu. Nu îşi putea imagina viaţa fără el. Nu mai ştia nimic de Larry, acum că Billy plecase. Nu încercase niciodată să-l vadă pe Brian, care, din fericire, se înţelegea bine cu Jack.

Toţi copiii păreau că se stabiliseră la facultăţi în luna septembrie. In luna octombrie, Judy observase că anorexia lui Michelle începuse din nou să scape de sub control. Fusese sunată de consilierul lui Michelle de la Atwood, care îşi făcea griji pentru ea, şi începuse să facă tratament şi terapie ambulatoriu, aşa cum făcuse şi înainte. Era o boală vicleană. Judy fusese şocată când

o cântăriră. Nu îşi dăduse seama cât de gravă devenise situaţia, din moment ce Michelle purta mereu haine largi. Era mai înaltă decât sora ei şi cântărea patruzeci de kilograme la un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri. In timpul evaluării ei, şcoala le recomandase lui

Judy şi lui Adam ca Michelle să fie spitalizată şi tratată până când se va mai îngrăşa. Le era teamă de efortul emoţional necesar şi voiau ca ea să facă zilnic terapie de grup împreună cu alte fete cu probleme de alimentaţie. Când se întoarseră de la întâlnire, Judy plângea şi le sună pe Connie şi pe Marilyn să le spună. Nici una nu fu surprinsă, iar ea şi Adam o internaseră fără tragere de inimă în spital, în ciuda protestelor lui Michelle. Ii ameninţase că va fugi, dar nu o făcu. Trebuia să primească permisiunea de a lipsi de la şcoală şi voiau ca ea să stea acolo şase săptămâni, până la Ziua Recunoştinţei, iar apoi o vor reevalua. Judy simţea că eşuase total când îşi dădu seama cât de bolnavă era fiica ei, în ciuda ajutorului pe care îl primise înainte.
în prima şedinţă de terapie de grup care îi includea şi pe părinţi, Michelle spuse că părinţilor ei le păsa doar de fiica mai mare. Ambii părinţi plânseseră şi spuseseră că nu era adevărat. O iubeau la fel şi pe ea. Erau şi alte poveşti în grup asemănătoare cu a lui Michelle. Connie şi Marilyn nu i-o spuseseră lui Judy, dar erau amândouă de acord că singurul mod prin care Michelle putea să-i atragă atenţia mamei era să se înfometeze, iar acum era, în sfârşit, centrul lumii lor, şi nu Gabby, căreia îi era tare bine în L.A. Cu toate că o durea, Judy îşi dădea seama că lui Michelle îi pria că stă în spital şi arăta deja mai bine decât acasă.
Judy mergea să o viziteze constant. în program mai erau şi alte fete pe care Michelle le plăcea şi cu care simţea că are ceva în comun. Gabby o suna din L.A. în fiecare zi. Ii ceruse chiar şi scuze pentru că nu îi dăduse

mai multă atenţie înainte să plece de acasă, dar Michelle spuse că era totul în regulă. Acum primea ce avea nevoie. Ştia cât de ocupată fusese Gabby înainte să plece, aşa că înţelegea.
Singurul lucru care o miră pe Michelle, odată internată, fu vizita fratelui mai mic al lui Billy, Brian. Era cu trei ani mai mic decât ea, dar îi spuse că îi ducea dorul la şcoală şi că o plăcea. Luase autobuzul până la spital şi se justifică reamintindu-i că fratele lui şi sora ei erau iubiţi şi cei mai buni prieteni şi aşa fuseseră timp de treisprezece ani, de când se născuse el.

- Ce ne face asta? îl tachină Michelle când veni să o viziteze. Cumnaţi?
Era un băiat drăguţ, prietenos şi se uita la ea ca la un prieten mai mare şi mai înţelept. Era o persoană într-adevăr foarte de treabă, căreia îi părea rău pentru ea că este spitalizată pe o perioadă atât de lungă. Brian era deştept şi elev bun, înalt pentru vârsta lui, asemenea lui Billy, şi părea mai matur decât era. In ultimul an, se maturizase destul de mult. Arăta şi părea mult mai matur decât cei treisprezece ani, mai degrabă de vârsta lui Billy. Vorbea despre cât de mult îl place pe tatăl vitreg şi cât de mult îi plac şi surorile gemene. Ii adusese lui Michelle o cutie cu brioşe, pe care ea chiar le mâncase. De-abia dacă mai mâncase aşa ceva în ultimii trei ani, de când începuse să se înfometeze, dar nu voia să-l dezamăgească. Era impresionată că venise să o viziteze. în timpul vizitelor lui constante, se împrieteniră rapid, în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei.
- Poate că vom deveni într-o zi rude, spuse Brian gânditor, în timp ce mânca una dintre brioşe împreună cu Michelle. Mereu îi aducea brioşe, ei păreau că îi plac şi i le cumpăra cu banii din alocaţie. Crezi că Gabby şi Billy se vor căsători într-o zi? o întrebă, iar ea zâmbi văzând

naivitatea din ochii lui. Arăta ca un bărbat, dar era doar un copil.
- Probabil. Nici unul nu a mai avut de-a face cu altei- neva şi sunt înnebuniţi unul după altul. Se comportă ca şi cum ar fi deja căsătoriţi.
Michelle recunoscu la terapia de grup că era geloasă pe sora ei şi pe relaţia pe care o avea cu Billy. I-ar fi plăcut să aibă un iubit, dar nu credea că este suficient de drăguţă pentru ca un băiat să o dorească. La şaisprezece ani, nu fusese niciodată sărutată şi se simţea neatrăgătoare. Celelalte fete din grup îi atrăseseră atenţia că, dacă se va mai îngrăşa, va părea mai atrăgătoare. Când ea şi Brian vorbiră despre ei înşişi, Brian recunoscu că şi el se simţise inferior faţă de Billy. Aveau multe în comun, fiind fraţii mai mici ai celor două „vedete11, şi era greu să se ridice la acelaşi nivel. Amândoi erau

elevi mai buni decât fraţii lor mai mari şi mai charismatici, dar la alte capitole simţeau că nu puteau concura cu ei. Amândoi găsiseră alinare ştiind că mai există cineva care simte la fel.
Brian devenise un vizitator constant al spitalului pentru a o vedea pe Michelle şi se bucură auzind că ea va putea merge acasă de Ziua Recunoştinţei. Credea că îi va face bine. Ajunsese să o perceapă ca pe o soră şi prietenă mai mare. O vizita de două sau de trei ori pe săptămână. Când Judy văzu lista vizitatorilor, fu surprinsă să-i observe numele.
- Ce face aici? o întrebă uimită Judy pe fiica sa.
La şcoală, îi despărţeau trei ani şi nu îşi imagina că aveau ceva de spus unul altuia.
- Este foarte drăguţ, mamă. Este un copil bun, spuse Michelle sinceră.
Ceilalţi prieteni ai ei veniseră o dată sau de două ori, iar după aceea erau prea ocupaţi cu propriile vieţi pentru a reveni. Judy îşi dădu seama că Brian şi Michelle simţeau probabil că aveau ceva în comun, din moment

ce amândoi crescuseră în umbra fraţilor mai mari. j udy începuse să înveţe multe despre fiica ei mai mică, simţind dezamăgirile ei în viaţă şi resentimentele ascunse pe care le avea. Dacă prietenia cu fratele mai mic al lui Billy o făcea fericită, Judy era mulţumită. Prietenia lui Michelle cu Brian era un ingredient bun pentru viaţa ei. Judy îi povesti despre asta lui Marilyn data viitoare când o vizită. Marilyn de-abia dacă mai putea ieşi din casă, era atât de ocupată cu gemenele, căci amândouă aveau programe diferite de mâncare, ceea ce îngreuna mult lucrurile. Marilyn, însă, spuse că ştia de vizitele lui Brian la spital.
- Cred că îi e dor de Billy şi de Gabby. Michelle îi aduce aminte de ei. Amândoi se simt singuri fără ei, spuse Marilyn gânditoare.
-Oare noi nu? replică Judy nostalgică, gândindu-se la fiica ei din L.A. Cel puţin tu ai gemenele care să te ţină ocupată. Nu îmi imaginam să fie atât de greu când va pleca Gabby.

Dar asta o ajuta în acelaşi timp să creeze o legătură mai puternică cu Michelle. Judy înţelesese că ea şi Adam o dezamăgiseră până acum pe Michelle concentrându-se atât de mult pe Gabby. Judy îi ceruse scuze lui Michelle la terapie şi amândouă plânseseră, dar asta le făcu să se simtă mai bine apoi. Şedinţele de terapie le ajutaseră foarte mult.
De Ziua Recunoştinţei, toţi copiii veniseră acasă de la facultăţi, iar sărbătoarea avusese câteva momente tensionate pentru unii dintre ei. Sean fu şocat să vadă când intră în casă că fratele lui tot nu era acolo şi să realizeze că nu va mai fi niciodată. începea să conştientizeze. Vineri noaptea, Sean şocă pe toată lumea când primi o amendă pentru conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Mereu fusese

extrem de responsabil. Connie şi Mike erau indignaţi. Connie avea impresia clară că încerca să fie Kevin, pentru a-l păstra încă printre ei, dar nu ştia cum să îi spună. Citise asta pe undeva, despre cineva care încearcă să imite comportamentul negativ al fratelui pentru a-l ţine în viaţă.
Connie îl sună pe vechiul lor medic pediatru să discute despre Sean, iar medicul spuse că nu era surprins de ceea ce face şi nici de amenda primită. Sean suferise un şoc îngrozitor odată cu moartea fratelui mai mare şi era de aşteptat ca asta să se manifeste cumva. Medicul credea că în timp se va calma şi va începe să fie din nou el însuşi. Connie şi Mike îi luaseră oricum cheile de la maşină şi îi spuseseră că va trebui să-şi plătească singur amenda. Luni, după Ziua Recunoştinţei, va trebui să se prezinte la DMV1 pentru audiere în vederea anulării permisului de conducere. Mike angajase un avocat pentru a încerca să scape de acuzaţiile pentru conducere în stare de ebrietate, dar alcoolemia din sânge fusese de .09, ceea ce era peste limită, aşa că trebuia să facă faţă acuzaţiilor, iar luni va avea loc şi o audiere în acest sens. Lui Sean îi era groaznic de ruşine de ceea ce făcuse şi le mărturisi şi celorlalţi sâmbătă. Izzie îi spuse că era un fraier. Nu

putea să creadă că fusese atât de bătut în cap încât să bea şi să conducă, şi exact asta îi şi spuse. Erau mai buni de atât.
Izzie avusese o dispoziţie proastă toată ziua şi era furioasă pe Sean, pentru că se pusese în pericol. In acea noapte, viaţa lui Izzie luă o întorsătură neaşteptată şi tare neplăcută. Ea şi Jeff merseră la Jennifer de Ziua Recunoştinţei, cu un grup de prieteni, iar sâmbătă, Jeff o anunţă pe Izzie că Jennifer se va muta cu el. Era şocată. Nu se aşteptase la asta şi era îngrozită de idee.
1 Agenţie guvernamentală responsabilă cu înregistrarea vehiculelor şi acordarea permiselor de conducere (n.tr.)

-Ai înnebunit? De-abia dacă o cunoşti, tată. Şi are jumătate din vârsta ta.
Izzie era furioasă, dar tatăl ei părea serios şi refuza să se răzgândească.
- Nu chiar, spuse cu regret şi fu sincer cu ea. Mă simt foarte singur fără tine, Iz. Iar mama ta a plecat de foarte mult timp.
- Te vei căsători cu ea? îl întrebă Izzie panicată.
- Nu ştiu. Nu am vorbit despre asta. Nu încă, oricum. Cred că va fi suficient să locuiesc cu ea. Doar pentru atât sunt pregătit acum.
-Şi dacă nu-ţi mai place de ea? Cum o vei face să plece din casă?
- Nu e un intrus, Izzie. Este o femeie cu care mă întâlnesc, de care chiar îmi place. Prima, după multă vreme.
Când Izzie îi spuse lui Sean înainte să se întoarcă la şcoală, el nu o ascultă foarte atent. Era prea supărat din cauza amenzii şi din cauza posibilelor consecinţe, dacă se ajungea la tribunal. Se simţea ca un prost şi se comportase ca atare.
Gabby fu uimită de sora ei mai mică, când avură o divergenţă în timpul weekendului, iar Michelle îi spuse că se săturase să trăiască în umbra ei şi să fie tratată ca o persoană invizibilă, în timp ce Gabby era mereu vedeta şi obţinea ce voia. Michelle îşi găsise curajul în timpul programului de tratament şi era dintr-odată mult mai bucuroasă să îşi impună punctul de vedere, ceea ce era un şoc pentru toţi cei din casă. Gabby fusese şi mai surprinsă să-l vadă pe fratele mai mic al lui Billy trecând în vizită.

- Ce face Brian aici? E doar un copil, îi spuse mamei ei după vizita lui.
încă era iritată de ceea ce îi spusese Michelle, dar era un semn că sănătatea surorii ei mai mici se îmbunătăţea, din moment ce izbucnise.
- El şi Michelle sunt prieteni. O vizita în spital o dată la câteva zile. Este un copil tare bun.

Gabby ştia că era, dar i se părea ciudat să-l vadă în compania surorii ei şi era şi mai mic, indiferent de cât de matur părea.
Gabby plecase în L.A. cu trei luni în urmă, iar lucrurile se schimbaseră. Cu toţii simţeau asta de când se întorseseră acasă. Părinţii începeau să se acomodeze cu absenţa lor şi, cu toate că le duceau dorul, aveau deja o altă rutină.
Billy se întoarse în L.A. la o zi după Ziua Recunoştinţei. Juca un meci pentru USC duminică. Toţi plănuiseră să-l urmărească la televizor, cu excepţia lui Gabby, care urma să zboare la L.A. sâmbătă pentru a putea ajunge la meci.
Weekendul trecu prea repede, iar duminică noapte toate casele lor erau din nou dureros de liniştite. Doar Sean rămăsese până luni, pentru audiere. Intr-un final, judecătorul îi dădu doar o amendă usturătoare şi îl certă serios, dar nu solicită să urmeze cursuri pentru şoferii care conduseseră sub influenţa alcoolului şi nici nu îi anulă permisul, din moment ce era prima abatere. Avocatul explică şi că fusese o vacanţă grea pentru el, după moartea recentă a fratelui. Sean zbură înapoi la Washington, după-amiaza, foarte uşurat după înfăţişarea şi audierea de la DMV.
Connie şi Marilyn vorbiră despre asta marţi, în timp ce Connie o ajuta să le facă baie gemenelor.
- Sean pare dintr-odată mult mai matur şi mai independent. Cu excepţia amenzii. Mike era tare supărat. Dar, în afară de asta, chiar pare mult mai matur, spuse Connie oarecum uşurată.

Părea că se îndreaptă pe un drum greşit după moartea fratelui său, dar acum îşi revenise, în ciuda greşelii din weekend. Fusese o Zi a Recunoştinţei chinuitoare pentru ea şi Mike, prima fără Kevin.

- Şi Billy pare mai responsabil, spuse Marilyn în timp ce Daphne îi zâmbi, bucurându-se de baie.

Billy chiar o ajutase cu gemenele de Ziua Recunoştinţei, ceea ce era o premieră pentru el.

- Eşti norocoasă că le ai, spuse Connie geloasă. Te vor menţine tânără.
- Nu chiar, râse Marilyn. Nu am mai dormit cum trebuie de cinci luni şi arăt de aproape o sută de ani.

Se gândea că prietena ei îşi mai revenise un pic după moartea lui Kevin, dar nu voia să întrebe. Ştia că sărbătoarea fusese grea pentru ea, după cum era de aşteptat. In loc să pregătească cina aşa cum făcea mereu, se duseseră la rudele lui Mike.

- Va fi drăguţ să-i avem pe toţi acasă de Crăciun, spuse Connie nostalgică. Mi-e dor să le văd prietenii.

Ii era mereu dor de Sean şi să vorbească cu Izzie, să-l vadă pe Billy urcând scările, cu Gabby în spatele lui şi pe Andy însoţindu-i. Ii era dor de toţi. Şi încă nu putea crede că, în timpul rămas, Kevin nu va mai veni niciodată acasă. Ştia că va dura o viaţă ca să accepte că plecase pentru totdeauna.

capitolul 11

Toţi copiii veniră acasă de Crăciun, unii mai devreme decât alţii, în funcţie de şcoli. Se întoarseră şi găsiră casele decorate de sărbători, cu beculeţe agăţate în exterior şi un brad împodobit deja în fiecare sufragerie.

In acel an, Connie îl împodobise pe-al lor cu inima îndurerată. Mike nici măcar nu se uită la el. De obicei punea luminiţe pe casă, dar de această dată nu o mai putu face şi nu o ajutase nici cu bradul. îl pregătise singură în linişte într-o dimineaţă, plângându-l pe Kevin. Voia totuşi să pregătească bradul pentru sosirea lui Sean.

Familia Weston avea în fiecare an un brad frumos, dar artificial, împodobit de florarul lor, cu decoraţiuni frumoase. Andy ştia la ce să se aştepte, cu toate că me- reu prefera brazii inegali, mai puţin eleganţi, dar reali din casa prietenilor lui, în special pe al lui Billy. Marilyn şi Jack exageraseră. Aveau multe de sărbătorit. Era primul Crăciun al gemenelor, iar Brian îl ajută ţ pe Jack cu luminile. Aveau chiar şi reni pe acoperiş şi un Moş Crăciun luminat în curtea din faţă. Era demodat şi ştiau asta, dar lor le plăcea şi la fel şi prietenilor lor. Judy comanda în fiecare an un brad nins şi îl împo- dobea cu argintiu şi auriu pentru Michelle şi Gabby şi avea o coroană albă în ton cu pomul agăţată la intrare. Judy era într-o dispoziţie bună. Suferise o operaţie estetică la ochi chiar înainte de Crăciun şi era foarte mulţumită de rezultat, iar Adam spuse că îi plăcea şi lui. Noul Jaguar sosi în săptămâna de dinaintea Crăciunului. Michelle era mult mai bine, iar Gabby era posibil să devină imaginea unei campanii publicitare naţionale 1 pentru o linie de cosmetice, care i-ar aduce bani frumoşi, ' dacă îi va reuşi. Cariera ei de model era în ascensiune, în plus, se înscrisese şi la cursuri de actorie, care începeau în ianuarie.
Brian era încă un vizitator constant pentru ei, de când Michelle ieşise din spital. Arăta mai bine şi se des- : curca bine şi la şcoală. Părea mai puţin stresată şi chiar se bucura că Gabby vine acasă. Era surprinsă să observe că îi dusese dorul. Sora care primise toată atenţia mamei ei întreaga viaţă nu mai părea acum o ameninţare, căci Michelle învăţase să se exprime şi să-şi dezvolte o personalitate a ei. Discuta deseori despre asta cu Brian, pentru că şi el îşi petrecuse toată viaţa în umbra lui Billy. Era greu să-l ajungă din urmă pe fratele său mai mare. Acesta jucase în fiecare meci la USC, chiar dacă era primul sezon în echipă, dar aveau neapărată nevoie

de el din moment ce pierduseră jucătorul ofensiv ca urmare a unei accidentări. Billy avusese noroc, şi toate familiile care îl cunoşteau şi îl urmăriseră crescând îl vedeau acum la televizor. In ianuarie va avea un meci important de campionat la Rose Bowl1. Gabby plănuia

să fie acolo, părinţii ei, Sean şi familia O'Hara veneau şi ei, iar Jack şi Marilyn veneau cu Brian.
Viaţa lui Gabby aducea mult mai mult cu a unui adult decât a lui Izzie. Avea un apartament, mergea la interviuri pentru modelling şi se concentra pe carieră. Nu mai trebuia să-şi facă griji pentru examenele parţiale, examenele finale, lucrări sau teme. Intrase în lumea reală. Billy de-abia aştepta să facă la fel. Se gândea la facultate ca la un hop spre ţelul final, să joace profesionist.
Billy mai trebuia să joace un singur meci înainte de vacanţa de Crăciun şi se întorcea singur acasă. Izzie şi Gabby zburaseră împreună din L.A. şi împărţiseră un taxi de la aeroport până în oraş. Gabby o lăsase mai întâi pe Izzie acasă şi îi urase baftă, în timp ce Izzie cobora cu o expresie tristă din taxi. Jennifer se mutase în casă imediat după Ziua Recunoştinţei, şi asta era prima dată de când avusese loc evenimentul memorabil când Izzie venea acasă. Se întreba dacă totul va fi diferit sau la fel ca înainte. O plăcea pe Jennifer, dar nu voia să treacă prin aceleaşi schimbări ca Billy, în cazul în care tatăl ei se va căsători într-o zi cu ea sau va avea copii. Izzie era mulţumită de situaţia actuală.
Ii făcu cu mâna lui Gabby în timp ce maşina se îndepărta, întoarse cheia în broască şi intră în casa pe care o împărţise cu tatăl ei, cu părinţii ei de când se născuse. La prima vedere, nimic nu părea schimbat. Totuşi, după cum observă apoi, canapeaua fusese mutată, biroul tatălui ei era acum în faţa ferestrei, iar cărţile din bibliotecă arătau altfel. Apăruse un scaun nou rabatabil,
1 Cel mai vechi şi popular meci din fotbalul studenţesc american (n.tr.)

din piele, şi erau vaze cu flori pe fiecare masă. Decora- ţiunile de Crăciun erau diferite. In timp ce se apropia, văzu că nici una dintre decoraţiunile ei preferate din copilărie nu fusese atârnată.
Cumpăraseră unele noi şi, de cum intră în dormitor, se simţi dintr-odată nelalocul ei, ca o străină în propria casă, cu toate că dormitorul

ei arăta la fel. îşi lăsă jos geanta şi se aşeză pe pat, uitân- du-se după semne ale intruziunii şi aici, dar nu existau.
Primi un mesaj de la Sean, cum că pleca din D.C. pe viscol, dar va ajunge noaptea târziu acasă şi o va suna când se va urca în avion. Ea răspunse urându-i un zbor plăcut şi apoi adăugase că de-abia ajunsese acasă şi se simţea ciudat. Sean nu îi răspunse, iar ea se întrebă dacă nu cumva era deja în avion.
Izzie îşi dădu seama că nu avea un cadou pentru Jennifer şi se duse după-amiază pe Fillmore Street să cumpere unul. îi luase într-un final un pulover de la Marc Jacobs şi un album cu poze din Cuba, care nu avea neapărat vreo însemnătate, dar lui Izzie îi plăcu pur şi simplu, iar când ajunse acasă, se duse direct în camera ei. I se părea ciudat să stea în sufragerie, ca şi când ar fi fost casa altcuiva, şi nu a ei.
Izzie o auzi pe Jennifer venind după-amiază tâziu şi se întinse pe pat, unde rămase nemişcată. Nu voia să dea încă ochii cu ea, dar un moment mai târziu uşa se deschise, iar Jennifer tresări când o văzu. Izzie nu scoase nici un sunet.
- Oh, ai venit... Verificam doar ca totul să fie în regulă aici şi voiam să aprind lumina. Eşti bine?
-Sunt bine, spuse Izzie ridicându-se, ruşinată. Se ascunsese, iar Jennifer o privi ca şi cum o suspecta. Doar obosită de pe drum.
-Ţi-e foame?
Jeff îi dăduse o listă cu mâncărurile care îi plăceau lui Izzie, iar Jennifer le cumpărase pe toate. îşi imagina

ce simţea Izzie. în casă nu mai trăise nici o femeie de când plecase mama ei în urmă cu cinci ani. Era o schimbare majoră pe propriul teritoriu şi era obişnuită să-l aibă pe tatăl ei doar pentru ea. Jennifer încerca să-i uşureze cât mai mult situaţia.
-Tocmai am cumpărat nişte brânză şi pâine franţuzească şi pateul de care tatăl tău mi-a spus că îţi place.
Jennifer părea sinceră şi optimistă, dar Izzie voia doar să fugă.
-Nu, mulţumesc. Sunt bine. O să ies cu prietenii astă-seară.
Nu avea planuri, dar nu ştia ce altceva să spună. Ştia doar că nu voia să fie acasă. Gabby spusese că în seara aceea familia ei mergea la

Spărgătorul de nuci, aşa că nu putea merge la ea. Şi nici unul dintre băieţi nu ajunsese încă acasă. Se simţea prost că era neprietenoasă cu Jennifer, dar ea era intrusul din casa lor. Izzie ştia că tatăl ei voia să locuiască cu ea. în ciuda faptului că încerca să fie înţelegătoare, Izzie se simţea trădată.
O urmă pe Jennifer în sufragerie şi o găsi punând revistele pe măsuţa de cafea, reviste ce credea că îi vor plăcea lui Izzie. Izzie văzu imediat două care o atraseră, dar nu le atinse şi se îndreptă către bradul de Crăciun. Se întoarse către Jennifer cu o privire acuzatoare.
- Ce s-a întâmplat cu vechile noastre ornamente?
-Tatăl tău le-a pus în cutii şi le-a dus în subsol.
Am cumpărat unele noi. Unele dintre cele vechi păreau destul de uzate.
Era adevărat, dar lui Izzie îi plăceau. Se simţea ca un copil uitându-se la brad şi ducea dorul ornamentelor vechi şi uzate pe care le avusese încă din copilărie. Cele noi erau drăguţe, dar nu erau la fel.
- Le putem aduce, dacă vrei, spuse Jennifer agitată.
Purta jeanşi şi cizme, un pulover negru care îi evidenţia trăsăturile. Avea părul lung, negru si strălucitor.

Nu puteai să negi că era drăguţă şi nu îşi arăta vârsta. Părea mai degrabă a fi de-o seamă cu Izzie decât o femeie de treizeci şi nouă de ani. Făcea yoga în fiecare zi şi era într-o formă perfectă. Se aşeză pe fotoliul rabatabil şi se uită la Izzie, care nu putea să nu observe că Jennifer se simţea ca acasă. Noul fotoliu era al ei.
-Nu, este în regulă, îi răspunse Izzie la oferta ei de a aduce decoraţiunile vechi şi se aşeză inconfortabil pe canapea, faţă în faţă cu Jennifer.
Jennifer decise să abordeze subiectul, ştiind că, dacă nu o face, va fi o săptămână tare tensionată până când Izzie se va întoarce în L.A.
- Ştiu că îţi este greu, începu ea. Şi eu am trecut oarecum prin asta. Mama a murit când aveam cincisprezece ani şi am rămas singură cu tata. S-a îndrăgostit de cea mai bună prietenă a mamei şi s-a căsătorit cu ea un an mai târziu. Avea doi copii care nu-mi

plăceau, mai mici decât mine, şi au mai avut încă doi copii împreună. Am urât la început situaţia şi o uram şi pe ea, cu toate că o plăcusem întotdeauna când trăia mama. Şi am fost tare supărată pe tata o vreme. Am plecat la facultate, cât de departe am putut, şi nu mai voiam să mă întorc acasă. Intr-un final, mi-am dat seama că ea şi tata se iubesc, îi era bine cu ea, iar astăzi suntem foarte bune prietene. Nu este mama mea şi nu a încercat niciodată să fie, dar este o prietenă minunată şi una dintre fiicele ei îmi este cea mai bună prietenă. Şi îmi iubesc şi fraţii vitregi. Sunt o pacoste uneori şi aşa au fost şi când erau mai mici, dar sunt amuzanţi şi îi iubesc. Tata a murit anul trecut, dar eu încă merg acasă să-i văd de fiecare dată când pot.
-Tu şi tata vă veţi căsători şi veţi avea copii? întrebă Izzie agitată.
-Nu ştiu. Poate că nu. Momentan, asta este tot ce ne dorim amândoi. Sau era tot ce îşi dorea ea. Jeff ţintise de mult timp la „pentru toată viaţa", dar ea nu se simţea pregătită şi nu îi spuse asta lui Izzie. Ştia că ar fi fost prea

mult de suportat. Cred că pierzându-mi mama atât de devreme nva făcut un pic reticentă la ideea de a-mi lua angajamente. Nu am vrut niciodată să mă căsătoresc sau să am copii. Cred că mă gândeam că dacă mă voi ataşa de cineva, vor muri.
Era foarte directă cu ea, iar Izzie o privea în ochi. Erau sinceri, iar Jennifer vorbea din inimă.
- Este trist. Nu eşti prea bătrână ca să ai copii. Părea chiar mai tânără decât era. Nu am crezut niciodată că tata va dori să aibă mai mulţi copii, dar poate că ar vrea.
- încă nu am vorbit despre asta. Doar locuim împreună. Este suficient deocamdată. Şi orice ar face, cu mine sau cu altcineva, tu vei fi mereu fiica lui şi cineva foarte special în viaţa lui.
- El crede că şi tu eşti specială, spuse Izzie încet.
- Şi eu cred asta despre el. îi zâmbi lui Izzie. Asta face să fim trei oameni foarte speciali sub acelaşi acoperiş. Crezi că vom putea face în aşa fel încât să te simţi şi tu confortabil aici? E casa ta, până la urmă.
- Da, poate.

Izzie încă nu era sigură, cu toate că trebuia să recunoască că Jennifer se străduia cu adevărat. Doar că avea senzaţia că nu era locul ei acolo. Dar tatăl ei şi Jennifer erau împreună de ceva timp şi îşi dădea seama că relaţia urma să evolueze, din moment ce se întâlneau de atâta timp. Spera doar ca asta să nu se întâmple niciodată. Cel puţin nu erau căsătoriţi, iar Jennifer părea că nici îşi dorea asta prea curând. Poate că şi ea credea că tatăl ei era prea bătrân. La cincizeci şi şase de ani, era de înţeles. Nu era bătrân pentru a se întâlni cu femei, arăta încă bine, dar era bătrân pentru a se căsători cu o femeie cu şaptesprezece ani mai tânără decât el şi să întemeieze o familie. Era un tată foarte bun cu ea, dar nu şi-l putea imagina cu alţi copii sau bebeluşi.

- Deci ce crezi? o întrebă Jennifer încet. Este ceva ce pot face ca să-ţi uşurez situaţia?

Izzie zâmbi când Jennifer o întrebă asta şi ar fi vrut să răspundă, Da, pleacă acasă! Dar nu spuse nimic. Aprecia ce făcea Jennifer şi cât de mult efort depunea să rezoneze cu ea. Nici pentru ea nu putea fi uşor, şi fusese mişcată de ce spusese Jennifer despre ea şi mama ei vitregă.

- Cred că o să mă obişnuiesc cu timpul. Este doar diferit, spuse cu amabilitate. îmi place fotoliul nou, iar florile arată drăguţ prin casă. Micile ei retuşuri erau peste tot.

- O să te întâlneşti cu mama ta de Crăciun?

Jennifer ştia de anul trecut că Izzie nu o vedea foarte des. Reşedinţa lui Katherine era acum la New York şi călătorea mai mult ca oricând. Instinctele materne ale lui Katherine nu se dezvoltaseră niciodată şi o trata pe Izzie ca pe copilul altcuiva.

-Nu, este la Londra. Vine în L.A. în câteva săptămâni, cu serviciul. Vom ieşi atunci la cină.

Jennifer încuviinţă şi se abţinu să comenteze. Nu voia să-i critice mama, dar îi părea rău pentru Izzie că nu avusese parte de o figură feminină importantă în viaţa ei. Jennifer devenea acum o ameninţare şi mai mare.

- Bine, o să merg să pun puţină brânză şi pateu pe o farfurie, spuse şi se duse în bucătărie, iar Izzie o urmă câteva minute mai târziu.
Jennifer pregăti un platou drăguţ cu brânză, ornat cu struguri. Pateul era pe o farfurie şi era pâine franţuzească într-un coş, pe un şervet în carouri albe şi roşii. înainte să realizeze prea bine, Izzie stătea la masa din bucătărie vorbind cu Jennifer despre colega ei şi despre problemele pe care le avea cu ea. încerca să se hotărască dacă să ceară pe cineva nou sau să aştepte până când îşi va lua propriul apartament în anul doi. Se gândise să împartă apartamentul cu Gabby, dar Billy venea deseori pe aco
lo şi nu voia să trăiască cu el. Erau decizii importante de luat în viaţa lui Izzie, iar Jennifer îi sugeră să ceară să-şi

schimbe camera când se va întoarce. De ce să stea supărată până în iunie, cu o colegă pe care nu o plăcea?
Stăteau de vorbă când sosi Jeff, o jumătate de oră mai târziu, şi fu mulţumit să le vadă vorbind în bucătărie. Izzie sări imediat de pe scaun când îl văzu şi îşi aruncă braţele în jurul lui, iar el o îmbrăţişă tare şi îi zâmbi lui Jennifer peste umărul lui Izzie. Jennifer încuviinţă. Credea că lucrurile merg bine, mult mai bine decât s-ar fi aşteptat. Şi era dornică să aibă răbdare până când Izzie se va obişnui cu prezenţa ei acolo.
Luară cina împreună în bucătărie. Jennifer cumpărase doi pui prăjiţi, iar Jeff făcuse o salată şi nişte paste speciale pe care Izzie le adora. Incheiară cina cu o îngheţată şi apoi merseră în sufragerie să admire bradul. Cu becurile stinse, doar cu luminiţele din brad, părea dintr-odată Crăciunul, iar tatăl ei puse un CD cu colinde. Stătură acolo pentru mult timp împreună, Jennifer aşezată în fotoliul confortabil, iar Jeff şi Izzie unul lângă altul pe canapea. Jennifer era îndeajuns de înţeleaptă încât să nu se apropie şi să le ofere timpul necesar pentru a fi împreună. Era evident cât de mult se iubeau şi cât de mult îl idolatriza Izzie pe tatăl ei.
Izzie se duse într-un final în camera ei şi îi lăsă pe Jennifer şi pe tatăl ei să discute. îndată ce Izzie se îmbrăcă în cămaşa de noapte, primi

un mesaj de la Sean, care o anunţa că este acasă. Zâmbi în sinea ei când îl citi şi răspunse imediat că şi ea era acasă. Simţea că este. Stinse lumina şi se culcă în patul ei. Nu se schimbaseră prea multe, până la urmă, poate doar în bine.

capitolul 12

Toate familiile erau încântate să aibă copiii acasă de sărbători. Casele lor prindeau viaţă.

Familia O'Hara absorbi vizita lui Sean precum un burete. Erau atât de încântaţi să-l vadă şi să fie cu el, să îi vadă prietenii venind şi plecând de la ei. Mike şi Billy vorbeau despre fotbal. Mike urmărise toate meciurile USC şi plănuia să meargă în L.A. cu Sean şi Connie pentru a-l vedea pe Billy jucând la Rose Bowl.

Vorbiră despre diversele meciuri din timpul sezonului şi despre cât de norocos era că îl lăsaseră să joace atât de devreme în cariera lui de student fotbalist, iar până atunci se descurcase foarte bine pe post de apărător. Mike nu avea nici o îndoială că Billy va ajunge să aibă o carieră importantă în fotbal. Toţi cei care îl cunoşteau erau mândri de el. La familia Thomas, Mi-chelle şi Gabby discutau vesele despre lucrurile pe care voiau să le facă împreună, iar casa Norton era plină de viaţă şi entuziasm avându-l pe Billy acasă; Brian fiind foarte încântat să-l vadă, iar gemenele îi ţineau pe toţi ocupaţi. Şi, nu în ultimul rând, Cei Cinci Magnifici erau încântaţi peste măsură de faptul că vor petrece o săptămână împreună. îşi duseseră teribil dorul. Marilyn şi Jack organizară o petrecere de Crăciun la care invitară pe toată lumea, copii şi adulţi. Veni şi familia O'Hara, dar pentru puţin timp, căci nu se simţeau în stare să sărbătorească. Judy şi Adam veniseră cu Gabby şi Michelle, iar Billy stătea aproape de Gabby la petrecere. Andy venise cu mama lui, din moment ce tatăl lui lucra la o nouă carte şi era ocupat. Jeff venise cu Jennifer şi Izzie. Marilyn îi spuse mai târziu lui Connie ce fată drăguţă era Jennifer şi că se bucura să vadă că se poartă frumos cu Izzie, cu toate că Izzie recunoscuse că încă nu era împăcată cu faptul că locuiesc împreună;

îi era teamă că se vor căsători şi vor avea copii. Dar era dispusă să admită că Jennifer era de treabă.
Familia O'Hara le oferi copiilor casa din Tahoe în perioada dintre Crăciun şi Anul Nou pentru a merge

să schieze în Valea Squaw. Billy urma să se întoarcă în L.A. pentru antrenamentul de dinaintea meciului de la Rose Bowl, dar venea şi el pentru o zi. Ceilalţi urmau să îşi petreacă săptămâna la Tahoe, iar Sean invitase şi alţi prieteni, majoritatea fete. Mike şi Connie le mai în- credinţaseră casa şi nu avuseseră loc incidente neplăcute cât timp fuseseră acolo.
Toţi copiii erau fericiţi când plecară spre Tahoe în două dubiţe, pline de oameni, schiuri şi bagaje. Era o casă mare, cu camere suficiente pentru toţi şi o cameră cu mai multe paturi unde puteau dormi persoanele în plus. Era un grup plin de viaţă, şi toţi contribuiră la pregătirea cinei. Singura condiţie a familiei O'Hara era să nu se bea alcool, şi toţi fuseseră de acord să accepte regulile, cu toate că Billy ascunsese o sticlă în buzu-nar. Sean îi spuse să o lase deoparte, iar Billy îl ascultă. Sean nu mai băuse de când primise amenda.
Stăteau noaptea în jurul focului, vorbind despre şcoli şi colegii de cameră. Intr-o noapte, Izzie şi Andy începură o conversaţie lungă despre Harvard. Andy iubea facultatea şi credea că Izzie ar trebui să se transfere, însă ea îi spuse că era fericită unde era şi voia să stea în California. Ii plăcea să ştie şi că Gabby şi Billy erau aproape, în L.A. Era ca şi cum avea familia în acelaşi oraş. Andy povestea mult despre rigorile pregătirii pentru medicină, dar nu se gândise nici măcar o secundă să facă altceva, aşa cum fusese şi Billy mereu cu fotbalul. Asta aşteptaseră şi părinţii lor de la ei. Mama lui Izzie încă voia ca ea să meargă la Drept, dar asta nu fusese niciodată o opţiune pentru Izzie. Ii plăcea cursul de psihologie pe care îl urma şi se gândise să facă o carieră în domeniu. Pentru următorul semestru se înscrisese la cursul de psihopatologie, care îi părea interesant, dar şi puţin înfricoşător. Consilierul ei îi spusese că îi va plăcea. încă nu se hotărâse la o materie principală. Ceea ce voia cu adevărat

era să lucreze cu oamenii săraci într-o ţară în curs de dezvoltare pe perioada verii sau să facă asta ca practică după terminarea facultăţii. Asemenea tatălui ei, îi plăcea să ajute oamenii, dar încă nu îşi dăduse seama cum să facă asta sau pentru cine.
Ea şi Andy continuară să vorbească şi a doua noapte, după ce toţi ceilalţi se duseseră la culcare. Găsiră
o sticlă de vin în dulapul din bucătărie şi, în ciuda regulilor, hotărâră să o împartă. Sean se dusese deja la culcare. Adusese o fată cu el la Tahoe, cu care ar fi vrut să aibă o relaţie. O cunoscuse la şcoală. Era campioană la schi şi căzuseră cu toţii de acord că avea un corp de invidiat. Dormea în camera cu multe paturi împreună cu alte câteva fete, dar Sean spera să facă progrese cu ea până la sfârşitul săptămânii, iar situaţia părea promiţătoare. Izzie îl convinse pe Sean să o sărute pe fată în noaptea aceea, pe hol după cină, dar încă nu merseseră mai departe.
- Deci eşti încă virgin? îl întrebă Izzie poznaş pe Andy, în timp ce terminau un pahar interzis de vin, ceea ce făcea ca situaţia să fie şi mai palpitantă. Ceva puicuţe sexy la Harvard?
II tachina, dar nu întru totul. Cu toate că era unul dintre cei mai buni prieteni de-ai ei, Izzie îl considerase mereu atrăgător. Nu voise însă niciodată să strice prietenia lor şi nu voia nici acum.
-Amuzant că mă întrebi, îi răspunse Andy plin de sine şi apoi râse. Da, la naiba, sunt. Am prea multe teme. Nu am timp de sex sau romantism dacă vreau să am numai note mari.
-Păcat. Nici eu nu m-am descurcat mai bine la acest capitol. Nu e prea multă viaţă studenţească la o şcoală urbană. N-am avut nici măcar o întâlnire de vara trecută. Colega mea de apartament s-a dovedit a fi curva locală. Se culcă cu orice se mişcă. Izzie nu avusese parte de o relaţie serioasă până acum, iar virginitatea ei începea să pară o situaţie permanentă. Ştii, poate

că ar trebui să rezolvăm situaţia împreună. Vreau să îmi pierd virginitatea, şi tu la fel. Poate că asta ne va oferi o anume aură sofisticată, îi sugeră lui Andy după al doilea pahar de vin. Ajunseseră la jumătatea sticlei, iar la nivel raţional vinul avusese un efect mai mare decât îşi dădeau seama. Izzie părea că se uită un pic cruciş, în timp ce încerca să îl fixeze pe Andy cu privirea, care se uita la ea şocat, îi părea sexy şi drăguţă cu părul desprins. Mereu i se păruse minunată, dar se gândise la ea doar ca la o soră.

- Vorbeşti serios?

Se gândea că glumise, dar îşi dădu seama că nu era aşa. Simpla idee a sugestiei ei îl entuziasma mai mult decât s-ar fi aşteptat.

-Sigur. De ce nu? în plus, dacă se întâmplă să ne plăcem? Mai mult decât prieteni, mă refer. Poate se dovedeşte că suntem minunaţi în pat, cu o aptitudine înnăscută. S-ar putea întâmpla. în plus, toţi cei pe care îi cunoaştem fac sex, mai puţin noi. Nu era în totalitate adevărat şi o ştiau. Sean era încă virgin sau fusese până când plecase la facultate spre finalul lunii august şi nu îi informase despre vreo schimbare. Billy şi Gabby făceau sex încă de la cincisprezece ani, iar Izzie ştia că majori-tatea colegilor ei nu mai erau virgini şi nu mai fuseseră de un an sau doi. Tu şi cu mine suntem ultimii oameni de pe planetă care nu au degustat vreodată plăcerea trupească, spuse cu o privire lacomă, în timp ce sorbea al treilea pahar de vin. Andy de-abia îl terminase pe al doilea. Lui Izzie i se părea sexy şi chipeş şi era atrasă de el.

- Ce propui?

Andy avea singura cameră de o persoană din casă. Nu o împărţea cu nimeni din moment ce era de fapt camera menajerei. Izzie arătă în acea direcţie. Ea dormea în camera cu paturi suprapuse aşa că acolo nu se putea. Şi, înainte ca vreunul dintre ei să regândească situaţia, Andy o ridică, luară vinul şi paharele şi se îndreptară

încet spre camera unde stătea el. Andy simţi dintr-odată cum tot corpul îi vibra, iar Izzie mergea clătinându-se uşor în timp ce îl urmărea chicotind în cameră. Nu era sigură la ce să se aştepte prima

oară şi spera să nu fie prea dureros. Auzise poveşti de groază de la prietenele ei, dar şi unele bune.
-Nu am prezervativ, spuse Andy disperat, imediat după ce închise uşa camerei mici.
Ii putea vedea faţa în lumina lunii, şi Izzie era frumoasă. Nu va rata ocazia şi nu îl va trezi pe vreunul dintre prieteni pentru a cere un prezervativ. Crezuse dintotdeauna că Izzie arăta minunat, cu ochii ei căprui şi mari, cu trăsăturile perfecte şi cu părul şaten lung şi ondulat, iar acum ea i se oferea. In imaginaţia lui se deschiseră mii de uşi în timp ce ea îi descheia pantalonii.
-Am încredere în tine, spuse simplu şi vorbea serios în legătură cu prezervativul.
începuse să îşi dea jos hainele, iar el se dezbrăcase de jeanşi. Avea picioare lungi, musculoase şi un corp care nu ar fi putut arăta nicicând mai bine ca atunci. Izzie îşi scoase puloverul peste cap şi îşi desfăcu sutienul, iar sânii ei mici şi perfect rotunzi scânteiau ca zăpada sub clar de lună. Erau albi ca frişca când îi cuibări în mâini. Se urcară împreună în pat şi îşi scoaseră şi restul hainelor. Andy îşi plimbă mâinile peste tot corpul ei, având o erecţie copleşitoare, iar ea se întreba cum se va simţi odată ce el va fi înăuntru. încerca să nu se gândească la asta şi să nu îi fie frică în timp ce închise ochii. Andy mersese până acum destul de departe cu fetele la întâlniri, dar niciodată atât de departe. înainte de a se opri sau de a mai discuta cu Izzie, era în ea şi nu mai simţise niciodată până atunci ceva atât de minunat; un moment mai târziu îşi dădu seama că ea scosese un icnit de durere, dar nu se mai putea opri acum. Fusese brusc, rapid şi se terminase repede, iar apoi o ţinu în braţe câteva minute şi se întrebă dacă ea regreta. El nu.

149

Fusese extraordinar şi tot ce voia acum era să-i spună că o iubeşte. Se uită în jos la faţa ei şi văzu că părea speriată, iar acolo unde îşi muşcase buza ca să nu ţipe i se vedea un firicel de sânge.
- Te-am rănit? o întrebă îngrijorat.
- Nu, a fost bine. Toţi spun că a doua oară e mai uşor.

11 trase aproape de ea şi rămaseră îmbrăţişaţi în lumina lunii pentru multă vreme.
Andy voia să facă din nou dragoste cu ea, dar nu voia să o rănească.
- Iţi pare rău? reuşi într-un final să şoptească.
- Bineînţeles că nu, spuse ferm, întrebându-se de ce
i se păruse o idee atât de bună când începuseră să bea vinul. îl iubise dintotdeauna, dar nu era îndrăgostită de el. Acum era sigură de asta. Poate că fusese un test bun, dar ştia că începuseră ceva complicat, iar el va pleca la facultate şi apoi la Medicină pentru mult, mult timp. Ţie îţi pare rău? îl întrebă în întuneric.
-Cum să îmi pară? Ii zâmbi. Cred că mereu am fost îndrăgostit de tine.
Dar ea nu fusese şi nici nu era. îl iubea ca pe un prieten ori un frate. Sexul cu el părea a fi incest. Era vorba de mai mult decât pierderea virginităţii. Fusese o greşeală, şi o ştia.
-Mai bine mă întorc, spuse Izzie după un timp. Nu voia să o vadă ceilalţi ieşind din camera lui în dimineaţa următoare şi nici el nu voia asta. îşi dorea să o protejeze şi, pentru moment, ceea ce făcuseră nu privea pe nimeni. Se ridică să o conducă înapoi în cameră, iar în lumina nocturnă, dezbrăcat, arăta ca un tânăr zeu grec. Nici Izzie nu rămăsese indiferentă în faţa frumuseţii lui şi îşi dorea să nu simtă ce simţea, dar nu putea.
Acum se gândea doar la faptul că era îngrozită să nu rămână gravidă. Nu se protejaseră deloc. Nu îi era teamă că ar putea lua vreo boală de la el, doar de ideea unui copil, ceea ce o speria rău. Numai la asta se putea gândi.

- Nu veni cu mine, şopti, iar el o sărută.
Izzie se îmbrăcă, iar când plecă luă şi vinul, şi paharele. Se opri în bucătărie să golească restul de vin în chiuvetă şi ascunse sticla în gunoi. Spălă paharele şi le puse deoparte, iar apoi merse în vârful degetelor până în cameră, se dezbrăcă din nou şi se îmbrăcă cu pijamaua în baie, după ce îşi spălă sângele de pe picioare. Se gândea la Andy şi se întreba ce se va întâmpla acum. Părinţii lor vor fi

devastaţi dacă ea va rămâne gravidă, în special ai lui, dar nici ai ei nu vor fi mai fericiţi. Nici măcar nu se putea gândi la relaţia pe care puteau sau nu să o aibă şi probabil că nici nu trebuia. Se gândea doar la bebeluşul care le-ar distruge amândurora vieţile. Andy de-abia împlinise nouăsprezece ani şi îl aşteptau zece sau unsprezece ani de studiu, iar ea avea optsprezece.
Se întinse în pat şi îşi trase pătura până la bărbie. Ceilalţi nu se treziseră când intrase în cameră şi încerca să îşi amintească cum fusese când făcu dragoste cu Andy, dar nu voia asta de fapt. Voia doar să plutească şi să fie în altă parte, pe o plajă, undeva unde să fie singură. Camera se învârtea uşor în timp ce închise ochii şi i se făcu puţin rău. Un pic mai târziu, adormise deja.
Izzie nu îl mai văzu pe Andy până la micul dejun în dimineaţa următoare. Fata pe care o adusese Sean îi ajuta pe el şi pe Gabby să pregătească micul dejun. Nimeni nu o plăcea în mod deosebit, vorbea mult şi era puţin prostuţă. Vorbea foarte tare când intră Izzie, care arăta de parcă ar fi fost târâtă de un cal toată noaptea, îşi mijea ochii în lumina dimineţii şi avea o durere de cap teribilă. Vinul şi altitudinea avuseseră un efect puternic. Imediat după ce se trezi, îşi aminti cele întâmplate cu o noapte în urmă. Şi la fel şi Andy. Se plimba prin bucătărie de parcă ar fi fost regele universului şi îi zâmbi lui Izzie.

-Bună, spuse Izzie distrată şi merse să stea jos cu o ceaşcă de cafea în mână.
- Eşti bine? întrebă grijuliu, dar nimeni nu remarcă.
Erau mereu drăguţi unul cu celălalt, acum nu era o
excepţie, cu toate că Izzie nu se simţea deloc bine. Voia să-i spună că era sigură că rămăsese însărcinată. Auzise astfel de poveşti înainte, cu fete care făcuseră sex pentru prima dată şi bingo, rămăseseră gravide. Iar mama lui o va ajuta la naştere peste nouă luni. Numai gândin- du-se la asta i se învârtea capul, iar mahmureala nu ajuta nici ea.
-Mă doare capul, spuse, fără alte explicaţii, iar el încuviinţă.

Şi pe el îl durea capul din cauza vinului, dar nu-i păsa. Era atât de încântat de ce făcuseră şi de sentimentele lui pentru ea, încât se simţea ca şi când ar zbura. Izzie se simţea mai mult ca şi când s-ar fi târât, şi asta ar şi fi vrut. Zburatul nu era potrivit pentru ea astăzi.
Andy mâncă un mic dejun copios şi se aşeză la masa din bucătărie lângă ceilalţi. Gabby începuse să se dea cu cremă de soare pe faţă, pregătindu-se de schi. Nu îşi putea permite să se bronzeze ciudat, căci astfel ar putea să nu fie acceptată la vreo prezentare de modă. Avea mereu grijă de pielea ei şi făcea tratamente faciale în mod regulat, asemenea mamei sale.
Soarele strălucea, iar zăpadă arăta spectaculos. Cu toţii se simţeau bine şi erau pregătiţi pentru pârtii, cu excepţia lui Izzie, care se duse să se îmbrace pentru ieşire. Puţin mai târziu, Gabby intră în cameră şi se uită la ea cum stătea pe marginea patului cu o expresie devastată.
- Eşti bine? o întrebă Gabby, iar Izzie era pe cale să spună da, dar apoi scutură din cap şi începu să plângă.
Gabby se aşeză lângă ea şi o îmbrăţişă. Erau singure în cameră, pentru că celelalte fete erau încă la micul dejun.

-Am făcut ceva cu adevărat stupid noaptea trecută, spuse Izzie cu o voce stinsă pe umărul prietenei ei.
- Cât de stupid?
Gabby părea îngrijorată. Nu erau tipi în peisaj cu care să facă ceva stupid, aşa că se sperie imediat gândindu-se că e vorba de droguri.
- Foarte stupid, spuse Izzie distrusă. Am făcut sex neprotejat.
Gabby se trase înapoi şi o privi uimită.
-Ai făcut? Cu cine? Nu era nimeni acolo cu care să se culce exceptând vechii lor prieteni foarte buni, iar Gabby nu şio putea imagina făcând asta cu vreunul dintre băieţi, dar se părea că o făcuse. Sean?
Era singura opţiune la care se putea gândi, cu toate că până şi asta părea improbabil. Izzie fusese întotdeauna mai apropiată de el decât de Billy sau Andy. Gabby ştia că Sean îi spune lui Izzie totul, şi ea îl

ajutase mult după moartea lui Kevin şi o plăcea şi pe mama lui. Izzie scutură din cap.
- Andy.
- Serios? Uau... Nu m-aş fi aşteptat la asta, cu toate că arată tare bine. îmi pare, însă, aşa de copil. Bănuiesc că nu mai este, îi zâmbi Gabby. Billy era singurul care arăta ca un bărbat de ceva ani, iar relaţia lor de lungă durată îi maturizase pe amândoi. în multe feluri, Gabby arăta mai matură decât Izzie, care era încă un copil şi o studentă. Gabby era o femeie, care intrase în rândul lumii, în special după absolvirea liceului. Deci eşti îndră-gostită de el? o întrebă Gabby, cu o expresie maternă.
- Nu mai mult decât eram înainte, spuse Izzie sinceră. A fost un lucru stupid. Va distruge totul între noi. Şi dacă rămân gravidă?
-Nu v-aţi protejat deloc? Nu iei pastile?
Izzie clătină din cap îngrozită. Gabby căută în portfar- dul pe care îl adusese cu ea şi scoase o cutie de pastile.

- Ia una din asta. Este pastila de a doua zi. Te va feri de sarcină. Uneori, mai sar peste anticoncepţionale sau mă doare stomacul sau ceva. Dacă iei antibiotice, anticoncepţionalele nu funcţionează. Asta, da. Te va scăpa.
Gabby era o enciclopedie de informaţii. Izzie i-o luă din mână şi o înghiţi imediat, uitându-se recunoscătoare la Gabby. Nu voia să piardă nici o secundă.
- Mulţumesc. Eram gata să mă arunc de pe o stâncă undeva.
-Nici o problemă. Ce vei face acum? în legătură cu Andy.
- Nu ştiu. Cred că va trebui să-i spun că a fost o greşeală, pentru amândoi. îmi place prietenia noastră aşa cum e. Am crescut cu toţii împreună. Tu şi Billy sunteţi diferiţi, pentru că sunteţi un cuplu de atâţia ani. Pentru noi, ceilalţi, ar fi o prostie. în plus, va fi plecat la şcoală pentu un milion de ani.
Gabby încuviinţă. Era de acord. Erau precum fraţii şi surorile, cu excepţia ei şi a lui Billy.
- Ce îi vei spune?

-Nu ştiu. O să îmi dau seama pe măsură ce vorbim. Cred că voi sta acasă astăzi. Nu voia să îi spună că este şi mahmură. Ceea ce recunoscuse fusese oricum destul de rău, din punctul ei de vedere. Totul a fost ideea mea. I-am propus să scăpăm amândoi de virginitate. Dar nu este aşa de simplu. Se complică foarte repede. Teama de sarcină o adusese instant cu picioarele pe pământ. Şi teama de a-şi strica prietenia era aproape la fel de mare.
- Probabil că şi el simte la fel, o linişti Gabby.
Dar se dovedi că Andy nu era de aceeaşi părere. Era entuziasmat de ce se întâmplase cu o noapte înainte şi deja îşi spunea că este îndrăgostit de ea. Toată ziua, cât schiase, îşi imagina cum făcea dragoste cu ea şi aproape că se lovi de un copac, aşa de distrat era. Sean strigă să-l avertizeze şi îl certă rău pentru că nu fusese atent. Andy era în al nouălea cer şi o privi dezamăgit pe Izzie în acea

după-amiază când ea îi spuse că ceea ce făcuseră cu o noapte în urmă fusese o mare greşeală, în opinia ei.
- A fost atât de rău pentru tine?
Arăta distrus, de parcă eşuase total în prima lui experienţă sexuală.
- Evident că nu. A durut un pic, dar se spune că a doua oară nu va mai fi la fel. Nu vreau să distrug ceea ce avem. Eşti precum fratele meu şi vei fi la medicină pentru următoarele sute de ani.
Andy ştia că era mai mult decât atât. Nu era atrasă de el, dar voia să-i cruţe sentimentele. Ea continuă:
- Şi, dacă vom avea o relaţie care nu va funcţiona sau în care ne vom răni^ vom ajunge să ne urâm şi nu vreau să se întâmple asta. însemni prea mult pentru mine. Nu vreau să te pierd niciodată. Era măgulitor ceea ce spunea, într-un fel, despre cât de important era el pentru ea, dar se simţea oricum rănit şi o luase ca pe o remarcă la adresa performanţei lui sexuale. Eşti frumos, îl asigură ea. Ai un corp minunat. Eşti nemaipomenit în pat sau vei ajunge să fii. Numai că nu vreau să dau prietenia noastră pe sex fără importanţă.
Anciy păru din nou jignit când îi spuse asta.
-Nu a avut importanţă pentru tine? Pentru mine a însemnat mult.

- Şi pentru mine, dar amândoi am fost beţi noaptea trecută şi tot cred că am fost proşti. Vreau să protejez prietenia noastră. Pentru totdeauna! Nu să o schimb pe sex. E o afacere proastă.
Izzie era mult mai raţională decât el şi, într-un anumit fel, mai matură, având în vedere drumurile pe care porniseră amândoi. Şi avea dreptate. Andy va fi plecat o lungă perioadă de timp. O relaţie la distanţă timp de zece ani, cel mai probabil, nu va funcţiona. Şi el ştia asta. Doar că nu voia să renunţe la ceea ce tocmai descoperiseră, cel puţin nu atât de repede.
- De ce nu le putem avea pe amândouă? întrebă cu încă-păţânare. Prietenie şi sex? Nu despre asta este dragostea?

- Deja te iubesc. Ştiu asta. Nu am nevoie să fac sex cu tine ca să-mi dau seama. Şi dacă mă înşeli cât eşti plecat la facultate sau te înşel eu în L.A? Atunci ce? O să ajungem să ne urâm. Nu vreau să fac asta, Andy. Noaptea trecută a fost frumoasă şi foarte specială, dar a fost o greşeală, pentru amândoi.
Era de neclintit. Andy se culcă devreme în acea noapte şi stătu departe de ea la cină, arătând rănit. Sean observă şi o chestionă pe Izzie mai târziu.
- Te-ai certat cu Andy?
Dacă da, era un eveniment rar pentru oricare din grupul lor de prieteni. Chiar dacă nu erau de acord unul cu altul, nu se certau niciodată şi nici nu îşi spuneau vorbe urâte. Fusese o legătură sacră între ei timp de treisprezece ani.
-Nu, doar o neînţelegere personală despre ceva. Nu e mare lucru.
Andy fusese supărat în acea seară şi amândoi ştiau asta.
- Le datorezi părinţilor mei o sticlă de vin, apropo, spuse Sean cu dezinvoltură, iar Izzie se ruşină imediat. Cunoşti regulile.
Sean păru foarte serios pentru un moment. Văzuse sticla în gunoi când se dusese să-l arunce.
- îmi pare tare rău. Voiam să o înlocuiesc. Am luat-o noaptea trecută.
- Despre asta vă certaţi tu şi Andy?

- Mda, m-a văzut când am luat-o şi am băut-o. Mi-a ţinut o întreagă prelegere. I-am spus că nu se va repeta.
Era scuza perfectă pentru tensiunea dintre ei, iar Sean o crezu.
-Andy procedează mereu corect. Oricum, să nu mai faci din astea. Probabil că părinţii mei nu vor observa, dar o să pun pe cineva să o cumpere înainte de a pleca acasă.
- Mulţumesc. Câteva minute mai târziu, Izzie îi dădu o bacnotă de douăzeci de dolari.

Ea şi Andy nu petrecură prea mult timp împreună în restul excursiei. Intr-un final, el se opri să-i vorbească în ultima zi.
- îmi pare rău, Izzie. Am fost doar dezamăgit de ceea ce ai spus. M-am gândit la asta toată săptămâna şi ai dreptate. O îmbrăţişă. Te iubesc. Nici eu nu vreau să stric asta. Apoi, îi şopti în ureche astfel încât să nu audă nimeni: Ai un corp al naibii de sexy, dacă te răzgândeşti vreodată.
- Nu mă voi răzgândi, îl asigură râzând, iar apoi deve- niră din nou serioşi. Nu ar fi trebuit să o facem.
Andy era oarecum de acord, cu toate că o aventură cu ea ar fi fost foarte tentantă din mai multe puncte de vedere. Era deşteaptă, frumoasă şi o iubea, dar anii mulţi de prietenie complicau lucrurile şi făceau ca asta să pară un incest pentru amândoi. Ştia că era mai deşteaptă decât el alegând să pună capăt acum. Dar îi plăcuse felul în care se simţise când se culcase cu ea.
- Mă bucur oricum că am făcut-o, spuse Andy, fiind din nou liniştit. Trecuse peste dezamăgirea de la început şi scurta supărare pe Izzie. Cel puţin nu mai suntem virgini şi dacă a trebuit să îmi pierd virginitatea cu cineva, mă bucur că a fost cu tine. Mai bine cu un prieten.
Izzie nu dezaprobă întru totul, cu toate că ei nu îi mai părea acum aşa mare scofală şi nici o povară faptul că era sau nu virgină. Acum, că nu mai era, nu mai conta. Şi poate că era bine că Andy fusese primul. Cel puţin se iubeau, chiar dacă doar ca prieteni, dar nu era o dragoste pasională pentru ea, în ciuda faptului că s-ar fi putut transforma în

asta pentru el. Nu era atrasă din punct de vedere sexual de el. Acum ştia asta. Totul se datorase vinului.
în seara aceea redeveniră prieteni buni şi nimic mai mult. Izzie voia şă lase totul în urmă, cu toate că Andy se simţea atras de ea într-un mod diferit de până atunci şi ştia că îşi va aminti întotdeauna prima lui dată cu ea.

Izzie era doar recunoscătoare că Gabby îi dăduse pastila care o salvase de la o posibilă sarcină şi că evitase un dezastru care ar fi putut să le distrugă vieţile amândurora.
Cu toţii se simţeau bine pe drumul de întoarcere acasă cu o zi înainte de Ajunul Anului Nou. Sean nu avusese aşa mult succes cum sperase cu fata pe care o adusese, dar, după câteva zile, o considera atât de enervantă încât nu-i mai păsa. In ziua următoare mergeau în L.A. pentru a-l vedea pe Billy jucând la meciul Rose Bowl de Anul Nou. Tatăl lui Billy închiriase un autobuz pentru petreceri1 şi îşi aducea un grup de prieteni, iar ceilalţi veneau cu avionul. Marilyn şi Jack dădeau o petrecere de Anul Nou pentru părinţi la hotelul lor, dar ştiau că Billy nu va putea fi acolo cu o noapte înaintea meciului. Andy, care se întorcea la Boston de Revelion, urma să fie şi el absent.
Intr-un fel, Izzie se bucura că Andy nu venea. Voia să treacă un timp şi să pună o oarecare distanţă între ei şi de lucrul prostesc pe care îl făcuseră la Tahoe, în cazul în care vreunul dintre ei voia să o mai facă o dată. Nu avea încredere totală în ea. Andy arăta tare bine şi nu mai voia să se culce cu el.
întreaga gaşcă din San Francisco ajunse la timp să săr-bătorească Ajunul Anului Nou împreună. Unii dintre ei închiriaseră camere la hotelurile din Pasadena, iar Sean şi părinţii lui stăteau la hotelul Beverly Hills. Gabby şi Izzie se întâlniră cu Sean la cină la Polo Lounge. Billy era cu echipa în acea seară. Spusese că avea o mulţime de tactici de învăţat pentru meci, iar Gabby ştia cât de stresat era. Trebuia să fie în pat la ora zece. După cina de la Polo Lounge, Izzie, Gabby şi Sean se duseră la hotelul unde stăteau Marilyn şi Jack. Mica lor petrecere festivă era în toi. Aşteptarea de a-l vedea pe Billy jucând într-un meci atât de important era incredibilă. Vorbeau

1 Party-bus, în engleză (n.tr.)

cu toţii despre asta şi sperau ca Billy să se descurce. Era un moment pe care Billy îl aşteptase toată viaţa şi toţi erau mândri de el. în dimineaţa următoare, familia O’Hara închirie o dubă şi îi luase şi pe ceilalţi pentru a vedea parada Rose1 din Pasadena. Brian era neliniştit, iar Gabby avea emoţii pentru Billy. Cel puţin parada era o metodă bună de distragere a tuturor. Merseră apoi să vadă carele alegorice complexe de-a lungul bulevardului Sierra Madre şi Washington.
îşi ocupară cu toţii locurile cu mult timp înaintea meciului. Izzie ştia de la Marilyn că Larry va fi acolo, probabil cu câţiva prieteni şi un grup de fete tinere. Marilyn îi şopti lui Jack că speră ca Larry să nu fie beat mort şi să facă ceva care să-i ruşineze pe băieţi. Era o zi însorită şi frumoasă, iar vremea era plăcută. Izzie şi Gabby vorbeau cu Michelle, iar Brian se tot ridica să cumpere suvenire, în timp ce Mike aduse băuturi şi mâncare pentru toată lumea. Aşteptarea părea interminabilă, până când uniformele roşietice cu auriu ale Troienilor apărură pe teren, iar mulţimea îşi ieşi din minţi. Majoretele dansau, muzica cânta, oamenii din tribune sunau din goarne. Minunatele care alegorice de la parada Rose Bowl erau parcate la marginea terenului. Echipa din Alabama arăta impresionant în timp ce intrau şi ei pe teren. Ambele echipe erau o privelişte minunată, iar meciul începu. USC preluase repede conducerea, dar Alabama înscrisese de două ori în al doilea sfert. în al patrulea sfert, erau la egalitate.
îl observară pe Larry câteva rânduri mai jos decât ei, care înnebunise făcându-i galerie fiului său. De-o parte şi de alta a lui erau tinere în fuste scurte albe şi maiouri cu spatele gol, care păreau a fi majorete, iar el vorbea cu un rând întreg de prieteni care îl însoţiseră. Cu toţii strigau
1 The Rose Parade este un festival ce face parte din petrecerea de Anul Nou din America şi are loc în fiecare an în California, (n.tr.)

încurajator la jucători. Larry trăise pentru momentul ăsta, iar Billy îi îndeplinea toate visurile.

Un balon deasupra stadionului filma acţiunea de pe teren, iar în ultimul sfert, cu o tactică fantastică pe care antrenorul o gândise, Billy marcă lovitura câştigătoare. Câştigase meciul pentru USC şi premiul pentru jucătorul meciului de pe Rose Bowl, ceea ce era o onoare deosebită. Momentul primirii trofeului fu cu adevărat unul pe care nici unul dintre ei nu-l va uita - acela în care îi înmânau trofeul. Marilyn plângea uitându-se la Billy, iar Jack o îmbrăţişa. Sean şi fetele ţopăiau şi ţipau, iar Brian ieşise pe culoar şi striga numele fratelui său. Era bucurie pură pentru toţi cei care îl văzuseră crescând. Era o zi de glorie pentru Billy, pentru cei care îl iubeau şi pentru echipă. Larry se întoarse chiar către locul unde stătea Marilyn şi îi făcu cu mâna. Era unul dintre acele momente perfecte care se întâmplă doar de câteva ori în viaţă, poate nici atât.

Familia lui Billy şi susţinătorii se ridicară de pe scaunele lor împreună cu aproape nouăzeci de mii de fani şi merseră să-l aştepte pe Billy la ieşirea din vestiar. Voiau să-l felicite pentru jocul formidabil pe care îl făcuse. Seara, avură loc petreceri pentru a sărbători victoria. Billy îi invitase pe Sean, Izzie şi Gabby. Restul grupului mergeau să ia cina împreună în L.A. Erau entuziasmaţi de ceea ce văzuseră. Şi când, o oră mai târziu, veni într-un final la ei, Billy strălucea. Mama lui îl îmbrăţişă prima, iar apoi îl îmbrăţişară cu toţii, iar el o sărută puternic pe Gabby pe gură şi îi spuse că o iubea. O ridică în braţe. Era cea mai fericită zi din viaţa lui şi a lor. Cu toţii erau mândri de el şi încântaţi că-l cunosc. Larry încercase să ajungă la vestiar şi plecase mai devreme cu autobuzul pentru petreceri. Dar îi strigase fiului său „felicitări11!

Echipa fusese testată antidrog înainte de a părăsi vestiarul, deoarece aceasta era procedura standard la un meci de campionat şi fuseseră cu toţii suficient de inteligenţi să stea departe de droguri înainte de meci.

Billy trebui să se întoarcă la şcoală cu echipa. Plecaseră cu autobuze de lux mari şi era o atmosferă de petrecere nebună în timp ce se întorceau către L.A. Fusese primul meci al lui Billy din campionat şi spera că primul dintre multe care vor veni.
Sean, Gabby şi Izzie nu-l mai văzură până când se întâlniră la petrecerea de la Empire din Hollywood la ora unsprezece noaptea. Petrecerea se mai desfăşură acolo încă o dată, iar ei erau la fel de încântaţi ca şi el. Billy o ţinu pe Gabby în braţe toată noaptea. La ora două dimineaţa, Billy se opri cu Sean în baie înainte să plece de la ultima petrecere. Stăteau la pisoar unul lângă altul, aşa cum făcuseră de mii de ori la şcoală, iar Billy scoase o fiolă mică plină cu pastile albe din buzunar şi i-o dădu discret lui Sean. Nu mai era nimeni în baie, iar la prima vedere, Sean nu îşi dădu seama ce sunt. Billy nu spuse nimic, doar se uită la el întrebător şi i le oferi. Din modul clandestin în care i le înmânase, Sean înţelesese imediat că era vorba de o substanţă ilegală de vreun fel.
- Ce e asta? îl întrebă Sean şocat. Billy se încheiase la pantaloni şi râse de el. Sean se încheie şi el la pantaloni şi se întoarse către Billy. Ce este?
- Este ecstasy, omule. Nu te agita. Ne-au testat după meci. Sunt bine.
- Nu, nu eşti, spuse Sean şi-l apucă pe Billy de reverul hainei şi îl trânti de peretele cel mai apropiat. Billy avea aproape patruzeci şi cinci de kilograme în plus faţă de Sean, dar Sean îl puse la zid fără probleme şi îl ţitui acolo. Billy era şocat. Nu eşti deloc bine, spuse Sean. Nu pricepi? Fratele meu a murit din cauza unei porcării de genul ăsta. A fost împuşcat pentru că făcea comerţ cu droguri. De fiecare dată când cumperi ceva de genul

ăsta, ajuţi o întreagă industrie de nenorociţi care omoară oameni şi te vor omorî şi pe tine. Ţi-a plăcut ce s-a întâmplat astăzi acolo? Ştiau amândoi că da. îşi petrecuse toată viaţa antrenându-se pentru asta şi pentru a trăi momentul, iar acum era pe cale să ajungă mult mai sus. Avea talentul necesar. Dacă ţi-a plăcut, nu strica totul nici pentru tine, nici pentru ceilalţi. Te iubesc, omule. Acum aruncă porcăria aia. O

luă din mâna lui Billy şi o aruncă în gunoi. Nu îţi distruge viaţa ca fratele meu. Dacă te mai văd făcând ceva de genul ăsta, te omor!
Sean tremura de furie.
Billy rămase calm, privindu-l şi realizând ce se întâmplase.
-Toţi fac asta, spuse liniştit. Trebuie doar să ştii când, după ce te testează.
-O să strici totul, spuse Sean îndurerat. Te rog, te rog, te rog, nu o face, îl imploră.
Billy îi puse o mână pe după umeri şi îl conduse afară din baie. Sean tremura încă. Fetele îi aşteptau. Izzie îşi dădu seama că se întâmplase ceva, dar Gabby păru să nu observe. Avea ochi doar pentru Billy. Urmau să se întoarcă la apartamentul ei înainte ca el să meargă la cămin.
O lăsară pe Izzie prima la cămin, apoi pe Sean la hotel. Cei doi băieţi care crescuseră împreună se îmbrăţişară cu putere. Toată dragostea şi toată frica pe care Sean le simţea pentru el erau în îmbrăţişare, iar Sean coborî apoi din maşină. Ii spusese tot avusese de spus în toaleta bărbaţilor, când îi aruncase pastilele de ecstasy. Billy ştia cât de mult îi păsa de el şi îl iubea pe Sean, dar acum trăia într-o altă lume, o lume a scurtăturilor, a oamenilor rapizi şi a banilor care vor veni. De-abia aştepta să termine facultatea şi să joace pentru NFL. Meciul din campionat îi stârnise apetitul pentru mai mult.
A doua zi, paginile sportive erau pline cu Billy. Erau nişte fotografii superbe cu el înscriind lovitura câştigătoare, iar ziarul L.A. Times îl numise cel mai sexy începător

de pe planetă. Marilyn făcea un album cu decupaje din toate ziarele în care apăruse.
Sean o sună pe Izzie în dimineaţa de dinainte de ple- care. Zbura înapoi către Washington. Trebuia să scrie un eseu înainte să înceapă cursurile şi avea nevoie de timp să se documenteze.
Izzie avea un sentiment ciudat cum că între Sean şi Billy existase o tensiunse noaptea trecută şi era curioasă să afle despre ce era vorba. Văzu că Sean era supărat.

- Ce s-a întâmplat cu tine şi cu Billy noaptea trecută? îl întrebă Izzie.
-Nimic, spuse el nonşalant. Doar discuţii ca între băieţi. Nu voia să-i spună că transmisese un mesaj de la fratele lui mort, dar spera să îl fi transmis cu succes. Kevin murise de şapte luni şi îi schimbase viaţa pentru totdeauna. Nu mai era loc pentru marje de erori, jumătăţi de măsură, compromisuri sau excepţii. Ceea ce voise Billy să facă seara trecută în toaletă omora oameni. Oamenii mureau pentru droguri, din cauza lor şi de la ele. In ceea ce-l privea pe Sean, oamenii care le vindeau erau criminali şi trebuiau să fie opriţi. îşi făcea griji pentru Billy. Erau atât de multe ispite în lumea lui, de toate felurile. Nu îi spuse asta lui Izzie. îi spuse din nou să aibă grijă de ea. Era o fată raţională, cu picioarele pe pământ, şi ştia că va avea. Billy trăia periculos, încă de când apăruse sticla de băutură când divorţaseră părinţii lui, Sean ştia că este în pericol, aşa cum ştiuse şi despre Kevin.
-Vii acasă în vacanţa de primăvară? îl întrebă Izzie.
- Poate. Unii dintre colegii mei de grupă vor merge în Peru într-o misiune să studieze guvernul. Mă gândeam să merg cu ei. Ştiu că mama vrea să vin acasă.
-Mda. Şi eu, spuse ea încet. îi era mereu dor de el. îi era dor de toţi. Cel puţin o vedea des pe Gabby. Andy şi Sean plecaseră atât de departe. Câteodată avea impresia că sunt pe o altă planetă, în Boston şi Washington.

- O să te anunţ ce hotărăsc, îi promise Sean.
închise telefonul, iar lui Izzie îi era deja dor de el. Zâmbea în sinea ei când se gândea la el şi la Billy, cum câştigase meciul cu o zi în urmă. Era o zi frumoasă de ianuarie şi totul merse bine când se duse să se întâlnească cu ceilalţi la prânz. Erau încă pe val după măreaţa victorie a lui Billy. Era doar începutul pentru el şi pentru toţi. Când îl văzu pe Billy intrând în restaurant, era atât de bucuroasă pentru el încât îi dădură lacrimile. Părea cel mai fericit om din lume.
capitolul 13

La o săptămână după ce USC câştigase meciul de Rose Bowl, Gabby primi confirmarea că fusese aleasă pentru campania naţională de publicitate a companiei de cosmetice. Agenţia ei o trimitea la şi mai multe cas- tinguri, unul dintre ele pentru o reclamă la Victoria's Secret. Gabby începea să înveţe cum merg lucrurile.
Billy rămăsese la ea cu o noapte în urmă şi plecase devreme la cămin, pentru a se antrena la sală. Plănuiseră să ia cina împreună. Se îmbrăcă cu o rochie scurtă, strâmtă, neagră şi se în- călţă cu o pereche de sandale cu toc înalt. Pielea ei arăta formidabil, iar părul lung, drept şi blond era aranjat perfect. De-abia îl vopsise şi era mai deschis la culoare, ceea ce dădea tare bine în L.A. Avea foarte puţin machiaj, agenţia ei o plăcea naturală, cu un aspect de fata-din-vecini şi aşa îi plăcea şi lui Billy. După ce câştigase meciul, îi dăduse un inel pe care i-l promisese şi care îl înlocuia pe cel pe care i-l dăduse în liceu. Gravase pe el „Te iubesc*1. Era un inel subţire cu diamante, cu o mică inimă de diamant pe el, iar Gabby îl purta pe mâna stângă. Nu era încă un inel cu logodnă, dar ea ştia că va fi într-o bună zi. Billy îi spusese asta. El de-abia împlinise

nouăsprezece ani, iar ea avea optsprezece şi aveau timp. Spusese că vrea să se căsătorească cu ea până să ajungă la NFL. Amândoi se întrebau dacă va mai rămâne la şcoală pe durata celor patru ani. După meciul din campionat, Gabby se îndoia că va face asta. Ispita pentru NFL va fi prea tentantă dacă îi aruncau pe masă mulţi bani când va împlini douăzeci şi unu de ani. Gabby ştia că îi va fi greu să se abţină, dar nu-i păsa. Atât timp cât era cu Billy, el putea face tot ce voia. II susţinea de fiecare dată.
Cele trei interviuri din ziua respectivă merseră bine şi era sigură că va obţine toate cele trei joburi. După ultimul interviu, bău ceva la Ivy cu una dintre fotomodele. O plăcea şi lucraseră împreună de câteva ori, cel mai recent la o şedinţă foto pentru Vogue. Vorbeau despre cât de dură este industria şi cât de norocoase fuseseră. Cealaltă fată venise din Salt Lake City cu şase luni în urmă şi, asemenea lui Gabby, se descurca bine. Multe fete nu se descurcau, dar Gabby şi

prietena ei aveau as-pectul pe care îl căutau toţi la acel moment. Fata din Utah tocmai fusese rugată să filmeze pentru o reclamă în Japonia şi acceptase.
Gabby o sună pe Izzie de pe telefonul mobil când plecă de la Ivy, dar îi răspunse căsuţa vocală, aşa că bănui că Izzie era încă la ore. Spuse doar că sună să o salute şi că o iubeşte. Apoi o sună Billy care îi spuse că o iubeşte şi o întrebă cum decursese ziua. Ii povesti despre interviuri, iar el îi promise că va veni la apartament o oră mai târziu, căci avea cheile.
Gabby avea încă telefonul în mână când ieşi pe North Robertson să oprească un taxi. Văzuse unul şi ridică mâna, o fată frumoasă într-o rochie scurtă, neagră, cu părul lung şi blond fluturând în vânt. Tocmai atunci o maşină apăru atât de rapid de după colţ, încât ea nici nu apucă să o vadă sau să se ferească. Gabby nu ştiu ce o lovi. Zbură prin aer, apoi se izbi de parbriz. Maşina mergea atât de repede încât ea căzu din nou, cu capul înainte pe asfalt

şi rămase acolo ca o păpuşă de cârpă în timp ce maşinile claxonau şi oamenii ţipau. Şoferul maşinii care o lovise se urcase pe trotuar şi aproape că mai lovise pe altcineva. Sări din maşină şi începu să fugă, dar cineva îl prinse şi îl trânti la pământ. Poliţia veni imediat la locul faptei şi două ambulanţe ajunseră două secunde mai târziu. Veniră şi pompierii. Şoferul care o lovise fu arestat. Unul dintre poliţişti îi găsi telefonul şi îl puse într-o pungă, ca probă. Portofoliul ei pentru modelling era împrăştiat pe toată strada. Traficul fusese oprit. O puseseră pe Gabby pe o targă şi o acoperiră. Ambulanţa plecă în linişte, în timp ce oamenii o urmăreau stupefiaţi. Nu porniseră sirenele. Oamenii se cutremuraseră la vederea scenei înfiorătoare. Gabby Thomas murise la optsprezece ani.

capitolul 14

Poliţia veni la casa familiei Thomas în San Francisco să le dea vestea părinţilor lui Gabby. Imediat ce Judy le deschise uşa poliţiştilor, ştiu că se întâmplase ceva groaznic.
în ultimele ore, Billy o tot sună pe Izzie, întrebând-o dacă ştie unde era Gabby. Izzie îi spuse că îi lăsase un mesaj în timp ce era încă la

cursuri. Spunea că îi păruse în regulă, îi spusese că o iubea şi că o va suna mai târziu. Era un mesaj standard, iar Izzie era sigură că nu se întâmplase nimic.
-Am vorbit cu ea la cinci şi jumătate. Spunea că e în drum spre casă, spuse Billy îngrijorat.
Nu îi stătea în fire să nu-l anunţe dacă întârzie. Vorbeau constant unul cu altul sau îşi dădeau mesaje pe parcursul zilei, chiar dacă îşi ziceau doar „Te iubesc" sau unde erau.
- Poate că agenţia ei a trimis-o la un alt interviu şi nu a mai avut timp să te sune. Sau poate că nu are semnal acolo unde este.

Existau peste tot buncăre unde telefoanele nu mergeau. Se făcuse ora opt.
- Cred că s-a întâmplat ceva, spuse Billy cu vocea înecată, iar Izzie zâmbi.
Cei doi erau lipiţi unul de altul.
-Atunci ai fi ştiut. Te-ar fi sunat dacă s-ar fi întâmplat ceva. Crede-mă. Sau m-ar fi sunat pe mine. Dar nu a sunat. Ai puţină răbdare şi relaxează-te. Poate că şi-a pierdut telefonul sau i-a căzut din geantă sau i-a murit bateria. Erau o grămadă de posibile motive pentru care nu sunase, toate senine. Dar acum situaţia era alta.
Exact în acel moment, poliţia intră în sufrageria familiei Thomas, iar Judy îşi simţi inima în gât. Se aşeză, şi poliţiştii o anunţară cu cât de multă grijă putură. îi spuseră că Gabby fusese lovită de un şofer beat şi omorâtă. Şoferul era boboc la USC. Alcoolemia din sânge când îl arestaseră era 1,9 şi acum era în închisoare. Fata lor murise la impact.
Judy izbucni în hohote când auzi vestea, iar Adam o ţinea în timp ce plângea şi el.
Michelle ieşi din cameră imediat ce o auzi pe mama ei ţipând şi îşi dădu seama ce se întâmplase în clipa în care o văzu. „Gabby!“ strigă Michelle disperată. Judy încuviinţă, iar Michelle îşi îmbrăţişă părinţii ca şi când încerca să-i protejeze de veste. Simţi cum o parte din vină o străpunge ca un cuţit pentru fiecare dată când fusese geloasă pe sora ei şi fusese de multe, multe ori. O recunoscuse în faţa lui Brian,

a mamei ei, a grupului şi chiar şi în faţa lui Gabby. Mărturisise, dar poate că gândurile ei negative îi omorâseră sora. Michelle avea şaisprezece ani şi, asemenea lui Sean în urmă cu câteva luni, era dintr-odată un copil singur la părinţi.
Poliţia le spuse pe cine să contacteze de la departamentul de poliţie din L.A. Le spusese că va fi mai simplu dacă se vor duce acolo să aranjeze aducerea cadavrului înapoi în San Francisco. Erau o grămadă de formulare de completat. Le transmiseră lui Judy şi lui Adam cât

de rău le pare şi chiar păreau empatici. Unul dintre poliţişti le spuse că avea o fată de aceeaşi vârstă şi îşi putea imagina cum se simţeau. Dar nu putea, Judy îşi dădu seama imediat. Nu ar fi avut cum. Fata lor încă trăia. Şi frumoasa, minunata, mult iubita ei Gabby era moartă.
Nu ştiură ce să facă la început. Judy o sună pe Connie şi îi spuse, ştiind că ea va înţelege, iar apoi se gândiră amândouă la Billy. Cineva trebuia să-i spună. Connie nici măcar nu îşi putea imagina cum să facă asta, dar spuse că o va suna pe Izzie, care ar putea să-l anunţe personal. O sună în timp ce Judy şi Adam îşi rezervară locuri la un zbor către L.A. în ziua următoare. Era prea târziu să prindă ultimul zbor şi nu erau în stare să călă-torească. Michelle le spuse că voia să meargă cu ei.
Connie habar nu avea ce să îi spună lui Izzie şi şi-ar fi dorit ca Sean să fie acolo. Izzie răspunse la telefon înainte să se uite la număr. Credea că e din nou Billy. Fu surprinsă să o audă pe Connie la capătul celălalt al firului.
- Bună, Connie, spuse Izzie părând veselă. De-abia se întorsese la camera de cămin, după ce îşi luase o salată pentru cină. Nu voia să se îngraşe în primul an, aşa că era atentă. Ce s-a întâmplat?
-Am veşti proaste, spuse Connie direct. Foarte, foarte proaste.
Ii spusese lui Mike, care stătea lângă ea, devastat. După Izzie, urmau să-l sune pe Sean. Era mai mult decât teribil că doi dintre aceşti tineri muriseră la o distanţă de şapte luni, Kevin şi acum Gabby. Ea nu făcuse nimic riscant sau periculos. Oprise doar un taxi. Băiatul care o

lovise, în schimb, băuse. Şi acum, şi viaţa lui va fi distrusă. Omorâse o femeie tânără, frumoasă. Connie îşi dădea seama cum se vor simţi părinţii lui când vor afla. Două vieţi fuseseră distruse în acea seară, nu doar a lui Gabby, ci şi vieţile tuturor celor care îi iubeau, iar în cazul lui Gabby, erau mulţi.
- Ce s-a întâmplat? o întrebă Izzie.

Tonul din vocea lui Connie îi era cunoscut, dar nu îşi amintea de unde. Mai auzise tonul acesta o dată, avea ceva mort în el, ca şi cum avusese loc sfârşitul lumii. Şi pentru ei, chiar avusese.
- Urăsc să îţi spun asta la telefon, dar trebuie. Izzie... îmi pare rău... e vorba de Gabby.
- Ce e cu Gabby? Izzie îşi simţea inima bătând cu putere şi apoi îşi aminti tonul din vocea lui Connie. După Kevin. Ce vrei să spui? Lui Izzie îi venea să ţipe, dar reuşi doar să şoptească.
-A fost lovită de un şofer beat. El... ea este... el a omorât-o, spuse Connie printre suspine.
-O, Doamne... o, Doamne...! Izzie era disperată şi nu se putea gândi decât la Billy. Billy... ştie?
-Nu încă.
-Va fi distrus... Cine îi va spune? M-a sunat acum ceva timp şi era îngrijorat. Nu l-a mai sunat de la cinci şi jumătate şi întârzia.
- Cred că atunci s-a întâmplat. A venit de după colţ şi a lovit-o. Nu sunt sigură unde era ea. Este boboc la USC. Judy a spus că era beat şi a încercat să fugă, dar un martor l-a prins.
- Ce facem cu Billy? întrebă Izzie panicată.
- Cineva trebuie să îi spună, şi nu la telefon. Crezi că poţi să îi spui tu? Era singura care era acolo, care putea, şi erau amândouă conştiente de asta. Va fi cel mai greu lucru pe care Izzie îl făcuse vreodată.
-Sean ştie? I-ar fi prins bine sprijinul lui. Sau al lui Andy. Dar şi pentru ei va fi groaznic.
- Nu încă. Te-am sunat pe tine prima.
- E la apartamentul ei, spuse încet. O să merg eu.

-îmi pare atât de rău... Nu cred că trebuie să audă
asta prin telefon. Nici tu nu ar fi trebuit.
Ştiau amândouă că situaţia era diferită. Izzie se simţi ca şi când o lovise o bombă când închise telefonul, îşi pierduse cea mai bună prietenă, care era asemenea unei surori. Dar Billy îşi pierduse prima lui dragoste

şi fata cu care voia să se căsătorească şi era sigur că o va face. Gabby îi arătase frumosul inel-promisiune în ziua în care îl primise. Billy o iubea pe Gabby la fel ca pe o soţie. Era iubirea copilăriei lui.
Simţindu-se dezorientată şi confuză, Izzie luă un taxi până la apartamentul lui Gabby. Nu îşi făcuse timp să se pieptene sau să îşi spele faţa. Se gândea doar la Gabby. Sună la uşă şi se aştepta să o vadă pe Gabby deschizân- du-i să-i spună că fusese o glumă. In schimb, îi răspunse Billy cu o doză de bere în mână şi deveni agitat în clipa în care o văzu pe Izzie.
- Ce s-a întâmplat?
Nu îşi găsea cuvintele, i se aruncă în braţe şi îl strânse. Braţele lui o cuprinseră în timp ce începu să plângă, iar berea se scurse pe toată podeaua, formând o piscină în jurul lor.
-O, nu... spuse. O, nu... o, nu. Era tot ce putea spune în timp ce plângeau amândoi şi stăteau acolo legă- nându-se. Ştiuse din clipa în care îi văzuse faţa lui Izzie. O întrebă într-un final cum s-a petrecut. încă stăteau în pragul uşii, iar Izzie închise uşor uşa şi îl conduse la canapea. Amândoi aveau nevoie să stea jos, iar ea simţea că era pe punctul să leşine.
-Un şofer a lovit-o şi a vrut să fugă. Era beat. Un puşti de la USC.
O urmă de furie trecu peste faţa lui Billy, iar apoi începu din nou să plângă. Se îmbrăţişară şi continuară să se legene. Sean o sună pe Izzie puţin mai târziu.
-O, Doamne... Plângea, dar se gândea doar la Billy. Cum se simte?
- Rău. Sunt la apartamentul lui Gabby cu el. Doar ros- tindu-i numele, o piatră de mărimea unui pumn i se puse în gât şi nu mai putu să vorbească timp de un minut.
-Vin acasă cu un zbor de noapte, îi spuse Sean.

-Bine. Nu se putea gândi la nimic altceva ce să-i spună. Parcă ar fi fost toţi aruncaţi de pe o clădire. Era bucuroasă că vine acasă. L-ai sunat pe Andy?

-Am vrut să te sun pe tine mai întâi. îl sun acum. Eşti bine?

-Nu, bineînţeles că nu.

închise ochii şi se agăţă de Billy atât pentru el, cât şi pentru ea.

- Rezistă. O să reuşim. Ne avem unul pe altul. Dar nu o mai aveau pe Gabby şi nici nu o vor mai avea. Ne vedem mâine.

-Vreau să merg acasă în seara asta, spuse Billy imediat după ce ea închise. Plângea ca un copil.

-Familia Thomas vine mâine. Poate ar trebui să aşteptăm.

Billy se gândi şi aprobă.

-Nu pleca, îi spuse lui Izzie în timp ce ea stătea alături de el.

-Nu plec. Promit. Nu ar fi putut. Şi avea la fel de multă nevoie de el. Mama lui îl sună, foarte îngrijorată, dar nu voise să discute cu ea, aşa că vorbi Izzie şi îi spuse că este cu el. Marilyn plângea în hohote, la fel ca şi Connie. Era o pierdere comună.

Billy dormi în patul lui Gabby, patul pe care îl împărţise cu ea, în mirosul ei de pe perne. Deschise dulapurile şi inhală parfumul familiar al hainelor ei. Urla ca un animal în timp ce le ţinea în braţe şi adormi înfăşurat în cămaşa ei de noapte. Izzie dormi pe canapea. Izzie şi Billy erau încă îmbrăcaţi cu hainele pe care le purtaseră la Gabby cu o noapte înainte când se întâlniră cu familia Thomas la poliţie. Judy era devastată, iar Adam plângea. Michelle arăta de parcă ar fi fost în şoc. Toţi erau. Li se spusese că şoferul beat era încă în puşcărie.

- Sper să moară acolo, spuse Adam.

Completaseră formularele pentru a o transfera pe
Gabby. Aranjaseră deja cu parohia din San Francisco să o aducă acasă. Merseră cu toţii la aeroport. Billy şi Izzie nu împachetaseră nimic. Voiau doar să meargă acasă,

iar la prânz decolară cu toţii. Familia Thomas aranjase ca o maşină să îi ia de la aeroport şi îi lăsă pe tineri acasă la Billy. Marilyn şi Jack îi aşteptau. Brian era la şcoală, iar Marilyn se gândi să îi anunţe şi pe cei de la Atwood. Se gândea că voiau să afle, din moment ce Gabby absolvise cu doar şapte luni în urmă.
Billy se aruncă în braţele mamei lui aşa cum făcea când era copil. Stătea acolo şi suspina, în timp ce Jack îl bătea uşor pe spate. II conduseră în sufragerie să se aşeze. Arăta ca un copil de cinci ani supradimensionat şi nu a campionul care devenise.
- Cum voi trăi fără ea? îi spuse mamei lui.
O iubise de când avea cinci ani, toată viaţa lui. Cu toţii o iubiseră. Nici Izzie nu îşi putea imagina o lume fără ea. Era o pierdere groaznică pentru ei. Stătură de vorbă pentru câtva timp, iar Marilyn îl duse într-un final în camera lui şi îl adormi, iar apoi se uită la Izzie şi o îmbrăţişă.
- Iţi mulţumesc că îi eşti alături.
- II iubesc, spuse ea simplu.
Jack se oferi să o conducă acasă. Izzie arăta groaznic, iar Jack îşi putea dea seama cum se simţea. Promisese să se întoarcă mai târziu. Jack o conduse acasă, iar Jennifer o aştepta. Nu spuse nici un cuvânt. Fusese acolo ore întregi, ştiind că Izzie va veni acasă şi o îmbrăţişă în timp ce Izzie plângea. Simţea că moare de durere.
- îmi pare atât de rău... îmi pare atât de rău, continua Jennifer să spună şi îi zise apoi că tatăl ei a trebuit să fie la judecătorie cu un client, căci altfel ar fi fost şi el prezent. Izzie era recunoscătoare că era cineva acasă. Nu se mai simţise niciodată atât de singură ca acum, fără prietena ei cea mai bună.
Jennifer îi pregăti o baie, în timp ce Izzie vorbea despre Gabby, despre cât de mult o iubise şi despre lucrurile pe care le făcuseră când erau mici, poznele pe care le făcuseră la şcoală. Jennifer o aşeză în pat, dar nu putea dormi. Se ridică şi se duse în bucătărie să mănânce

ceva. Jennifer o conduse din nou la Billy. Izzie nu se dusese încă să-i vadă pe părinţii lui Sean, cu toate că îşi dorea asta. Voia mai întâi să vadă din nou ce face Billy. Când intră, Sean era acolo şi o trase în braţele lui şi o strânse tare fără să scoată o vorbă.

-Eşti bine, Iz... eşti bine, îi fredonă încet, dar ea se trase înapoi să se uite la el şi scutură din cap.

- Nu, nu sunt. Şi nici el nu era, dar era tot ce puteau face.

După ce Billy adormise, Sean merse cu ea la familia Thomas, iar apoi se întoarseră la casa lui Sean. Merseră în camera lui şi se întinseră pe pat. Ii spuse că Andy venea o zi pentru înmormântare, dar nu putea sta mai mult, pentru că avea examene. Dar va fi acolo.

-Sunt îngrijorată pentru Billy, spuse încet Izzie, întinsă lângă Sean.

-Sunt îngrijorat pentru noi toţi. Cred că generaţia noastră e blestemată. Citesc doar despre copii de vârsta noastră care sunt împuşcaţi şi ucişi, mor în accidente de maşină, se sinucid sau trag din maşini şi omoară cinci- zeci de oameni. Ce e în neregulă cu noi? De ce se întâmplă rahaturile astea?

- Nu ştiu, spuse Izzie tristă.

Nu se mai gândise la asta până acum, dar era ceva adevăr în ceea ce spunea el. Erau o generaţie în pericol, într-o lume a riscurilor enorme.

capitolul 15

înmormântarea a fost frumoasă, cu flori albe, imense peste tot. Semăna aproape cu o nuntă şi se exagerase un pic, dar i se potrivea oarecum lui Gabby. Corul de la Atwood cânta Ave Maria şi Amazing Grace. Izzie stătea între Sean şi Andy, iar Jeff şi Jennifer cu un rând în spatele lor. Billy stătea cu părinţii lui Gabby şi cu Michelle şi plângea ca un copil. Aproape că au trebuit să-l ţină,

când coşciugul ieşi din biserică. Jack se dusese să meargă lângă el, în timp ce Billy ieşea cu Michelle din biserică. Ştiau cu toţii că era un moment de cotitură în viaţa lui şi cu siguranţă nu unul bun.

Apoi merseră cu toţii la familia Thomas alături de sute de oameni. Toţi cei care o iubiseră erau prezenţi, iar Billy se îmbătă la o oră după ce ajunsese. Se supă- râseră cu toţii, dar Marilyn vorbi cu el după

aceea. Ma- rilyn şi Jack îl duseră acasă şi îl culcară. Fusese prea mult pentru el. Vorbise toată ziua că va renunţa la USC şi va uita de fotbal. Jack îl sună pe antrenor şi îi explică situa- ţia. Urmau să-i dea liber atât cât avea nevoie şi părea că va fi nevoie de mult timp, dar era prea devreme pentru a-şi da seama.
Sean şi Izzie stăteau în grădina familiei Thomas cu Andy. Era răcoare, dar voiau să stea departe de mulţi- me. Andy se întorcea la Boston cu un zbor de noapte.
- Pur şi simplu nu pot să cred, spuse afectat. Mai întâi fratele tău, îi spuse lui Sean, şi acum Gabby. Şi ştiau cu toţii că, spre deosebire de Kevin, ea nu avusese nici o vină. Tot ce făcuse fusese să iasă în stradă să oprească un taxi.
- Ce facem de-acum încolo? spuse Izzie tristă.
- Ne întoarcem la şcoală, la vieţile noastre, să facem mai bine, să ducem o viaţă de care ei ar fi mândri, spuse Sean.
Suna a un vis măreţ, dar el credea în asta.
- Şi noi? spuse Izzie şoptit. în ce credem acum?
- în noi, în fiecare. în aceleaşi lucruri în care am crezut mereu.
Izzie încuviinţă, dar nu mai era aşa de sigură. Fusese o lovitură dură pentru toţi. Era greu să treci peste aşa ceva.
- Când te întorci? îl întrebă Izzie îngrijorată pe Sean.
- în câteva zile.Vreau să mai stau cu Billy. Nu cred că se va întoarce la şcoală pentru o perioadă.

- Când zburam spre casă spunea că vrea să renunţe la şcoală şi la fotbal, că nu mai are nici un sens fără ea, spuse Izzie.
- Dă-i timp, spuse încet Sean. Bănuiesc că nu îşi va reveni niciodată complet, dar va învăţa să trăiască cu asta. Asemenea părinţilor mei cu Kevin. Nu poate renunţa la nouăsprezece ani. Dar ei ştiau că Billy asta voia să facă acum. Trebuie doar să-l împiedicăm să o ia razna.
Billy era capabil de asta şi erau conştienţi. Răspunsul lui la înmormântare fusese să se îmbete imediat, aşa cum se întâmplase şi atunci când mama lui se căsătorise. Era o soluţie uşoară de a evada şi

una pe care tatăl lui i-o insuflase de timpuriu. Sean voia să-i spună că nu era o opţiune. Probabil că va trebui să i se reamintească de către toţi cei care îl iubeau. Pentru moment, ar fi un anestezic tentant, dar mai devreme sau mai târziu trebui asă înfrunte viaţa treaz, dacă voia să aibă o viaţă.
Izzie şi Sean rămaseră pentru restul săptămânii şi îşi petrecură timpul cu Billy, Michelle şi cu părinţii lui Gabby. Brian îşi petrecea tot timpul liber cu Michelle. Izzie şi Sean încercau să consoleze pe toată lumea şi pe sine în ultimul rând. De fiecare dată când se gândea la asta, Izzie îşi dădea seama că nu o va mai vedea niciodată pe Gabby şi nu îşi putea imagina viaţa fără ea. Era un gând înfiorător şi, într-un final, se prăbuşi în braţele lui Sean şi începu să plângă.
-Mi-aş dori să nu pleci, spuse încet.
-Trebuie. Mă voi întoarce curând. Ai putea veni într-un weekend să mă vizitezi în D.C. Iţi va plăcea. Nu e un loc rău.
Dar toţi erau ocupaţi cu şcoala şi cu responsabilităţile lor. îşi dădu seama că va trebui să stea mult cu ochii pe Billy în lunile ce vor urma, dacă voia să se întoarcă la şcoală, dar era pregătită să facă asta. Sean spuse că va veni şi el să-l vadă.

Billy veni abia după o lună în L.A., iar Izzie era ocupată cu şcoala, dar îl verifica în mod constant. Il suna de câteva ori pe zi, se întâlnea cu el la cină la cantina şcolii ei sau a lui. Se plimba cu el, îl obliga să îşi facă temele, îl ajuta şi îl culca când bea prea mult. Sperau cu toţii să revină pe drumul cel bun, iar până în iunie, la finalul anului şcolar, se simţea puţin mai bine şi se întoarse acasă. Izzie îl ajutase să treacă prin asta şi era perfect conştient că nu ar fi reuşit fără ea. Ii spusese lui Sean că era o sfântă, iar Sean îi transmisese lui Izzie.
- Nu chiar, dar e drăguţ din partea lui.
- Eu ştiu mai bine, desigur, dar nu am vrut să-i distrug iluziile. Nu eşti Maica Teresa. Mi-aduc aminte de sticla de vin pe care ai furat-o de la părinţii mei în Tahoe.
-Ţi-am plătit-o! spuse ruşinată.

Cel puţin nu ştia că avusese o aventură cu Andy. Nu mai pomeniseră nimic de asta, iar Izzie auzise de la Andy, câteva luni înainte, că întâlnise o fată pe care chiar
0 plăcea, tot la şcoala pregătitoare pentru medicină.
Nici unul dintre ei nu avea planuri importante pentru vară, deşi Sean lucra din nou pentru tatăl lui, iar Izzie plănuia să urmeze un curs la USF. Promiseseră să ia parte la sentinţa şoferului băut care o omorâse pe Gabby. Mergeau cu toţii în L.A., iar Judy implicase şi fundaţia MADD1 pentru a se asigura că „ucigaşul", după cum îl numea, va petrece perioada maximă în puşcărie. Pledase deja vinovat, iar avocatul lui aranjase o negociere cu procurorul. Nu trebuia să petreacă mai mult de un an în puşcărie şi cinci ani de eliberare condiţionată. Familia Thomas era indignată de cât de puţin timp va sta în închisoare şi îi trimiseseră o mulţime de scrisori
1 Mothers Against Drunk Driving este o organizaţie nonprofit din SUA care încearcă să oprească şofatul în stare de ebrietate şi să prevină conducerea de către minori, (n.tr.)

judecătorului. Reprezentanţii MADD urmau să fie în sala de judecată.
Izzie, Sean, Billy şi Andy zburară împreună către L.A. împreună cu toţi părinţii grupului. De data aceasta, venise chiar şi Robert Weston, tatăl lui Andy. Stăteau la Sunset Marquis în vestul Hollywoodului şi ajunseseră cu toţii la timp în sala de judecată în ziua sentinţei. Stăteau liniştiţi în sală, aşteptându-l pe judecător şi se ridicară când acesta intră în sală. Acuzatul veni cu avocatul şi cu părinţii lui un moment mai târziu, iar Izzie nu îşi putea lua ochii de la el. Părea de paisprezece ani şi avea de-abia optsprezece. Nu părea un criminal, ci un copil. Mama lui plângea încet, în timp ce tatăl lui o ţinea de mână, chiar în spatele băiatului. In timp ce se uita la ei, Izzie îşi dădu din nou seama câte vieţi fuseseră distruse de ceea ce făcuse, începând cu propria viaţă şi apoi cea a lui Gabby, a tuturor părinţilor şi prietenilor lui Gabby. Era un spectacol tragic de urmărit.

Procurorul citi acuzaţiile şi negocierea care fusese făcută, cu condiţiile şi durata sentinţei. James Stuart Edmondson pledase vinovat pentru omor prin imprudenţă şi ucidere din culpă şi îşi exprimase regretul în faţa Departamentului de eliberare condiţionată şi în faţa procurorului. Procurorul discutase posibilitatea de a merge la un centru de reabilitare timp de un an, ciar judecătorul spuse că soluţia ieşea din discuţie. Omorâse o tânără de optsprezece ani. Judecătorul era extrem de serios şi îi rugă pe avocatul apărării şi pe procuror să se apropie. Dezbătură un moment problema, iar judecătorul încuviinţă. întrebă apoi dacă familia victimei ar vrea să facă o declaraţie.
Cu propriul avocat lângă el, tatăl lui Gabby ieşi în faţă, purtând un costum albastru-închis, având o expresie sobră; Judy plângea fără să se ascundă, asemenea lui

Michelle. Billy părea atât de îndurerat încât Sean şi Izzie crezură că va leşina sau că va ataca pe cineva.
Adam Thomas ţinu un discurs impresionant despre fiica lui, despre cât de frumoasă şi de iubită era şi despre succesul şi viitorul care o aşteptau. Scosese o fotografie cu ea, care aproape că îi sfâşie inima lui Izzie. Menţionase chiar şi relaţia cu Billy şi faptul că urmau să se căsătorească şi să aibă copii. Menţionase tot ce nu se va mai întâmpla din cauza lui James Edmondson, care părea el însuşi un copil, care se îm- bătase şi o omorâse. Avocatul lui pretindea că nu mai băuse de atunci şi fusese un comportament ghinionist de boboc, ce se transformase într-o tragedie când se urcase la volanul maşinii.
Când Andy Thomas termină, nici un ochi nu mai era uscat în sală. Billy plângea în hohote în primul rând, iar judecătorul păru că ştie cine era. Era fundaşul de la USC şi nu putea să nu îl remarce în costumul lui albas- tru-închis, cămaşă albă şi cravată.
Reprezentanţii MADD ceruseră permisiunea să vorbească, dar judecătorul contestă. Nu voia ca sala de judecată să fie transformată într-un circ mediatic. Era perfect conştient de gravitatea situaţiei, fără discursul celor de la MADD. II invită pe acuzat să vină în faţă şi, cu o voce tremurândă, Jimmy Edmondson îi spuse judecătorului cât de

rău îi părea şi vorbi sincer. Era o tragedie de ambele părţi. Arăta de parcă n-ar fi rezistat nici cinci minute în puşcărie, darămite un an, iar mama lui era la fel de devastată ca şi Judy.
Cu o voce extrem de serioasă, judecătorul explică din nou că o tânără fusese ucisă, viaţa îi fusese scurtată, iar domnul Edmondson trebuie să execute pedeapsa completă pentru că o omorâse, aşa cum scrie în lege. Spuse cu seriozitate că nu putea scăpa de consecinţele a ceea ce făcuse. Judecătorul şocă întreaga curte când anulă

negocierea şi îl condamnă pe bobocul de la USC la cinci ani de închisoare, cu doi ani de probă după eliberare, principala condiţie fiind să nu se atingă de nici un strop de alcool în acest timp. Permisul de conducere i se va da după terminarea celor doi ani. Nu avea voie să conducă până atunci. Judecătorul îl întrebă dacă înţelege condiţiile şi sentinţa, iar Jimmy încuviinţă în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Sperase pentru o perioadă mult mai scurtă, dar avocatul îi explicase că probabil va sta închis între trei şi trei ani jumătate pentru o sentinţă de cinci ani. Era un timp lung şi se putea vedea cât de slab pregătit era pentru lumea în care era pe cale să intre, o lume plină de violatori, ucigaşi şi criminali de toate felurile. Dar şi el era considerat un criminal, chiar dacă la un alt nivel. Gabby era victima lui şi era moartă.
Judecătorul bătu cu ciocănaşul şi toţi se ridicară. Un aprod păşi în faţă cu un adjunct al şerifului. Ii puseră cătuşele acuzatului şi îl luară de acolo. Mama lui plângea isteric, iar soţul ei o scoase susţinând-o afară din sală. Nici măcar nu se uită la familia Thomas. Nu putea. Propria pierdere era aşa de mare, încât nu se putea gândi acum la a lor, ci doar la ce se putea întâmpla cu fiul ei şi la ce tocmai ce se întâmplă.
Ieşiseră cu toţii în linişte din sala de judecată; soţii Thomas erau devastaţi. Băiatul care o omorâse pe Gabby avea aceeaşi vârstă cu a ei şi părea mai mult de vârsta lui Michelle. Ea ar fi fost la fel de slab pregătită pentru puşcărie cum era şi el, dar condusese beat şi o

omorâse pe Gabby, ba chiar încercase să fugă. Oricât de dureros ar fi pentru părinţii lui, se făcuse dreptate.
Nimeni nu spuse nimic când ieşiră. Până şi Billy era tăcut. Ceea ce se întâmplase nu o va aduce pe Gabby înapoi, dar băiatul care o omorâse fusese pedepsit. Toate astea îi lăsară lui Izzie un gust amar, în timp ce stătea

în soarele de iunie în faţa clădirii de judecată. Se uita la prietenii ei care erau la fel de şocaţi ca ea. Se întâmplase un lucru groaznic când Kevin fusese omorât. Şi acum se întâmplase un alt lucru îngrozitor. James Edmondson va merge la închisoare. Era modul în care funcţiona sistemul. Se urcară în maşinile care îi aduseseră şi apoi zburară către San Francisco în acea după-amiază. Pentru ei, coşmarul procedurilor se terminase. Iar pentru băiatul care o omorâse pe Gabby, coşmarul de-abia începea.

capitolul 16

Restul verii trecu liniştit pentru toţi. Era o perioadă de vindecare şi de reflecţie. Sean, Andy şi Izzie vorbeau mult despre Gabby şi despre cât de ciudate şi goale erau vieţile lor fără ea. Billy era groaznic de deprimat, iar mama lui îl forţa să meargă la terapie să vorbească despre asta, ceea ce era o soluţie raţională. Era teribil de îngrijorată pentru el. Toţi erau. Bea prea mult, iar Sean îi ţinea constant morală. Prietenii lui erau îngrijoraţi, dar când venise timpul să se întoarcă la Santa Cruz pentru antrenament, Billy părea că îşi mai revenise. Era posibil să nu îşi revină complet niciodată, dar fotbalul fusese dintotdeauna viaţa lui, ca şi Gabby, iar ei sperau ca asta să-l salveze până la urmă.
Ceilalţi trebuiau să găsească o cale de a-şi reveni şi a merge mai departe. Judy era încă devastată, dar tragedia părea să o apropie mai mult de Michelle. Merse la New York cu ea doar pentru a petrece ceva timp împreună şi pentru a schimba atmosfera. Când se întoarse, Judy părea a fi din nou ea însăşi.
Andy petrecea cât de mult timp posibil cu Billy, în ciuda unui alt loc de muncă de vară plictisitor. Lua deseori cina cu Sean şi vorbeau ore în şir despre ce se întâmplase şi ce însemna asta pentru ei.

Şi mamele din grup se întâlneau deseori. Marilyn îşi făcea griji pentru Billy, dar era constant ocupată cu gemenele, care alergau peste tot şi o făceau incredibil de fericită. Indiferent de ce se întâmpla, gemenele erau lumina vieţii ei şi o sursă infinită de bucurie. Inocenţa lor era precum o rază de speranţă strălucind în întuneric. Jennifer şi Izzie se împrietenişeră şi deveniseră mai apropiate. Lui Izzie îi era atât de dor de Gabby.
Izzie merse la Tahoe cu familia O'Hara şi încercă să nu îşi amintească noaptea cu Andy din camera menajerei. Vorbea cu Sean la nesfârşit despre tot ce îi interesa. Sean vorbea din nou mult despre dorinţa de a lucra pentru FBI când va termina facultatea. Acum părea mai degrabă un obiectiv de atins decât un vis.
Mergeau să înoate în lac, jucau tenis, făceau drumeţii şi pescuiau. Tatăl lui Sean îi duse la schi nautic. Făceau lucruri normale şi încercau să uite toate lucrurile rele care se întâmplaseră.
Când a trebuit să se reîntoarcă la universitate, Izzie era din nou pregătită să dea piept cu realitatea. Sean era entuziasmat să revină în Washington, D.C. Billy plecase la antrenament la începutul lui august, iar Andy era gata pentru al doilea an de studii premedicale. Cu toţii se îndreptau în direcţia corectă. Gabby nu era uitată. Era o amintire pe care o vor duce cu ei întotdeauna, amintirea celor paisprezece ani de prietenie şi copilăria pe care o împărţiseră. In sensuri esenţiale, ea va fi me-reu o parte din ei.
Fără Gabby, anul doi era greu pentru Izzie. îi plăcea să îşi aibă prietena cea mai bună aproape, la îndemână. Acum ea nu mai era. Izzie avea o colegă de cameră pe care o plăcea mai mult decât pe cea de dinainte, dar nimeni nu o putea înlocui pe Gabby. Fusese ca o soră pentru Izzie şi prietena ei cea mai bună. Anul doi era dur şi pentru Billy. Era îngrozitor. Câteodată, agonia pierderii

lui Gabby îl lăsa fără aer. Trecea printr-un moment greu în încercarea de a ţine ritmul cu şcoala. Izzie îl ajuta de fiecare dată când putea.

Singurul lucru care îl interesa acum era să joace pentru NFL. Se săturase de şcoală.
îşi petrecea tot timpul exersând şi la antrenamente. Urmase sfatul lui Sean şi al consilierului şi încetase să mai bea. Era într-o formă excepţională când jucă primul meci din anul doi. Era într-o perioadă înfloritoare şi făcea un sezon nemaipomenit. Mama lui şi Jack veneau deseori să-l vadă jucând. La fel şi Larry, de fiecare dată când putea. La finalul sezonului de fotbal şi al altui meci de campionat, unde excelase, Billy ştia ce voia să facă. Era sigur acum. Trebuia doar să treacă de încă un an.
Pe 2 ianuarie se duse în biroul consilierului şi îi spuse la ce se gândea, iar consilierul fu de acord. Ii spuse lui Billy că trebuie să aştepte până când va împlini douăzeci şi unu de ani pentru a intra în preselecţiile NFL, ceea ce ştia şi Billy. Asta îl ţinea în viaţă. Câştigase un al doilea meci din campionat. Nu-i mai păsa de absolvire.
II aşteptau prea multe în lume. Poate că dacă ar fi fost cu Gabby, ar fi rămas la şcoală. Fără ea, voia doar să îşi vadă în continuare de viaţa lui şi să înceapă cariera de jucător profesionist cât de repede posibil.
Nu se mai întâlnise cu nimeni de când murise Gabby şi îi fusese credincios. Ea murise de mai bine de un an, dar Billy îi ducea dorul în fiecare oră din zi. A trăi fără ea însemna a trăi într-o durere constantă.
Uneori, Izzie îşi dorea ca propriile decizii profesionale să fie mai uşoare şi mai clare. Avea o dorinţă arzătoare de a-i ajuta pe ceilalţi, dar încă nu era sigură cum să facă asta. îşi schimbase materia principală cu engleza în anul întâi şi vorbise cu Sean despre asta. El era din ce în ce mai hotărât către FBI. Moartea fratelui îi clarificase scopul carierei. Moartea lui Gabby o dezechilibrase pe Izzie şi se simţea pierdută de când murise ea.

încercase să-i explice mamei ei, într-un a din rarele vizite ale lui Katherine în L.A. Izzie şi Katherine nu erau precum mamă şi fiică.

Niciodată nu fuseseră. Erau mai degrabă prietene vechi, nu erau apropiate, dar relaţia lor era paşnică. Izzie nu aştepta nimic de la ea şi nu o mai făcuse de ani de zile.
-Tot nu înţeleg de ce nu vrei să studiezi dreptul, îi spuse Katherine la prânz.
Era încă o femeie drăguţă, chiar dacă avea cincizeci şi patru de ani. Nu îşi arăta vârsta, iar Izzie bănuia că îşi făcuse nişte operaţii, dar arăta tare bine. Se mutase în Londra şi trăia cu acelaşi bărbat cu care se întâlnea de şase ani. Numele lui era Charles Sparks. Era mai în vârstă decât Katherine şi era incredibil de bogat şi plin de succes. Izzie îl cunoscuse, dar nu îl ştia foarte bine. Mama ei părea fericită, ceea ce poate era suficient. Nu era obligatoriu să-l iubească şi Izzie. Atât el, cât şi mama ei îi păreau nişte străini. Şi uneori Izzie simţea că până şi faţă de sine era o străină. încă nu ştia ce voia să fie când va creşte. Câteodată era greu numai să supravieţuieşti, dar în acelaşi timp voia să ducă o viaţă folositoare, nu doar să aibă un loc de muncă.
-Nu vreau să fiu avocată, mamă. Cred că ăsta e cel mai bun motiv. Şi nu am un simţ al afacerilor, ca tine, până la urmă şi asta excludea dreptul de pe listă.
Izzie îl luase în considerare, dar nu o reprezenta. Avea aptitudini organizatorice, dar nu ştia unde să le folosească.
-Nu fi o visătoare ca tatăl tău, spuse Katherine, profund dezamăgită. Nu fusese niciodată impresionată de munca lui la ACLU. Mereu luptând pentru săraci. Nu faci bani aşa.
Jennifer îi împărtăşea idealurile, ca asistent social, şi angajamentul devotat. Izzie îi respecta pentru asta chiar dacă mama ei, nu. Jennifer şi Jeff locuiau împreună

de mai mult de un an şi părea că funcţionează. Căsătoria părinţilor ei nu mersese niciodată. Erau prea diferiţi, iar acum şi mai mult.
-Aş putea preda pentru câţiva ani. Sau să merg în India şi să lucrez cu săracii. Izzie se uită la mama ei ca şi cum îşi cerea scuze şi îşi juca viaţa la ruletă. Andy ştia încotro merge, Sean era fascinat de FBI, iar Billy avea cariera lui în fotbal, dar Izzie încă nu ştia ce voia să facă.

Tot ce voise când era mică era să fie o mamă şi o soţie bună, poate pentru că mama ei nu era. Intre timp, îşi dăduse seama că asta nu era o carieră. Era o chestiune de noroc. Connie şi Marilyn erau mame minunate, dar lucraseră amândouă înainte de asta. Maternitatea părea o vocaţie şi nu o carieră. Avea doar douăzeci de ani, era mult prea tânără pentru a se aşeza la casa ei cu cineva. Nici nu întâlnise pe acel cineva de care să îi pese cu adevărat. Se întâlnise cu diverşi tipi de câteva ori şi nu era interesată să-i mai vadă vreodată. Spre deosebire de Gabby şi de Billy, Izzie nu găsise dragostea adevărată şi nici nu o căuta. Tot ce voia acum era să studieze, să se distreze şi să obţină un loc de muncă pe care să-l iubească, când va absolvi.
- O să-ţi dai seama, îi zise mama ei când o sărută de rămas-bun după prânz.
Se întorcea la Londra noaptea, iar Izzie habar nu avea când o va revedea. Aşa fusese timp de mulţi ani. Tatăl ei şi Jennifer şi prietenii erau cei prezenţi.
Alegerea englezei ca materie principală se dovedise o alegere bună pentru primul an. Ii plăcea şi îşi alesese şi câteva cursuri de filosofie şi îşi mai adăugase unul de literatură franceză. Se simţea bine, iar Connie o încura- jă să se gândească la învăţământ. Lui Connie îi plăcuse asta până să se căsătorească cu Mike.
în luna ianuarie a următorului an, Billy depuse cererea pentru preselecţie către NFL. Urma să renunţe

în sfârşit la şcoală pentru a-şi începe oficial cariera de fotbalist profesionist. Cererea lui fu acceptată, iar în aprilie fu selecţionat pentru Detroit. Spunea că era cea mai fericită zi din viaţa lui.
Era palpitant pentru el, chiar dacă nu era tocmai cea mai puternică echipă din ligă. Era cel mai bun Iu- cru care i se întâmplase de când murise Gabby şi un eveniment extrem de important în viaţa lui. Angajase un agent şi un manager şi începuse să iasă la întâlniri curând după aceea. Gabby murise de doi ani deja. Se întâlnea de obicei cu fotomodele şi actriţe tinere, fete frumoase, aproape de aceeaşi vârstă cu el sau mai mici. Nici una nu se ridica la nivelul lui

Gabby, dar îl ţineau ocupat, iar la diverse evenimente apărea în presă la braţ cu tinere care arătau bine. O enerva puţin pe mama lui, dar ştia că era mai bine decât să o jelească pe Gabby mai tot timpul.
La finalul anului de facultate, tatăl lui Izzie şi]en rufe r hotărâră să se căsătorească. Nu voiau să facă copii, dar voiau să adopte unul. Aşadar, aveau să apară multe schimbări. Izzie nu era supărată. O plăcea pe Jennifer şi credea că îi face bine tatălui ei, cu toate că nu ştia dacă adopţia unui copil era o idee bună, luând în considerare vârsta lui Jeff. Dar se potrivea filosofiei lor despre îmbunătăţirea vieţii celor mai puţini norocoşi decât ei şi erau entuziasmaţi de idee.
Izzie împlini douăzeci şi unu de ani, iar mama ei îi făcu cadou în vară o excursie în Europa cu un bilet Eurail Pass şi cu un rucsac în spate, singură-singurică. Se întâlni cu Sean şi Andy în Copenhaga şi călători în Norvegia şi Suedia împreună cu ei, iar apoi spre Berlin. Ajunse pe cont propriu în Paris, iar de acolo plecă la Londra, unde stătu la mama ei şi la Charles pentru câteva zile. Se simţi bine. Apoi se întoarse acasă. Fusese

plecată toată vara şi era încântată de începerea următorului an şcolar. Luă prânzul cu Andy înainte ca el să plece în Boston. Avea o relaţie serioasă şi de-abia aştepta să înceapă Facultatea de Medicină, imediat după ce termina studiile premedicale. Spera că va rămâne în continuare la Harvard şi arăta şi se comporta din ce în ce mai mult ca un doctor. Părea atât de adult şi de matur şi spunea că voia să fie chirurg ortoped, iar apoi o întrebă pe Izzie ce va face când va absolvi. Vorbiseră despre asta în Europa, dar conversaţia fusese vagă.
-Cred că o să predau pentru un timp. Sau poate că o să mă înscriu în Peace Corps. Cel mai bine ar fi să mă hotărăsc anul ăsta, spuse zâmbind uşor.
Mama ei o invitase să stea la Londra un an, ceea ce părea palpitant, dar Izzie nu voia să facă asta. Voia în continuare să facă ceva folositor, dar nu ştia ce.
-Mă simt la fel de matură ca în prima zi de grădiniţă, când pregăteam mâncare de plastic pentru voi toţi. Ai cerut un sendviş cu maioneză şi curcan, îi reaminti şi amândoi râseră.

Arăta atât de îngrijit şi serios îmbrăcat în cămaşa cu nasturi şi pantalonii sport. încă de atunci ştia că voia să devină doctor. Nici unul dintre ei nu se schimbase prea mult de atunci. Billy era încă obsedat de fotbal, iar Gabby ar fi devenit actriţă dacă ar fi trăit. Pe Izzie o durea mereu inima când se gândea la asta. Sean voia şi acum să prindă „băieţi răi“; vorbea fluent spaniola şi va absolvi cu o diplomă în politica externă, ce îi va folosi pentru FBI.
-Poate că ar trebui să te gândeşti să-ţi deschizi un restaurant cu mâncare din plastic, o tachină Andy, iar când o spuse, lumina apăru în sfârşit.
Va fi un drum uşor diferit faţă de cel la care se gândise ea, dar păru dintr-odată cel potrivit.

-Va fi mai bine decât gătitul meu de-adevăratelea, zise gânditoare. Cred că gogoşile din plastic arătau chiar drăguţ.
- Ca tine, spuse Andy cu o voce caldă şi îi ciufuli părul.
Nu mai vorbiseră niciodată despre noaptea când îşi pierduseră amândoi virginitatea, dar îşi aminteau, iar ea ştia că îşi vor aminti mereu. Izzie se bucura că el găsise pe cineva de care îi plăcea cu adevărat la şcoală. Numele ei era Nancy şi o cunoscuse în laborator. Spunea că e înnebunit după ea. Duceau aceeaşi viaţă şi aveau aceleaşi ţeluri şi interese. Cine ştie? Poate că va funcţiona. Izzie avea dificultăţi în a mai crede în ceva, în viitor, chiar şi în ea, de când murise Gabby. Cum să mai crezi după aşa ceva?
Izzie nu era sigură nici în ceea ce privea relaţiile. Ieşise cu cineva timp de trei luni la începutul anului, dar îşi pierduse rapid interesul pentru el. Se simţea ca o navă fără direcţie, fără vreun interes serios pentru dragoste sau vreun ţel profesional sigur.
Vorbi cu Sean despre viitor când luaseră cina în noaptea de dinaintea plecării lui în D.C. Viaţa după facultate era grija tuturor acum.
- O să-ţi dai seama, spuse Sean încrezător.
-Asta spune şi mama, oftă Izzie. Lucrurile începeau de fapt să se limpezească, dar încă nu voia să-i spună până când nu era sigură. Dar tu? Departamentul de Stat? Justiţie? Tot FBI? Mulţi studenţi de la

Universitatea George Washington lucrau la guvern şi îl putea vedea pe Sean făcând ceva internaţional, acum că vorbea fluent spaniola.
- Ceva de genul, spuse vag, în timp ce ea se uita la el, dar îl cunoştea mai bine de atât.
îi ascundea ceva.
- Ce înseamnă asta? Ce nu-mi spui?

Sean râse când Izzie spuse asta. II cunoştea prea bine, dar şi el o cunoştea pe ea, câteodată chiar mai bine decât se ştia ea pe sine. Nu îi putea ascunde ceva.
- Nu ştiu. încerc ceva. Nu e o idee nouă pentru mine.
- Poliţist? Pompier? Şerif?
Izzie îi reaminti de visurile lui profesionale timpurii, iar el râse.
-Ceva de genul. Nu le spusese părinţilor lui încă şi nu era pregătit să-i spună nici lui Izzie, dar ea refuza să vorbească despre altceva.
- Deci?
- Bine, Bine. Dar nu spune nimănui încă până nu rezolv cumva. Poate CIA, Departamentul Antidrog, poate Departamentul de Justiţie. Am un interviu pentru Academia FBI. Sper să mă accepte fără să fi avut experienţă profesională. Fusese dintotdeauna visul lui şi acum era mai mult ca niciodată. Era disperat să intre.
- Ce înseamnă toată nebunia asta? Părea uşor speriată. Bănuise la ce se referea Sean şi unele lucruri îi păreau periculoase, în special Departamentul Antidrog.
- încă vreau să-i prind pe băieţii răi, ca aceia care mi-au ucis fratele. Singurul mod prin care pot face asta este direct la sursă, să merg după cartelurile de droguri din America de Sud. De acolo vine tot rahatul ăla. Vând droguri ca să cumpere arme şi să le furnizeze teroriştilor din toată lumea.
Ochii i se aprinseră când spuse asta, la fel cum se întâmplase şi când îşi etalase arma de cowboy când aveau cinci ani. O aresta constant pe Izzie când se întâlneau la casa lui. Mereu o băga în puşcărie, în camera lui, şi apoi cobora să îşi ia ceva de mâncare.
-Este o treabă foarte periculoasă, Sean, îi spuse serioasă. Oamenii sunt ucişi. Nu vreau să mai pierd un alt prieten.

-Nu vei pierde, spuse încrezător. Şi încă nu m-am hotărât. E doar o idee. Vreau să văd ce înseamnă FBI. Mi se pare oricum cel mai interesant dintre toate.
- Chiar este, spuse oftând. Toţi ştiaţi ce voiaţi să deveniţi încă de la grădiniţă, iar eu încă încerc să îmi dau seama. Patetic, nu?
-Nu, nu este. Până la anul, te vei gândi la ceva. Eşti îndeajuns de deşteaptă încât să îţi păstrezi opţiunile.
-Mintea mea nu este deschisă, spuse tristă. E doar goală.
- Nu, nu este, spuse uşor şi o sărută pe obraz în timp ce o conducea acasă. Mereu ai fost cea mai deşteaptă fată pe care am cunoscut-o şi mereu vei fi.
Izzie îi zâmbi şi se îmbrăţişară din nou când el o lăsă acasă. Discuţiile cu el umpleau un pic golul lăsat de Gabby în viaţa ei. Ştia că este o gaură care va rămâne acolo pentru totdeauna. Aşa cum va fi şi pentru Billy şi, de fapt, pentru toţi dintre ei.
Tatăl lui Izzie şi Jennifer se căsătoriră a doua zi după Crăciun. Avură o ceremonie restrânsă, în faţa unui judecător. Veniseră majoritatea prietenilor şi colegilor de la ACLU. Apoi, luară un prânz copios, intim, la un restaurant din apropiere. Prietenii lui Izzie şi părinţii lor erau şi ei prezenţi. Judy părea încă instabilă, iar Michelle era din nou foarte slabă. Menţinerea greutăţii era o luptă constantă pentru ea. Era acum la facultate, intrase la Stanford şi se descurca bine. Brian era în primul an la Atwood. Billy, Andy şi Sean veniseră acasă de sărbători. Billy purta un costum din piele şi cizme de cowboy din piele de aligator. Arăta întocmai a ceea ce era, un jucător profesionist de fotbal care făcea mulţi bani, iar Izzie îl tachina cu asta.
-Asta sunt, spuse râzând.
Potrivit tabloidelor, avea o nouă prietenă sexy care era dansatoare în Vegas. Nu era Gabby, dar aveau toţi douăzeci şi doi de ani şi nu trebuiau să îşi găsească încă

adevărata dragoste. Andy tocmai fusese acceptat la Şcoala Medicală de la Harvard. Sean nu îi spusese niciodată lui Izzie ce se întâmplase când vizitase Academia FBI şi schimba subiectul de fiecare dată când ea îl întreba despre asta. Izzie îşi căuta cu înverşunare un loc de muncă şi avea unul în minte. Nu era o carieră pentru toată viaţa, dar îi surâdea pentru o perioadă, poate câţiva ani, până când îşi va da seama mai bine. Simţea lipsa discuţiilor cu Gabby. Ea fusese mereu atât de raţională şi de matură în privinţa vieţii.
In mai, procesul de adopţie al tatălui ei şi al lui Jenni- fer se termină. Adoptaseră o fetiţă de doi ani din China, care era cel mai drăguţ copil pe care îl văzuse Izzie vreodată. Numele ei era Ping. Erau încântaţi. Jeff renunţase la biroul lui pentru a-i face o cameră, iar Izzie îi ajută în weekend să o vopsească.
In iunie, sosi ziua cea mare. Pentru toţi. Andy absolvi la Harvard, magna cum laude. Sean absolvi la George Washington, cu onoruri în spaniolă. Izzie absolvi UCLA cu specializare în engleză. Cu o săptămână înainte de a absolvi, i se spusese că primise un loc de muncă ca edu- catoare-asistent la Atwood, unde învăţaseră cu toţii. Era exact locul de muncă pe care şi-l dorea acum, iar tatăl ei îi spusese că era mulţumit de ea, cu toate că ştia că mama ei nu va fi. Izzie era însă sigură că făcea ce trebuie. In sfârşit. Plănuia să meargă din nou în Europa în vară să viziteze Veneţia, Florenţa, Padova şi Verona şi alte oraşe pe care nu le văzuse anul trecut.
Ceremonia de la UCLA fusese serioasă şi emoţionantă. Sean venise la absolvirea ei din moment ce a lui avusese loc cu o lună înainte, dar Andy era încă în Cambridge mutându-se într-un apartament nou. Billy venise şi el şi stârnise agitaţie când lumea îl recunoscu. Dăduse autografe pentru fraţii tuturor. Tatăl lui Izzie şi Jennifer o aduseseră şi pe Ping. Venise şi mama ei. Era unul dintre acele momente când Izzie îi ducea enorm

dorul lui Gabby, dar îi simţea prezenţa acolo. Era greu de crezut că murise de aproape trei ani şi jumătate. Timpul trecuse atât de repede. Billy era bine acum.

Tatăl ei şi Jennifer îi făcură cinste cu prânzul, cu ocazia absolvirii, la hotelul Bel-Air. Era o zi însorită, frumoasă, şi toţi se bucurau de compania celorlalţi şi râdeau mult amintindu-şi poveşti vechi de când erau mai tineri, de lucrurile pe care le făcuseră atunci şi de pagubele pe care le provocaseră. Sean şi Billy povestiră de prima zi de grădiniţă când Izzie le pregătise prânzul din mâncare de plastic la masa de picnic.

- Şi de atunci suntem prieteni, spuse Sean uitându-se afectuos la ea.

Izzie le povesti apoi totul despre noul loc de muncă ca educatoare-asistentă la Atwood. Tatăl ei era mândru de ea, dar mama ei îi aruncă o privire dezaprobatoare.

- Cred că te vei distra, spuse încet Sean. Te pricepi la copiii mici.

O urmărise deseori cu gemenele lui Marilyn, care aveau acum patru ani şi mergeau la aceeaşi grădiniţă la care merseseră şi Brian şi Billy, şi probabil că într-un an vor merge la Atwood.

-Nu plănuiesc să fac asta pentru totdeauna, spuse încet Izzie. Doar pentru câţiva ani. Dar tu? îl întrebă direct, când ceilalţi se întoarseră să vorbească între ei. Tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu FBI-ul.

Sean ezită preţ de moment lung, dar apoi îi răspunse.

- M-am înscris. Printr-un simplu miracol au renunţat la cerinţa legată de experienţa profesională. Am considerat că ăsta a fost un semn că aşa trebuie să fie.

- Te-ai înscris? Se uită surprinsă la el. Nu mi-ai spus. Iar ei nu i se părea un miracol.

- Este ce-am vrut să fac dintotdeauna.

Izzie ştia că era adevărat.

- Sper că nu îţi vor da sarcini periculoase, spuse ea, dar amândoi ştiau că se va întâmpla asta, era ceea ce îşi dorea el. Pare riscant, spuse îngrijorată. Când începi?

Spera că va sta acasă o perioadă.

- In august, în Quantico, Virginia. Voi fi acolo până în ianuarie.

Mama ei se ridică, gata de plecare. Trebuia să prindă un avion spre New York. La noapte plecau toţi. Izzie îşi trimisese deja lucrurile înapoi în San Francisco, se mutase din cămin şi stătea la hotel cu tatăl ei şi cu Jennifer. Sean zbura înapoi cu ei. Billy fusese recent transferat la Miami, dar spuse că plănuia să vină înapoi în San Francisco pentru a-şi vedea părinţii, în iulie. Mereu îi vizita şi pe părinţii lui Gabby. Michelle tocmai terminase anul doi la Stanford, iar Brian va fi în clasa a douăsprezecea. Izzie îi promisese deja că-l va ajuta cu cererile pentru facultate. Era încântat că Izzie va lucra la Atwood şi că putea să o vadă tot timpul.
Pe drumul de întoarcere către San Francisco Sean şi Izzie vorbeau în linişte în avion despre Billy şi despre viaţa pe care o ducea. Erau amândoi uşuraţi să vadă că se liniştise, în ciuda tentaţiilor cotidene din jurul lui. Izzie se întreba dacă el şi Gabby s-ar fi căsătorit până atunci. Bănuia că da. Fără ea, Billy nu mai avea nici o ancoră şi era faimos pentru femeile drăguţe cu care ieşea, aparent o mulţime. Nu fusese niciodată interesat de o altă femeie cât fusese cu Gabby, dar acum ele erau un simbol al statutului pentru el, asemenea costumelor scumpe, cizmelor de cowboy din piele de aligator şi ceasul de aur Rolex cu diamante pe cadran. Dar chiar şi cu accesoriile la modă, era încă acelaşi băiat cu care crescuseră, băieţelul care îşi pusese mingea de fotbal în dulăpior la Atwood şi se îndrăgostise de Gabby prima dată când ea îi luase cuburile de contruit din faţă. Izzie ştia, în timp ce se uita la Sean, care stătea lângă ea, că, în ciuda celor întâmplate, unele lucruri nu se vor schimba niciodată.

capitolul 17

Când se îndreptă către uşa familiară, în prima miercuri de după Ziua Muncii, Izzie intră folosind propria cheie. Văzuse uşa aceea treisprezece ani din viaţa ei şi o deschisese de mii de ori, dar nu ca acum. Intră în sala de grădiniţă şi aprinse luminile. Ecusoanele cu nume erau pe mese, pregătite să fie înmânate elevilor în prima zi de grădiniţă, care era astăzi. Intr-o oră, vor fi toţi aici. Şi numele ei era scris pe un ecuson.

Se uită înspre colţul familiar al cuburilor de construit. Nimic nu se schimbase. Piesele erau noi, dar aranjamentul era la fel. Aveau o nouă bucătărie, în acelaşi loc, cu un aragaz roz, nou, şi frigider. Parcă exista mai multă mâncare din plastic decât în trecut. Se dusese să se uite la ea, vrând să vadă gogoşile din plastic cu ornamentele din zahăr pe ele, dar în locul lor era un tort de ciocolată, feliat, cu lumânări false.
Era un colţ cu îmbrăcăminte, cu haine de prinţesă, uniforme de poliţist sau pompier, o pălărie de cowboy şi un toc, dar fără armă. Regulile nu se schimbaseră. Clasa nu arăta diferit faţă de atunci când fuseseră ei la grădiniţă. Şi, dacă închidea ochii, îşi putea imagina că erau acolo toţi cinci. îşi dorea să poată să întoarcă timpul înapoi şi să o ia de la început. Aici începuse totul, când Gabby le luase lui Billy şi lui Sean cuburile, când Izzie le servise prânzul şi când Andy întârziase, apărând în pantalonii kaki perfect călcaţi şi cămaşa albă. Chiar şi atunci arăta ca un doctor. în liniştea clasei putea să le audă vocile. Peste puţin timp, vor fi alte voci, feţe noi, alţi copii. Acum era educatoare şi nu o fetiţă cu codiţe. Avu o senzaţie ciudată, în timp ce îşi punea ecusonul cu nume, pe care se aştepta să scrie domnişoara Pam. în schimb, scria domnişoara Izzie, iar domnişoara Wendy o înlocuise pe domnişoara June. Totul se petrecuse atât de repede, când nimeni nu era atent. Copiii de ieri erau

astăzi adulţi, iar unii dintre ei muriseră. încerca să nu se gândească la Gabby în pantofiorii ei roz strălucitori cât timp îşi scoase haina şi îşi puse un şorţ. Domnişoara Wendy, directoarea grădiniţei, îi făcuse un tur pentru a-i arăta unde erau toate lucrurile. Astăzi începeau cu plastilină, pentru a se familiariza cu toţii, nu cu instrumentele muzicale, apoi urma timpul pentru poveşti şi pauza, apoi timp pentru rugăciune şi, nu în ultimul rând, introducerea literelor, a numerelor şi a culorilor. Prezentarea era aceeaşi, chiar dacă uşor rearanjată.
Wendy ajunse tocmai când Izzie se îndreptă către uşa din faţă cu ecusonul pus şi cu ecusoanele copiilor gata să le înmâneze. Avea foaia de prezenţă în mână. Le memorase deja numele, iar acum trebuia doar să le asocieze chipurilor.

-Totul este pregătit? o întrebă educatoarea mai în vârstă, zâmbindu'i larg, iar Izzie încuviinţă.
Carafa pentru suc era aşezată lângă ceştile din plastic pe care le vor folosi. Era un platou cu fursecuri de vanilie, fără alune sau ciocolată. Dintr-odată, Izzie devenise nerăbdătoare. Era palpitant să fie aici. Era şi prima ei zi.
- Da, totul este pregătit, confirmă Izzie şi apoi se îndreptă către uşa din faţă pentru a-şi întâmpina noii elevi la uşa care dădea în grădiniţă.
Cei mai mari vor intra pe uşile duble la doar câţiva metri distanţă. Grădiniţa avea propria intrare, ca atunci când fusese şi ea acolo, mese mici şi scaune. Izzie îşi aminti de câteva mame care stătuseră acolo în prima zi. Mama ei nu rămăsese, dar unele da, cu toate că nu îşi mai amintea cine. Şi îşi aducea aminte că purtase un tricou roşu şi tenişi noi roşii.
îşi luă locul şi zâmbi fiecărui copil care intră pe uşă, întrebându-se care dintre ei vor lega prietenii pe viaţă. In timp ce le punea ecusoanele, aproape că voia să le spună ce zi importantă era, că cei cu care se vor împrieteni „pentru totdeauna1' vor rămâne alături de ei toată viaţa.

Domnişoara Wendy îi aştepta în timp ce intrau în clasă. După ce sosiră cu toţii, Izzie se întoarse în clasă. Unii se jucau cu cuburile, unii erau în bucătărie, iar alţii începuseră deja să lucreze cu plastilină sub îndrumarea domnişoarei Wendy. Jumătate de duzină de mame stăteau pe scăunele în spatele clasei, iar Izzie observă una „foarte“ gravidă care nu stătea deloc confortabil. De cum o văzu, Izzie îşi aduse aminte că una dintre mame fusese însărcinată şi în prima ei zi de şcoală şi, când reflectă la asta pentru un minut, îşi dădu seama că trebuia să fie vorba despre Marilyn, gravidă cu Brian. In acelaşi moment, Brian era la etaj începând anul final de liceu. Era precum un lanţ de copii care continua an după an, iar acum era rândul acestei clase. Acesta era momentul lor. Ziua lor cea mare. Şi a ei.

Domnişoara Wendy îi făcu semn să se prezinte, iar Izzie veni în mijlocul clasei şi li se adresă tuturor.
-Bună tuturor, eu sunt domnişoara Izzie. Numele meu adevărat este Isabel, dar îmi place mai mult Izzie şi acum mult, mult timp în urmă am învăţat şi eu la şcoala aceasta. Se uită înspre colţul cuburilor când spuse asta, unde o fetiţă luase o piesă din mâinile unui băieţel. Era un dejâ-vu incredibil cu Gabby, şi simţi de parcă ar fi fost un mesaj pentru ea.
Izzie îşi întoarse atenţia înapoi către clasă şi le spuse că în acea zi vor face lucruri din plastilină. Toţi păreau interesaţi. Izzie îi rugă să formeze un cerc. Se apropiară cu toţii încet şi îi invită să se aşeze. Ea şi Wendy se aşezară şi ele, iar Wendy îi rugă pe toţi să se prezinte, din moment ce ei nu puteau citi ecusoanele celorlaţi, care le ajutau mai degrabă pe educatoare decât pe ei.
Wendy îi lăsă la masa cu plastilină, după ce îi puse să cânte un cântec, iar în următoarele patruzeci şi cinci de minute erau ocupaţi făcând diverse obiecte cu plastilina. Se spălară apoi toţi pe mâini şi revenirăîn cerc, unde Izzie le citi o poveste. Era una dintre preferatele ei,

iar copiii erau fascinaţi. Apoi, fură trimişi afară să se joace. Observă că locul de joacă avea echipament nou, care arăta mai interesant şi mai distractiv decât îşi amintea ea. Apoi, când se întoarseră în clasă, le dădură copiiilor suc şi câte un fursec.
Citiră altă poveste, îi lăsară să se joace puţin singuri, iar Wendy îi puse după aceea să ţină litera cu care începea numele lor. Aveau o dimineaţă încărcată şi părea că trecuseră doar câteva minute până când Izzie fu din nou la uşa din faţă, conducându-i pe fiecare la maşină, unde îi aşteptau mamele lor. Se întoarse apoi în clasă, se uită la Wendy zâmbind şi îşi dădu jos şorţul. Wendy arăta întocmai ca o educatoare. Avea un zâmbet larg, ochi calzi, păr blond, lung prins într-o coadă împletită la spate şi era puţin plinuţă. Era mai scundă decât Izzie şi purta un halat făcut de ea cu maşini de pompieri.
- Deci, cum a fost prima zi, domnişoară Izzie? o întrebă afectuos.

- Mi-a plăcut la nebunie! îi zâmbi Izzie.
Ştia că făcea ceva ce mama ei considera neimportant, dar era un sentiment plăcut şi îmbucurător să se întoarcă într-un mediu cunoscut, de parcă s-ar fi întors din nou în pântec. Izzie se simţea în siguranţă şi protejată aici, într-o lume în care nu se mai simţise în siguranţă de când îi murise cea mai bună prietenă.
- Ne-am distrat, spuse Wendy, punând jucăriile deoparte, iar Izzie o ajută. Cred că mâine vom parcurge instrumentele muzicale şi numerele. S-au descurcat destul de bine cu alfabetul astăzi.
Izzie se simţea ca şi când ea s-ar fi întors la grădiniţă. Era distractiv, iar copiii erau tare drăguţi. Era o fetiţă chinezoaică în clasă care îi amintea de Ping. Se întreba dacă într-o zi o va avea şi pe ea în clasă. Marilyn spusese că surorile gemene ale lui Billy vor veni anul viitor. Era greu de crezut că vor fi în curând îndeajuns de mari

pentru grădiniţă şi că ea era profesoară. Wendy spuse că avusese succes cu copiii, iar Izzie se bucură să audă asta. Jumătate de oră mai târziu, când totul era curat şi pregătit pentru a doua zi, stinseră luminile, ieşiră din clasă şi încuiară uşa. Era de-abia două şi jumătate şi avea toată după-amiaza liberă.
Hotărî să treacă să o viziteze pe Connie. Ştia cât de singură era fără Sean. Când ajunse, îi povesti despre dimineaţa de la Atwood, iar Connie credea că locul ei de muncă acolo era o idee minunată. Izzie găsise o locuinţă mică aproape de şcoală şi putea merge pe jos până la serviciu. Era primul apartament pe cont propriu.
-Ce loc de muncă frumos, plin de copii drăguţi. Cred că este minunat.
Connie îi spuse lui Izzie că până şi ea se hotărâse să se întoarcă la muncă. II va ajuta cu normă întreagă pe Mike la birou, nu doar câteva ore pe săptămână. Avea nevoie de ajutor şi, fără copii care să o facă, Connie decise să ţină contabilitatea şi o încânta ideea de a petrece mai mult timp cu el. Se săturase să nu facă nimic acasă, acum că nu mai avea nici un copil de care să aibă grijă. Sean începuse antrenamentul la FBI, în Quantico cu câteva săptămâni în urmă şi avea să stea acolo cinci luni, iar apoi se va muta în Washington.

Cele două femei vorbiră mult timp despre ambiţiile lui Sean la FBI şi despre planurile lui. In sfârşit, îşi trăia visul. Izzie admise că îşi făcea griji pentru el, dar mama lui spuse că respecta ce voia să facă şi îi reaminti lui Izzie că voia să aplice legea încă de când era un băieţel. Izzie nu o contrazise, dar credea că este prea periculos, în special că deja pierduseră un fiu. Connie era însă mult mai deschisă decât ea şi spuse că nu ar interveni niciodată în cariera pe care şi-ar alege-o. Era un model bun pentru orice mamă, în comparaţie cu a ei, care voise dintotdeauna ca Izzie să-i calce pe urme, indiferent

de ce credea Izzie sau ce preferinţe avea. Dimineaţa pe care şi-o petrecuse citind poveşti copiiilor şi jucându-se cu plastilină nu ar fi câştigat niciodată binecuvântarea mamei ei, dar Izzie se distrase de minune.
Se oprea mereu să o vadă pe Connie după serviciu, pentru a le ţine companie ei şi lui Mike când se întorceau de la treabă sau la sfârşit de săptămână. O vizita câteodată şi pe Marilyn. Era ocupată cu cei trei copii şi cu soţul. Judy o avea pe Michelle, care venea deseori acasă la sfârşit de săptămână. Helen, mama lui Andy, avea propria carieră. Dintre toate mamele, Connie era cea mai singură, iar Izzie se simţea cel mai aproapiată de ea, aşa că îşi făcuse un obicei din a o vizita. Ii trimitea mesaje lui Sean de fiecare dată când venea în vizită şi îl asigura că părinţii lui sunt bine. O suna şi el pe Izzie din când în când, dar era ocupat cu şcoala.
Andy încerca să-şi amintească să o sune şi el pe Izzie, dar era aşa cufundat în şcoala de medicină încât în majoritatea timpului uita.
Billy o suna din an în Paşte din Miami sau când era pe drum. Spunea că îi place Miami, dar călătorea în cea mai mare parte a timpului.
Izzie era la curent cu ce face Billy citind tabloidele şi revista People.
Ducea o viaţă destul de tumultoasă, iar în ultima vreme nu îl văzuse cu aceeaşi femeie de două ori consecutiv în reviste. Billy se mişca repede.
Erau şi poveşti ocazionale cu Billy la o petrecere sau vreun club de noapte într-o stare proastă, băut sau cu un comportament neadecvat, sau după o bătaie la vreun bar şi mereu avea vreo tipă sexy după el.

Venise Crăciunul până când Izzie reuşi să îşi vadă din nou prietenii. Ajutase la decorarea bradului de acasă, cu Ping de data aceasta, şi se duse la Spărgătorul de nuci cu ea şi cu Jennifer. Sean şi Andy se întorseseră în San Francisco de sărbători, iar Marilyn spuse că şi Billy trebuia să se întoarcă în curând, cu toate că probabil

nu până după Crăciun, din moment ce era în seria eliminatorie pentru Super Bowl, şi dacă reuşea, Marilyn, Jack şi Brian urmau să meargă să-l vadă.
Fiecare petrecu Crăciunul cu familia, aşa cum făceau mereu, şi a doua zi, Izzie, Andy şi Sean pregătiră cina acasă la Sean. Connie şi Mike ieşiseră la restaurant. Izzie le spuse cum era să fie educatoare la Atwood, Andy vorbi despre rigorile şcolii de medicină, dar era evident că îi plăcea şi îl băteau pe Sean la cap să le spună despre FBI. Era zgârcit cu detaliile, dar zâmbea de fiecare dată când vorbea despre asta. Aproape că terminase şi mergea apoi la Washington să lucreze într-un birou. Izzie era uşurată să audă asta. Nu părea prea periculos până acum. Menţionase că unii oameni din clasa lui aveau diplome de absolvire. Doi erau chiar doctoranzi. Păreau a fi un grup interesant.
Petrecură o seară distractivă şi discutară despre ultimele escapade ale lui Billy din ce citiseră în presă. Fusese o poveste recentă în revista People despre o petrecere nebună la care luase parte în Miami, unde fusese împuşcat cineva. Sean nu era bucuros să audă asta şi de-abia aştepta să-l vadă când va ajunge acasă. Billy devenise un superstar, dar cei mai apropiaţi prieteni ai lui rămăseseră tot cei cu care crescuse.
Izzie şi Sean făceau curat în bucătăria lui Connie când sună tatăl lui şi le spuse să pornească televizorul, închise în secunda următoare. Sean habar nu avea unde erau părinţii lui. Ştiau doar că ieşiseră la cină. Traversă bucătăria şi se îndreptă către televizorul din sufragerie, luă telecomanda şi îl porni, în timp ce Izzie şi Andy veniră după el. Nu ştiau la ce să se aştepte, dar de cum îl porniră, pe ecran apăru o

poză cu Billy, urmată de un clip cu o ambulanţă care pleca de la casa lui Billy din Miami.
-Ce naiba... mormăi Sean, încercând să îşi dea seama ce se întâmplase.

Apoi, crainicul de la ştiri spuse că fundaşul profesionist Billy Norton murise în urma unei supradoze de droguri la casa sa din Miami, mai devreme în acea seară. Toţi trei rămaseră înmărmuriţi, nemişcaţi şi uitându-se unul la altul.
- O, nu! O, Doamne! spuse Izzie încet, prăbuşindu-se pe un scaun. Nu din nou... nu Billy...
Nici Sean, nici Andy nu scoaseră vreun cuvânt, în timp ce Connie şi Mike intrară în cameră şocaţi. Toţi cinci se uitau unul la altul şi nu ştiau ce să spună. Nu ştiau dacă să meargă acasă la Marilyn sau nu, dacă auzise vestea. Era pe toate canalele de ştiri, aşa că dacă nu aflase până atunci, va afla în orice minut, sau o va suna cineva să-i spună. Afară, ar putea fi chiar camere de filmat şi reporteri. Moartea lui Billy era fi o ştire în întreaga ţară. Izzie nu suporta ideea de a mai trece încă o dată prin asta. Trecuseră patru ani de când o pierduseră pe Gabby şi parcă ar fi fost ieri. Când se uită la Sean, îşi dădu seama că era furios. Fierbea. Pentru el, însemna să retrăiască moartea lui Kevin.
- N-are nici un sens! strigă aruncând telecomanda în partea cealaltă a camerei, amintindu-şi dăţile când Billy se îmbătase şi când încercase să-i dea ecstasy după meciul de campionat, pentru că fuseseră deja testaţi.
Sean ieşi ca o furtună din cameră, urcă la etaj şi trânti uşa dormitorului. Connie şi Mike se uitau la Izzie şi la Andy şi toţi patru se simţeau neputincioşi, încă un prieten de-al lor murise şi, spre deosebire de Gabby, care murise nevinovată, Billy îşi asumase toate riscurile şi pierduse.
- Ar trebui să o sun pe Marilyn, spuse Connie încet.
Când o sună, prietena ei părea ciudat de calmă. Nu era nici un ţipăt, nici un plânset, nici o isterie. Marilyn părea ca şi cum ar fi fost în şoc.

- Ştiam că se va întâmpla asta, spuse tristă. Nu a putut suporta presiunea şi tot ce a venit la pachet cu ea.

Era un băiat de douăzeci şi trei de ani care făcea milioane de dolari şi era înconjurat de tentaţii care erau prea provocatoare pentru a le rezista. îşi făcuseră cu toţii griji pentru Billy, mai ales de când nu mai era Gabby, care să-l ţină cu picioarele pe pământ. Şi acum asta, pierderea absurdă a unui sportiv talentat şi a unui băiat pe care îl iubiseră cu toţii.
Connie o întrebă dacă vrea să treacă pe la ea, iar Marilyn spuse că da. Andy spuse că o va conduce pe Izzie acasă. El o adusese înainte de cină. Connie îl strigă pe Sean să-i spună că pleacă, dar acesta nu răspunse. Era încă în camera lui, cu uşa închisă, suferind singur. Andy şi Izzie plecară în linişte, iar Connie şi Mike străbătură cu maşina câteva străzi, până la casa lui Marilyn şi Jack. Afară erau deja camere de filmat şi o mulţime de oameni ieşeau din dubiţe, în timp ce reporterii sunau la uşa principală, pentru a vorbi cu cineva care voia să discute cu ei. Brian văzuse ştirile acasă la un prieten, în timp ce se uita la televizor, iar Marilyn îi spusese să nu vină acasă. Plângea în hohote, ca şi Marilyn de altfel, în timp ce vorbeau la telefon.
Mike le ceru sever reporterilor să coboare de pe treptele din faţa casei şi să rămână acolo şi, când Jack deschise uşa, abia crăpând-o, Mike şi Connie se strecurară înăuntru şi încuiară din nou uşa. Jaluzelele erau trase în toată casa. Erau sub asediu şi, din fericire, gemenele dormeau. Jack şi Marilyn erau devastaţi.
- îmi pare atât de rău, spuse Connie în timp ce îşi îmbrăţişă prietena. Trecuseră deja de mai multe ori prin asta, iar cei doi bărbaţi se îmbrăţişară cu ochii în lacrimi. Billy nu era din carnea şi sângele lui Jack, dar ar fi putut foarte bine să fie. îl iubise pe băiat ca pe unul de-ai lui timp de şapte ani. Şi urmărise cum cariera îl luase pe sus ca un tsunami. Ispitele unei vieţi în viteză fuseseră prea tentante pentru a le face faţă.

Vorbiră mult, iar la două noaptea, Connie şi Mike merseră acasă. îl găsiră pe Sean în sufragerie, uitânclu-se la reluări din acea noapte şi la clipuri cu unele dintre cele mai faimoase meciuri ale lui Billy, care era prezen- tate la TV. Billy plănuise să meargă pentru prima dată la Super Bowl, în câteva săptămâni, dar acum nu va mai merge niciodată.
-Cum se simt? întrebă Sean.
O expresie de reală îngrijorare îi înlocui furia. Când coborîse, plecaseră cu toţii, şi el urmărise de atunci ştirile.
- Cam aşa cum ne simţeam noi când a murit Kevin, spuse Mike nefericit, arătând obosit. Doar că au camere afară. Familia Norton va trebui într-un final să iasă pentru a face aranjamentele.
-Vor avea nevoie de escorta poliţiei pentru a-i ajuta, spuse Sean pragmatic. Vreţi să mă ocup eu? se oferi.
- Ştii pe cine să suni?
Tatăl lui păru uimit, uitând pentru un moment că era la Academia FBI.
- Dau câteva telefoane şi mă lămuresc.
- Atunci cred că ar trebui. Ei nu ştiu ce să facă şi sunt prea supăraţi să se gândească. Nici măcar nu l-au lăsat pe Brian să vină acasă.
Sean încuviinţă şi luă telefonul. Sună la informaţii şi apoi începu să formeze numere. Începu prin a le da numărul de legitimaţie de la FBI şi porni de acolo, în douăzeci de minute, aranjase ca poliţiştii de la Departamentul de poliţie din San Francisco şi patrula să fie la casa lui Marilyn şi a lui Jack a doua zi de dimineaţă şi să stea cu ei toată ziua. Nici măcar nu simţise încă pierderea pe pielea lui, ci doar furie vizavi de ceea ce făcuse Bily şi de cei care îl ajutaseră să facă asta. Nu văzuse dovezi că Billy se droga în ultimii ani, dar era uşor de înţeles din ştirile ocazionale din tabloide. Şi acum se ajunsese la asta. Prietenul lui murise si oamenii responsabili erau

nepedepsiţi. Tot ce voia Sean să facă era să-i omoare, unul câte unul, şi să îi facă să sufere. In curând, va avea mijloacele să o facă.
capitolul 18
înmormântarea lui Billy a fost un circ mediatic în toată regula. Au trebuit să roage primăria şi poliţia să-i ajute cu bariere la biserică şi cu poliţişti care să oprească mulţimea. Era un coşmar la care nu se aşteptaseră. Când sicriul lui Billy fusese adus de la aeroport la casa mortuară, au trebuit să folosească echipajele de intervenţii pentru a controla mulţimea şi o gardă de corp înarmată pentru a proteja sicriul. Marilyn, Jack şi Larry nu apucaseră nici măcar să ajungă în capelă să-l vadă. Până la urmă, poliţia îi escortă până acolo la miezul nopţii într-o maşină fără însemne. Presa îi aştepta, dar fanii plecaseră acasă, odată ce îşi dăduseră seama că nu vor avea voie înăuntru. Alte familii în suferinţă erau în mod justificat iritate de întrerupere.
Pe de-o parte, tristeţea era mai uşor de suportat, pentru că orice aspect a aceea ce se întâmplase era o traumă. Marilyn îl trimisese pe Brian să stea la familia O'Hara, iar Sean îi ţinu companie până la înmormântare. îşi amintea prea bine ce înseamnă să pierzi un frate adorat. Brian îl venera pe Billy. Nici unul nu se putea obişnui cu ideea că Billy era mort şi încă în circumstanţe atât de şocante. Primarul le puse la dispoziţie un cordon de poliţişti pentru înmormântarea de la catedrala St. Mary şi gărzi înarmate pentru sicriu, pentru ca măcar să încerce să-l îngroape în linişte. înăuntru erau peste o mie de oameni şi de două ori mai mulţi afară, în spatele cordonului format din poliţişti de pe cealaltă parte a străzii.

După înmormântare, se duseră împreună cu prietenii lor la restaurantul lui Jack, unde bodyguarzii şi poliţia îi lăsau înăuntru doar pe prietenii apropiaţi, verificându-i de pe o listă.
- Doamne, este un coşmar, spuse Andy, în timp ce era escortat împreună cu Izzie înăuntru.
Se împinseră prin mulţime pentru a-i găsi pe Jack şi Marilyn. Larry se dusese într-un alt local cu prietenii lui. Sean îl păzea pe Brian, iar Michelle era lângă el. întreaga scenă era incredibil de stresantă. A

doua zi după înmormântare, Marilyn căutase refugiu la familia O’Hara cu Brian şi cu gemenele.
-Ce o să facem? o întrebă Marilyn disperată pe Connie. Nu putem trăi aşa.
-Totul se va calma în curând, spuse Sean încet. Se lupta cu propriile sentimente în legătură cu ceea ce se întâmplase, dar încerca să o aline. Furia îndreptată către traficanţii de droguri care îl ademeniseră pe Billy şi, înainte de el, pe fratele lui, se simţea în fiecare cuvânt pe care îl rostea. Ar trebui să staţi aici o săptămână sau două.
Jack veni şi el noaptea. Jack şi Marilyn urmau să stea în camera pentru oaspeţi. Sean împărţea camera cu Brian, iar gemenele erau în saci de dormit, pe canapea, în camera de joacă.
De-abia ce se calmaseră lucrurile o săptămână mai târziu, iar Sean se pregătea să se întoarcă din nou la Academia FBI. Andy plecase cu o zi înainte la Cam- bridge, iar Izzie luă cina cu familia O’Hara în acea seară. Ea şi Sean găsiseră un refugiu în vechea cameră de joacă din subsol, sperând că vor petrece puţin timp împreună ca să vorbească. Ura să-l vadă pe Sean atât de supărat. Cu toţii erau devastaţi de moartea lui Billy, dar furia lui Sean era înfricoşătoare şi părea că se adânceşte pe zi ce trece.

-Nu poţi permite ca asta să te mănânce de viu, îi spuse încet.
- De ce nu? Nu ştii cu ce fel de oameni avea de-a face. Toţi merită să moară. Billy nu a făcut rău nimănui, era aşa un tip drăguţ. în timp ce o spuse, ochii lui se umplură de lacrimi, iar Izzie îl îmbrăţişă uşor. Apropierea ei înrăutăţea lucrurile pentru Sean.
- Nu poţi să începi să-i omori pe toţi, spuse Izzie cu înţelepciune. Şi Billy nu ar fi vrut să suferi atât.
- Nu avea nici o cale de apărare contra ceea ce au făcut. Ştia însă că Billy putea să fi încercat mai mult să reziste tentaţiei şi era nervos şi pe el. întreaga familie va suferi din cauza morţii lui şi nici unul dintre ei nu va mai fi la fel vreodată. Nici măcar el. Oameni ca ăştia nu merită să trăiască, spuse Sean, referindu-se la traficanţii de droguri, nu la prietenul lui, iar Izzie înţelesese.

- Ce vei face acum? întrebă Izzie speriată.
- Mă întorc la şcoală, aproape că termin.
- Şi apoi?

II cunoştea prea bine pe Sean. Pentru el, acesta era doar începutul. Nu se terminase cu moartea lui Billy.

- O să te anunţ când voi şti.
- Când termini şcoala?

-La sfârşitul lui ianuarie. Izzie ştia că nu era destul timp să se calmeze, asta dacă se va calma vreodată. Avea o misiune sfântă acum. Răzbunarea.
Când se întoarseră sus, îi promise că o va suna de fiecare dată când va putea. Mai rămăseseră doar trei din Cei Cinci Magnifici. Ea, Sean şi Andy. Kevin murise şi el, cu toate că era fratele lui Sean şi nu unul din grupul lor. Numărul lor se diminua. Toată experienţa fusese şocantă. Plânsese mai mult pentru Gabby, dar suferea mai mult pentru Billy. Era a treia oară când treceau prin agonia unei pierderi. Brian era devastat din cauza morţii fratelui mai mare.

Izzie dormi pe celălalt pat din camera lui Sean, din moment ce Brian şi familia lui se duseseră acasă. Sean plecă a doua zi dimineaţă înainte să se trezească cineva, îşi luase rămas-bun din noaptea trecută. Izzie nu-l auzise plecând. Nu ştia, dar el o sărută uşor pe obraz înainte să plece.
îi dădu mesaj când ajunse în Quantico, dar apoi nu mai auzi nimic de el timp de câteva săptămâni. Jack, Marilyn, Brian şi gemenele aveau încă de-a face cu re- porterii care apăreau o dată la câteva zile. Autopsia scosese la iveală o doză letală de ecstasy şi cocaină în organismul lui Billy şi era desfăşurată o întreagă inves- tigaţie privind folosirea pe furiş a drogurilor în echipă, pentru a se asigura că ceilalţi nu evitaseră controlul an-tidrog asemenea lui Billy.
Izzie se întoarse la Atwood; parcurgea programa de la grădiniţă simţindu-se goală pe dinăuntru. Wendy ştia că fusese colegă cu Billy şi îi spuse cât de rău îi părea.
Izzie de-abia dacă mai auzi ceva de Sean în următoarele două luni. îşi terminase antrenamentul şi se mutase la Washington pentru munca de

birou, aşa că nu îşi făcea griji pentru el. în martie, fără a anunţa pe careva, veni acasă în vizită. O sună pe Izzie pe mobil când ea pleca de la şcoală şi o invită la cină. O invitase într-un restaurant liniştit, ascuns, cunoscut pentru hamburgerii pe care îi servea. Comandă pentru amândoi şi apoi se uită la ea peste masă şi îi luă mâna.
- Cum te mai simţi? o întrebă îngrijorat.
îi părea obosită, slabă şi tristă, aşa cum era şi el, de altfel. Era mai uşor să te simţi furios decât să simţi din nou durerea pierderii.
- Nu prea bine, îi răspunse sincer. Ca şi tine.
Billy murise de trei luni, iar Gabby de patru ani. Moartea lui Billy le readusese aminte. Kevin fusese omorât cu nici un an înainte de Gabby, şapte luni. Pierduseră mai mulţi prieteni şi oameni tineri în ultimii cinci ani

decât pierduse tatăl ei în toată viaţa lui. Cum e la Washington? întrebă Izzie.
Un timp, el nu răspunse. Izzie îşi dădea seama că avea mai multe să-i spună, dar nu se grăbea. Avea senzaţia că nu îi va plăcea orice i-ar fi spus şi avea dreptate.
li zise într-un final după ce mâncară hamburgerii. Izzie se uita doar la mâncarea ei. De fiecare dată când se uita în ochii lui, simţea ce va urma şi nu putea mânca.
- Plec, spuse Sean încet.
-Intr-un loc rău? Voia să audă adevărul, atât cât îi putea spune.
- Poate. Nu trebuie să spun. Dar am vrut să ştii.
- Te-ai oferit voluntar?
El încuviinţă şi, pentru o secundă, Izzie îl urî. Nu mai suporta să piardă un alt prieten, în cazul în care va fi omorât.
- Cât timp vei fi plecat?
îşi amintea perfect că Sean spusese că va pleca în America de Sud într-o bună zi, pe urmele cartelurilor de droguri.
- Un an. Poate mai puţin, poate mai mult. Depinde de unde sunt şi de ce se întâmplă. Dacă asta pune în pericol alţi agenţi sau operaţiunea, nu mă pot retrage.

- Dacă nu te mai întorci niciodată? îi spuse cu ochii plini de lacrimi.
- Atunci am fost norocos că te-am cunoscut pe tine şi că ai fost prietena mea.
Ea încuviinţă. Simţea acelaşi lucru, dar ura ce spunea şi de ce. Ştiau amândoi că putea fi omorât într-o misiune. Era dispus să îşi asume riscul. Era ceea ce ştia că trebuia să facă şi voia să facă. Izzie nu avea nici o îndoială legată de locul unde va pleca. Cel mai probabil Columbia sau ceva asemănător. Poate Mexic.

- Nu-i va aduce pe Billy sau pe Kevin înapoi, orice ai face acolo, îi reaminti, dar ştia că nu are sens. Sean era hotărât şi foarte încăpăţânat.
- Nu, dar îi va salva pe alţii. Cineva trebuie să meargă după oamenii ăştia, spuse, arătând mai matur decât vârsta lui. Atât moartea fratelui, cât şi a lui Billy avuseseră un impact puternic asupra lui.
- De ce trebuie să fii tu? întrebă Izzie cu ochii aţintiţi într-ai lui, iar el îi strânse mâna mai tare, ştiind cât de mult îi va duce dorul.
- Pentru că asta e meseria mea, spuse Sean hotărât.
- Mi-aş dori să nu pleci, spuse încet, iar el încuviinţă din nou, ţinând-o încă de mână. Amândoi ştiau că el simţea că nu avea de ales. Era cine era şi cine fusese mereu. O să primesc veşti de la tine?
-Nu. O să fiu sub acoperire. Ar periclita totul. Când mă voi întoarce, vei afla. O să vin acasă.
- Şi mama ta?
Izzie îşi făcea griji şi pentru ea. Connie trecuse deja prin atât de multe şi nu va supravieţui şi pierderii singurului fiu rămas în viaţă.
- I-am spus în această după-amiază. înţelege, la fel şi tata.
- Nu sunt sigură că eu înţeleg, spuse Izzie cu sinceritate. Nu este corect să-i pui să treacă din nou prin asta.
- Ştiau când m-am dus la Academia FBI că o să ajung să fac ceva de genul ăsta şi de ce.
Atunci fusese vorba de Kevin. Acum era vorba şi de Billy. Izzie ştia asta.
Plecară în linişte de la restaurant, iar el o conduse acasă.

- Când pleci? îl întrebă în timp ce se urca în maşină.
-Mâine. Ai grijă de tine, Izzie.Vreau să te găsesc
întreagă când mă întorc acasă. Am trecut deja prin multe. Billy trebuie să fie ultimul.
- Spune-ţi ţie asta. îl ura pentru că pleacă, dar ştia de ce o face. Nu o ajuta prea mult. O să o vizitez pe mama ta.

Aprobă şi apoi o sărută pe obraz, iar ea coborî din maşină. Nu se uită înapoi. Nu suporta să-l mai vadă o dată. Nu voia să şi-l aducă aminte aşa.Voia să îşi aducă aminte vremurile bune pe care le trăiseră, râsetele şi zilele frumoase de când erau copii. Şi era sigură, când Sean plecă, că îl văzuse pentru ultima oară. Nu va mai veni niciodată acasă.

capitolul 19

Lunile de după plecarea lui Sean erau incredibil de ciudate. Izzie ştia că nu va mai auzi nimic de el, dar nu ştia nici măcar unde era. Nici mama lui nu ştia. Izzie se oprea să o viziteze, de obicei la sfârşit de săptămână, deoarece Connie lucra cu normă întreagă, ajutându-l pe Mike. De fiecare dată când o vedea, lui Izzie i se părea tot mai în vârstă. Marilyn era încă la pământ, şi nici Judy nu mai fusese chiar la fel după moartea lui Gabby. Aparţineau unui club de femei în care nimeni nu voia să fie membru. Mame care îşi pierduseră copiii. Agonia va rămâne mereu întipărită în ochii lor.
Izzie şi Andy îşi trimiteau e-mailuri frecvent. Andy era bine şi o întreba mereu dacă auzise ceva de Sean. Izzie spunea că nu, dar nu explica de ce. Andy ghicise că trebuia să fie într-o operaţiune FBI undeva, dar bănuia că Izzie ştia la fel de puţine ca el şi părea încrezător că Sean va apărea în orice clipă. Era ocupat cu şcoala de medicină şi spunea mereu că el şi Nancy erau bine. Izzie se bucura pentru el. Era foarte departe acum şi făcea parte dintr-o altă lume.
Iar apoi, în weekendul Zilei Memoriale, Izzie fu invitată la un grătar pe care profesorii de la şcoala generală îl pregăteau. Nu voia să meargă, dar Wendy insistă să se ducă. Fără a avea nimic altceva de

făcut, Izzie se duse. Nu se întâlnea cu nimeni şi nici nu ieşise prea mult

de când murise Billy. Wendy voia să o ajute să se pună pe picioare. Erau aproximativ cincizeci de oameni la grătar, majoritatea profesori căsătoriţi şi soţiile lor, iar câţiva dintre ei veniseră cu copiii. Izzie vorbea cu profesoara de desen, care o prezentă fratelui ei. Spuse că este scriitor şi de-abia se mutase din Oregon în San Francisco, împlinise treizeci de ani şi divorţase de curând. Vorbiră o vreme şi el îi ceru adresa de e-mail. Izzie nu ştia de ce i-o dădu, dar o făcu. Nu era de o frumuseţe evi-dentă sau neapărat chipeş, dar era o companie plăcută şi era inteligent. Absolvise cursurile pentru scriitori de la Brown şi era originar din Est.

A doua zi îi scrise un e-mail şi o invită la cină în weekendul următor. Izzie simţea că este încă în şoc după povestea cu Billy şi cumva pe fundul prăpastiei, dar nu mai avusese o întâlnire de un an. Ambii ei prieteni erau plecaţi şi nici măcar nu putea vorbi cu Sean, aşa că acceptă. Dacă nu se va concretiza nimic, va fi drăguţ să aibă un prieten.

Numele lui era John Applegarth şi o duse la muzeu la o expoziţie pe care Izzie dorise să o vadă, arhitectură neoclasică, iar apoi o scoase la cină la un restaurant marocan unde nu mai fusese de ani buni. Se simţi bine cu el, iar John o invită apoi din nou în oraş. Primise o bursă pentru cartea pe care o scria şi îi povesti lui Izzie despre asta la cină. Nu era atât de captivantă, dar părea interesantă, la fel ca el. Nu era înnebunită după John, dar îl plăcea. Mai luară cina de câteva ori şi când făcu pasul de a se culca cu el, Izzie nu îşi dorea asta neapărat, dar o făcu oricum. Fu mult mai bine decât experienţa cu Andy şi a doua pe care o avusese de atunci, dar nu o dusese în al nouălea cer. Nu era îndrăgostită de el, dar voia să afle dacă vreo parte din ea mai era încă vie. Se simţise moartă de luni întregi.

Iar el o readuse cumva la viaţă, doar că nu suficient. Era tot ce puteau face momentan.
Mama ei veni în oraş şi o scoase la cină, aşa cum făcea mereu. De data asta nu îi plăcea cum arăta fata ei. Ştia despre Billy. Toţi ştiau, dar acum putu să vadă cât de tare o afectase pe Izzie.
- Şi ceilalţi doi? Vă vedeţi? Ei cum se simt? întrebă Katherine despre Andy şi Sean. îşi făcea griji că Izzie este izolată şi deprimată.
-Andy e la şcoala de medicină, muncind ca un nebun, iar pe Sean nu îl pot contacta deocamdată.
Mama ei se încruntă în timp ce Izzie îi spuse asta şi se uită la ea derutată.
- Ce înseamnă asta?
- Lucrează pentru FBI.
Era tot ce putea spune, dar era suficient. Katherine voia să o trezească. Simţea că fiica ei se scufundă şi avea nevoie de o mână puternică să o scoată din apă înainte să se înece.
- Există cineva în viaţa ta cu care te întâlneşti şi de care îţi pasă? întrebă Katherine direct la subiect.
Izzie ezită un moment, iar apoi clătină din cap.
- Nu chiar. Mă întâlnesc cu cineva, dar nu sunt înnebunită după el. E mai degrabă tăcut şi nu chiar genul meu, spuse sincer, dar e suficient de drăguţ şi deştept.
Katherine ezită un moment şi apoi îşi privi fiica ei în ochi.
- Nu e suficient. Vreau să mă asculţi şi să te gândeşti la ce o să spun. Ai douăzeci şi trei de ani. Acum este punctul culminant. Mai bine de atât nu va mai fi. Eşti tânără, eşti frumoasă. Poţi face orice vrei. Poţi avea orice bărbat vrei, merge oriunde vrei. Nu eşti legată de nimic şi de nimeni. Eşti complet liberă. Ai un loc de muncă care e sub nivelul capacităţii tale. Duci o viaţă liniştită, aproape nici o viaţă din câte văd eu. Doi dintre prietenii tăi au murit, la o vârstă şocant de fragedă. Ceilalţi doi

au plecat departe şi nu mai vorbeşti cu ei. Locuieşti într-un orăşel de provincie. Şi te întâlneşti cu un tip despre care ai recunoscut că nu îţi pasă, care nu te încântă. Dacă laşi viaţa să treacă pe lângă tine acum,

nu se va mai întoarce niciodată. Nu mai primeşti o altă şansă. Tatăl tău a făcut asta cu munca lui la ACLU. S-a împotmolit ajutând oamenii săraci şi a uitat de el, de cariera şi de viaţa pe care ar fi putut-o avea. Munca nu este totul, dar el era şi probabil că încă mai este un avocat excelent. Ştiu că iubeşte ce face, dar putea face mult mai mult. Izzie, ai nevoie de pasiune pentru viaţă. De aceea am acceptat slujba pe care o am şi am plecat din Dodge, pentru că viaţa trecea pe lângă mine. Nu vreau să ţi se întâmple şi ţie. Am dat-o în bară cu tine, dar celelalte decizii pe care le-am luat, în legătură cu viaţa şi cariera mea, au fost potrivite pentru mine. Asta îmi doresc pentru tine. Poţi avea orice îţi doreşti, dacă ieşi în lume şi îndrăzneşti să ceri ce este al tău. Dacă te porţi ca atare. Ai dreptul. Izzie, trebuie să te trezeşti şi să muşti din viaţă. Nimeni nu ţi-o va oferi pe tavă.
Era un puternic semnal de alarmă şi, într-un fel, Izzie ştia că mama ei avea dreptate. Poate nu cu privire la tatăl ei, care îşi iubea soţia, fetiţa şi munca lui, chiar dacă mamei ei i se părea neinteresant. Dar avea dreptate în privinţa lui Izzie şi a ei. Mama ei avea viaţa pe care o voia, indiferent de ce trebuise să facă să o obţină. Izzie nu o avea. îi plăcea munca de la Atwood, dar restul era o mocirlă de mediocritate şi începea să realizeze că, în- tr-un fel, nu mai încercase de când murise Gabby. îşi pierduse speranţa în propria viaţă. Dacă Gabby putuse fi luată pe sus la colţ de stradă şi omorâtă pe loc, aşa ar fi putut să fie şi ea. Şi ce sens mai avea să încerci, să trăieşti sau chiar să îţi pese de ceva, dacă totul s-ar putea termina într-un minut, oamenii pe care îi iubeşti ar putea muri sau ai putea muri chiar tu? Se protejase

prin a nu mai încerca, în nici un fel. Trăia de pe o zi pe alta şi aştepta să fie lovită de un autobuz, să fie lovită de trăsnet, aşa cum se întâmplase cu Gabby şi cu Billy. Moartea lor o zdruncinse din plin. Katherine ştia despre ce vorbeşte. Chiar dacă erau diferite şi Katherine nu fusese niciodată acolo pentru ea, Izzie o respecta. Avea dreptate în ceea ce zicea. Moartea lui Gabby şi apoi a lui Billy

avuseseră impact asupra credinţei lui Izzie în viaţă, asupra dorinţei ei de a trăi şi asupra calităţii vieţii ei.
- Ce faci vara asta? insistă Katherine.
-Nu prea multe. Voiam să urmez nişte cursuri care să mă ajute cu munca, dar nu am apucat să mă înscriu, recunoscu ruşinată.
In realitate, fusese prea deprimată să o facă. Şi îşi făcea griji pentru Sean, că va muri şi el. Nu suporta să mai piardă un alt prieten, dacă s-ar fi întâmplat, dar ştia că era posibil. Se aştepta să primească vestea că este mort. Aştepta să audă asta încă de când plecase.
-Vreau să faci ceva distractiv. Nu îmi pasă ce este. Mergi în Indonezia, Vietnam, Mexic. Insulele Galapa- gos. Ia cursuri de dans. Cunoaşte oameni, plimbă-te, scapă de tipul de care nu îţi pasă şi găseşte unul de care să-ţi pese. Te scufunzi, Izzie. Vreau să te trezeşti. O să plătesc pentru orice vrei să faci sau oriunde vrei să mergi. Dar vreau să te distrezi!
Era serioasă când spuse asta. Izzie îşi dădu seama că mamei sale îi pasă şi se emoţionă.
-Tu te distrezi în ceea ce faci?
Era o întrebare la care Izzie se gândise mereu, dar nu o pusese niciodată.
- Da, mă distrez. îmi iubesc munca. Lucrez din greu. Joc dur. II iubesc pe Charles, aşa excentric şi nebun cum este. Ne simţim bine împreună. De asta ai nevoie. Un tip cu care să te distrezi. Ai văzut deja partea tristă

a vieţii. Prea mult din ea la vârsta ta. Acum ai nevoie să treci şi prin lucrurile bune de la polul opus.
-Nici nu aş şti ce să fac sau unde să merg, recunoscu tristă.
- Gândeşte-te. Ai timp. Am bani. Ce mai aştepţi? spuse, zâmbindu-i lui Izzie, care se simţi dintr-odată mai apropiată de ea decât fusese vreodată. Dă-ţi timp o săptămână să-ţi faci planuri, apoi pleacă!
Izzie trebuia să se gândească la multe după cină. O îm- brăţişă puternic pe mama ei când plecă şi se duse acasă să se uite pe nişte reviste de călătorii şi să verifice nişte lucruri pe internet. Erau

reclame pentru Caraibe, Maroc, safari în Africa. Dar ce o atrăgea erau Argentina şi Brazilia. Auzise că era periculos pentru femei să călătorească singure în Brazilia, aşa că se gândi la Argentina. Se uită apoi la mai multe pagini de internet şi notă numele unor hoteluri bune. O atrăgea din ce în ce mai mult, pe măsură ce citea. Putea învăţa să danseze tango, se gândi, şi apoi râse din tot sufletul. Era un sunet necu-noscut şi îşi dădu seama dintr-odată că nu mai râsese de când murise Billy. Era încântată pentru prima dată de luni întregi, poate ani. O sună pe mama ei a doua zi şi îi spuse planul. Lui Katherine îi plăcu ideea, cu toate că o atenţionă despre călătoria singură în America de Sud şi voia să-şi ia un şofer, iar Izzie îi promisese că va face asta. Katherine îi spusese că va plăti bucu-roasă pentru tot.

- De ce nu te întâlneşti cu noi în sudul Franţei după? Am închiriat o casă în St. Tropez.

Izzie se simţea ca un turist doar gândindu-se la asta. Katherine era mama ei şi îşi putea permite.

A doua zi îşi făcu rezervare la un zbor către Buenos Aires. Era o excursie lungă, dar va merita. Rezervase o cameră la un hotel mare, care era surprinzător de accesibil ca preţ, şi le trimisese un e-mail prin care cerea să-i pună

la dispoziţie o maşină şi un şofer. Plănuia să stea o săptămână şi putea să prelungească dacă voia. îşi rezervase un bilet de la Buenos Aires la Paris şi de acolo la Nisa şi o maşină către St. Tropez, unde îşi planificase să stea tot o săptămână şi poate o săptămână în Paris după aceea. Urma să plece pe patru iulie şi plănuia să se înapoieze cândva în august, în funcţie de cum vor decurge lucrurile. II sună pe tatăl ei şi îi povesti. Se bucura pentru ea şi îi era recunoscător mamei ei pentru că făcea ceva ce el nu putea face, căci ştia că Izzie avea nevoie de asta. Avea nevoie de ceva. Era blocată. Văzuse prea multă durere pentru prea mult timp şi asta îi storsese toată energia, fără ca măcar să-şi dea seama. Promisese să treacă să-i viziteze înainte să plece.

Apoi îl sună pe John. O invită la cină şi Izzie se duse. Voia să-i spună că pleacă şi că nu credea că ar mai trebui să se vadă când se va întoarce.
O duse la un restaurant sushi în cartierul japonez. Mâncarea era bună, şi conştientiza că nu era interesată de ce spunea sau de cartea lui. Era cu zece ani mai mare decât ea şi renunţase deja la viaţă. Ea încă nu, cu toate că asta simţise în ultimele luni, sau chiar ani, de când murise Gabby. John voia să o ducă în Oregon la camping pe patru iulie, dar ea îi spuse că pleacă în Argentina să înveţe tango. Doar ascultându-se pe sine şi îi venea să râdă. Era din nou optimistă în privinţa vieţii. Devenise dintr-odată o aventură, iar ea era doritoare să o încerce.
- Argentina? Părea şocat. Când te-ai hotărât?
Nu mai menţionase asta până atunci şi nici nu o gândise.
- Acum câteva zile. Am luat cina cu mama. S-a oferit să îmi dăruiască o excursie, un fel de cadou întârziat de absolvire. După, mă întâlnesc cu ea în Franţa.
Se simţi ca un copil răzgâiat când se auzi, dar nici el nu murea de foame. El doar nu voia să îşi cheltuiască banii,

pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să se întoarcă din nou la muncă şi nu voia. Voia să păstreze un nivel de trai simplu pentru a îşi conserva fondul financiar. Era o decizie rezonabilă, dar nu prea distractivă pentru Izzie în acel moment. Ii spuse că nu credea că sunt potriviţi unul pentru celălalt şi că nu i se părea o idee bună să se mai întâlnească după ce se va întoarce. Părea dezamăgit, dar nu o contrazise. Până la finalul cinei, şi el îşi dădu seama că nici ea nu era potrivită pentru viaţa lui. O fe-meie care pleca în Argentina la prima invitaţie nu era o femeie care va fi disponibilă pentru el să meargă la camping sau în drumeţiile pe care voia să le facă.
O conduse acasă după cină, iar Izzie îi mulţumi pentru tot. Ştiau amândoi că nu se vor mai vedea niciodată şi nu părea să-i deranjeze. îi ură distracţie plăcută în Argentina şi ea îi făcu cu mâna în timp ce intră în casă şi dispăru. Ieşise din viaţa lui pentru totdeauna şi nici unuia dintre ei nu-i păsa.
Trecu să o vadă pe Connie înainte să plece, pe Marilyn, Jack, Brian şi pe gemene. Brian tocmai absolvise şi mergea la Berkeley în toamnă.

Izzie se simţea prost pentru că vor face un grătar în cinstea lui pe 4 Iulie, iar ea îl va rata. O sună pe Judy şi îi trimise un mail lui Andy, care îşi petrecea vara în Boston. Luă cina cu Jennifer, cu tatăl ei şi cu Ping în noaptea de dinaintea plecării, iar pe patru iulie era în avion către Buenos Aires, datorită mamei ei, care se dovedise a fi cea mai bună prietenă. O pusese din nou pe picioare şi încă într-un mod impresionant. într-un fel, îi salvase viaţa lui Izzie, viaţă care îi scăpa uşor printre degete.
Oraşul era mult mai frumos decât se aşteptase. Arăta ca Parisul, iar hotelul era fabulos pentru preţul mic. Şoferul pe care i-l dăduseră era perfect. O duse chiar şi la baruri de tango şi o escortă înăuntru pentru a o proteja. Dansa cu străini. Se plimba prin grădini elegante.

O dusese la o estancia1 numită Villa Maria, la patruzeci şi cinci de minute în afara oraşului. Călărea, înota şi se distra. Se întreba, în timp ce se plimba prin Bosque de Palermo întro zi, un parc frumos recomandat de şoferul ei, dacă era aproape de Sean, dar nu avea cum să ştie şi se forţa să nu se gândească la el. Mersese şi la Parque Tres de Febrero, aproape ca Bois de Boulogne din Paris, unde se plimbă prin grădinile de trandafiri, pe alei, şi stătu lângă lac. Trimisese vederi tuturor celor de acasă şi una lui Andy.
Zbură apoi către Paris, petrecu noaptea la un hotel mic de pe malul stâng, zbură către Nisa şi merse la St. Tropez. Mama ei şi Charles era entuziasmaţi să o vadă. O duseră la restaurante, petreceri şi, într-o seară, la dans la Caves du Roy. Se distră cu mama ei cum nu o făcuse niciodată. Şi apoi, sub un impuls de moment, Izzie se răsfăţă cu un weekend la Veneţia pe drumul de întoarcere acasă. Era perfect. Ar fi fost şi mai bine însoţită de cineva pe care să-l iubească, dar nu-i păsa. Se simţea liberă, încântată şi vie. Petrecu patru zile în Paris la întoarcere şi zbură apoi în San Francisco. Se simţea sofisticată şi cosmopolită când ajunse acasă. Se simţea din nou în viaţă. Mama ei îi dăruise cel mai frumos cadou dintre toate. I-o dăduse lui Izzie chiar pe ea însăşi. Când se întoarse la muncă în al doilea an la Atwood, le povesti totul educatoarelor: un loc numit Argentina, unde oamenii

iubesc dansul, şi Parisul - le arătă o vedere cu Turnul Eiffel - şi Veneţia, unde toţi se plimbau cu bărci numite gondole. Le arătă o vedere şi cu asta.
-Am mers în New Jersey să o vedem pe bunica! apăru o fetiţă numită Heather.
- Şi te-ai distrat? o întrebă Izzie zâmbindu-i larg.
' Proprietate privată de mari dimensiuni din America de Sud. în multe cazuri, foste ferme, (n.tr.)

Izzie arăta şi se simţea o nouă persoană. Wendy era uşurată să vadă asta. Vara îi făcuse extrem de mult bine.
- Da, ne-am distrat, spuse Heather. Bunica ne-a lăsat să alergăm goi prin curte şi are o piscină.
Râseră cu toţii auzind asta.
Era o zi specială pentru Izzie, pentru că Daphne şi Danna, gemenele lui Marilyn şi ale lui Jack, începeau grădiniţa şi erau încântate să o vadă. Vieţile lor aveau continuitate.
- Se pare că ai avut o vară fantastică, spuse Wendy în timp ce turnau suc şi puneau fursecuri pe o tavă.
-Chiar am avut, îi zâmbi Izzie. A fost cea mai frumoasă vară din viaţa mea.
După patru dintre cei mai urâţi ani din viaţa ei, sau cei mai grei oricum. Spera ca vremurile rele să se fi terminat acum. Şi spera doar ca Sean să fie în viaţă, sănătos şi fericit. Pentru prima dată de câţiva ani, de când o pierduse pe Gabby, Izzie se simţi din nou în viaţă. Se gândea ca de Crăciun să meargă în Japonia. Dintr-odată, datorită mamei ei, lumea i se deschisese şi voia să facă parte din ea.
capitolul 20
Entuziasmul călătoriei din vară o însoţi pe Izzie până de Ziua Recunoştinţei. Cadoul oferit de mama ei fusese incredibil, nu doar pentru că îl plătise, ci şi pentru că o inspirase să meargă. Fusese cea mai bună vară din viaţa ei.
încă se gândea să meargă în Japonia sau poate în India, dar se hotărâse să nu plece de Crăciun. Se gândea să meargă în vacanţa de Paşte sau poate vara următoare, dar voia să fie acasă de Crăciun,

pentru a-l petrece cu tatăl ei, cu Jennifer şi cu Ping. Vorbise de câteva ori cu Andy după sfârşitul verii, iar el îi spusese că era gelos

pe vacanţa ei în Argentina, cu toate că nici Paris, Vene- ţia sau St. Tropez nu îi displăceau.
- Cine e iubitul tău generos? o tachină el.
- Mama. Când vii acasă? Era nerăbdătoare să-l vadă.
- Nu pot să vin acasă de Crăciun. Fie învăţ la şcoală, fie sunt la spital, în mod constant, la fel ca Nancy. N-am mai dormit de trei luni. Dar părea că îi place şi spuse că va veni acasă de cum va putea.
Izzie de-abia îşi începuse concediul de Crăciun, când sună telefonul într-o duminică dimineaţă şi auzi o voce cunoscută. Inima ei o luă la goană pentru un minut, întrebându-se unde era. Cel puţin era în viaţă. Nu mai vorbise cu el din martie. Era Sean.
- O, Doamne, unde eşti? Eşti bine?
-Sunt bine, spuse el, râzând de ea. Uită-te pe fereastră.
Izzie se uită, iar el era acolo, făcându-i cu mâna, vorbind cu ea la telefon. Deschise uşa apartamentului şi coborî pe scări să-l vadă. îşi lăsase barbă şi arăta foarte slab. Dar era acolo, în viaţă şi părea sănătos. Râdea când o văzu şi o îmbrăţişă puternic.
- Unde ai fost lunile astea?
- Columbia, spuse lejer, de parcă ar fi spus L.A.
- Vara trecută eu am fost în Argentina, spuse Izzie cu uşurinţă, iar el o privi fix.
Arăta mai bine de când o văzuse el acum mult timp şi mai fericită. Se întreba dacă exista vreun bărbat nou în viaţa ei, dar când o urmă în apartament, nu văzu nici un semn în privinţa asta şi Izzie era singură.
- Ce-ai făcut acolo? o întrebă curios.
- Am mers să învăţ să dansez tango. Şi apoi am mers în St. Tropez.
- Ai câştigat la loterie? Mi-a scăpat ceva?
-Mama mi-a făcut cadou. Eram deprimată după Billy şi îngrijorată de moarte pentru tine. Şi ieşeam cu un tip tare plictisitor. Mama m-a convins să las totul

baltă şi să plec într-o vacanţă. A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut. Tu ce faci?
Se bucura atât de mult să-l vadă încât nu se oprea din vorbărie. Ochii lui erau în fundul capului, întunecaţi şi arăta tare slab sub barbă, dar ei i se părea minunat. Era în viaţă.
- Ce s-a întâmplat cu tipul plictisitor?
- L-am părăsit înainte să plec în Argentina. Iar în pri-măvară mă gândesc să plec în Japonia. Să ştii că nu eşti singurul care poate călători prin lume, spuse în timp ce se aşezară la masa din bucătărie, iar Izzie turnă pentru fiecare o ceaşcă de cafea.
- Nu am luat chiar cursuri de tango, spuse sec. Arăţi bine, Iz.
Era bucuros să o vadă aşa fericită. în ultimele nouă luni îşi făcuse griji pentru ea. Şi dusese dorul conversaţiilor cu ea. Dar el avea o treabă importantă.
- Cât timp stai aici? îl întrebă Izzie în timp ce îşi beau cafeaua.
- O săptămână sau două. Mă întorc în ianuarie.
Izzie păru dezamăgită când îi spuse asta, dar de acum
înainte asta era viaţa lui. O săptămână cu familia şi aproape un an sub acoperire.
- Din nou sub acoperire?
El încuviinţă. Avuseseră rezultate excelente ca urmare a muncii lui în Columbia. Acum îl trimiteau într-un loc nou care era şi mai periculos decât ultimul, dar nu îi spuse asta lui Izzie.
- E ceea ce fac, spuse şi sorbi din cafeaua fierbinte.
- Părinţilor tăi le e greu, îi spuse direct.
-Ştiu. Dar au înţeles.
-Nu mai trebuie să piardă un alt fiu, Sean, spuse Izzie serioasă, dar şi el ştia asta.
îşi dăduse seama că ambii părinţi îmbătrâniseră cât fusese plecat. Pierderea lui Kevin şi grija pentru el îi afectase.

- Ştiu, spuse Sean vinovat. Când te pot scoate la cină? Va trebui să am de-a face cu vreun iubit furios?
Izzie era aşa drăguţă şi atât de fericită încât era sigur că exista cineva în viaţa ei.
-Nu, sunt singură, spuse cu lejeritate. Sunt liberă astă-seară.
-Vin să te iau la şapte, spuse şi se ridică să plece. Se uită la ea mult timp, iar apoi o trase în braţele lui şi o îmbrăţişă cu putere. Mi-a fost dor de tine, Iz. Am urât faptul că nu am putut să te sun.
- Mda, şi eu, spuse Izzie încet, dar aşa voia el să trăiască, fără vreun contact cu cei la care ţinea, pentru a putea lupta într-un război sacru.
Ei nu i se părea că merită. Dar era o alegere pe care el o făcuse cu viaţa lui, cu un risc foarte, foarte mare pentru el şi pentru ceilalţi, chiar şi pentru ea. Sean făcuse parte din disperarea ei din primăvara trecută. Fusese sigură că nu îl va mai vedea niciodată în viaţă. Şi fusese aproape de a nu-l mai vedea, dar Sean nu îi putea spuse asta. Fusese o operaţiune tare delicată, care aproape că mersese prost de câteva ori. Apoi, reuşiseră să-l salveze exact la timp.
După ce plecă, Izzie se gândi la el pentru un timp. Ura munca lui pentru FBI. Erau atât de multe lucruri pe care le-ar fi putut face împreună dacă ar fi rămas în zonă. Dar nu aşa alesese să trăiască, cu o casă şi o familie aproape, cu o relaţie, prieteni şi o viaţă. Voia să lupte în războiul drogurilor pentru FBI. Ei i se părea mult prea periculos. Dar era bucuroasă, de dragul mamei lui şi al tuturor celorlalţi, că venise viu acasă. Ştia că nu putea să fie uşor nici pentru el, căci Sean părea dintr-odată mai în vârstă decât era. Nimeni nu ar fi ghicit că el şi Izzie sunt de-o seamă. Sean arăta cu doisprezece ani mai mare decât ea, de aproape treizeci şi cinci sau treizeci şi şase de ani.

îl vedea de câte ori dorea şi era disponibil. Exact ca pe vremuri. Avea şi alte obligaţii, legate de familia lui. Condusese până la Berkeley şi îl scosese pe Brian la prânz. O invitase pe Izzie la cină de câteva ori. Merseseră la restaurantul lor preferat, cu hamburgeri şi pizza. O dată, o dusese la un restaurant franţuzesc care era la modă. Se comporta ca şi cum banii îi atârnau greu în buzunar. Nu putuse să-i cheltuie în

timpul anului şi era bine plătit pentru misiunile sub acoperire, cu sporul pentru riscurile pe care şi le asuma. Era bucuros să-i cheltuie cu Izzie.
Petrecu Crăciunul cu familia lui şi rămase până aproape de Revelion, iar apoi trebui să plece din nou. Veni să îşi ia rămas-bun de la Izzie. Nu justifică plecarea lui şi nici nu îşi ceru scuze de data asta. Ii spuse că pleacă pentru un an, iar ea era nervoasă pe el. Considera că nu era corect faţă de părinţii lui.
O îmbrăţişă şi nici unul dintre ei nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Ştiau amândoi că îşi va petrece anul următor mereu în pericol, luptându-se pentru supravieţuire, încercând să păcălească traficanţi de droguri şi încercând să adune informaţii pentru ţara lui. Era în- tr-o stare permanentă de război. Banii din droguri erau folosiţi pentru a cumpăra arme şi a finanţa terorişti.
-Ai grijă, îi şopti. Şi încearcă să te întorci viu.
- Sunt prea deştept ca să-i lase să mă omoare, îi spuse zâmbind.
- Şi prea îngâmfat, deloc spre binele tău, replică Izzie, iar apoi Sean plecă.
Se grăbi să coboare scările apartamentului ei şi ieşi în stradă. Izzie îl privea pe fereastră, iar el îi făcu cu mâna, se urcă în maşină şi plecă. Şi, la fel cum făcea mereu, îi dădu mesaj când ajunse în aeroport. îi spuse din nou să aibă grijă, iar ea ştia că nu va mai şti nimic de el un an sau poate mai mult. Ura modul în care alesese să trăiască, dar ştia şi că asta era ceea ce îşi dorise el dintotdeauna. Dacă murea acolo, era tot pentru că asta îşi dorise,

să lupte pentru o cauză în care credea. Dar dacă murea, Izzie ştia că îi va costa, pe ea, pe prietenii şi familia lui, mult prea mult. Era gata să-i sacrifice pe toţi şi timpul cu ei pentru ceea ce credea.
Când plecă de data asta, Izzie încercă să nu fie afectată. El avea să trăiască aşa mereu. Era cineva pe care avea să-l vadă din an în Paşte şi atunci vor povesti fiecare ce a făcut, iar apoi el va dispărea un alt an, încercând să rămână în viaţă. Şi, între timp, restul lumii va merge mai departe, la fel şi ea.

Merse la o petrecere de Revelion, organizată de o femeie pe care o cunoscuse la UCLA, care de-abia se mutase în San Francisco. Lui Izzie nu-i plăcea de obicei să iasă de Revelion, dar nici nu voia să stea acasă şi să lâncezească. Tocmai trecuse comemorarea înmormântării lui Billy, Sean se întorsese sub acoperire şi dispăruse, iar Andy era blocat în Cambridge, studiind pentru a deveni medic. Nu mai avea pe nimeni cu care să îşi petreacă Anul Nou, aşa că se duse la petrecere.
II întâlni de cum intră pe uşă. Era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse în viaţa ei, iar el se întoarse zâmbind larg către ea imediat ce o văzu. Numele lui era Tony Harrow, era producător de film în L.A. şi spunea că face un film în San Francisco.
-Şi tu cu ce te ocupi? o întrebă vizibil interesat, ofe- rindu-i un pahar de şampanie.
Izzie purta o rochie scurtă, albă din satin şi sandale argintii cu toc. Majoritatea invitaţilor erau afară, pe balcon, fumând, bând şi râzând. Tony stătea cu ea pe canapea înăuntru. Spuse că o voia pentru el.
- Sunt educatoare, spuse, zâmbind cu veselie, sigură că lui i se va părea extrem de plictisitor. Dar nu era aşa.
- Şi ce te-a făcut să faci asta?
- Nu mi-am dat seama ce altceva aş vrea să fiu când voi creşte. încă încerc să îmi dau seama.
- Şi eu la fel, spuse el râzând.

Purta un costum scump şi o cămaşă albă descheiată, iar pantofii lui negri foarte bine lustruiţi păreau scumpi. Izzie ştia că el făcuse câteva filme de foarte mare succes.
-Poate mă ajuţi să îmi găsesc un apartament. Caut ceva mobilat, pentru un an, cu privelişte frumoasă. Se uită prin apartamentul drăguţ de pe Russian Hill. Ca acesta. Poate că o convingem pe prietena noastră să se mute şi să mi-l dea mie. Râseră amândoi la auzul propunerii. Unde locuieşti?
- Intr-un apartament mic lângă şcoala unde lucrez.
- Cât de convenabil.

Părea fascinat de orice îi spunea, indiferent de cât de stupid ar fi fost. Era şarmant, dar şi foarte atrăgător. Izzie era flatată de simplul fapt că vorbea cu ea. Nu cunoscuse bărbaţi ca el în lume. Prietena lor comună mersese la şcoala de film şi lucrase pentru el doi ani.
-Ai vrea să mergi mâine cu mine în Napa Valley? o întrebă, dar Izzie era atât de şocată încât nu ştia ce să spună.
Dar el se uită atât de concentrat la ea încât Izzie încuviinţă.
Erau încă împreună la miezul nopţii. Ii oferi un alt pahar de şampanie, iar apoi se aplecă şi o sărută uşor pe buze. De-abia dacă o atinsese, ceea ce îi păru foarte seducător. Era foarte delicat.
Se despărţiră, şi ea condusese spre casă la ora unu dimineaţa. Nu mai vorbise cu nimeni la petrecere, iar el îi spusese că va veni să o ia la ora zece a doua zi. Apoi, îi sărutase buzele la fel de subtil, ceea ce era incredibil de atrăgător. Era atât de plăcut, inteligent şi arătos, încât era prea bun ca să fie adevărat. Poate că şi-l imaginase. Dar apăru, aşa cum promisese, a doua zi, la ora zece, arătând bine în ţinută de zi, în jeanşi şi un sacou bine croit. Avea părul negru şi era cărunt la tâmple. Bănuia că are treizeci şi cinci de ani, iar el îi spuse că avea treizeci şi nouă în timp ce se îndreptau către Napa. Era cu şaisprezece ani mai mare decât ea şi părea foarte sofisticat

după standardele ei obişnuite, dar îi plăcea. îi aminti de Jennifer şi de tatăl ei, pe care îi despărţeau şaptesprezece ani. Poate că avea sens să fii împreună cu un bărbat mai în vârstă. Era primul bărbat atât de în vârstă comparativ cu ea cu care ieşea şi era o schimbare plăcută de la băieţii de vârsta ei.
Tony o duse la două crame foarte frumoase şi o plimbă prin toată Napa Valley, sub copacii bătrâni şi frumoşi ce încadrau drumul. Apoi o duse la Auberge du Soleil, un hotel restaurant cocoţat pe un deal, cu o priveli şte asupra întregii văi care îţi tăia respiraţia, cu dealuri unduitoare şi podgorii întreţinute meticulos. Luară prânzul pe o terasă şi când plecară după-amiaza, Izzie era fascinată. Era interesant să discute cu el, era amuzant, politicos şi atent, iar jumătate din

drumul de întoarcere merseră cu capota de la decapotabila lui lăsată, pe drumuri secundare pitoreşti.
Ii povesti despre industria filmelor şi despre filmul nou pe care îl producea. îi spuse că nu fusese niciodată căsătorit, dar avusese câteva relaţii de lungă durată.
- De ce crezi că nu te-ai căsătorit niciodată? îl întrebă Izzie, conştientă de faptul că asta era o întrebare oarecum indiscretă, dar, până la finalul zilei ajunsese să se simtă incredibil de degajată cu el. Părea o persoană foarte deschisă şi vorbise foarte liber despre el şi despre câteva greşeli pe care le făcuse în afacerea lui, dar şi în viaţa personală. Nu era arogant sau pompos, în ciuda succesului evident din industrie, şi lui Izzie îi plăcea asta. Se descurcase tare bine.
- Speriat, bănuiesc, spuse cu sinceritate. Au fost mai multe motive. Mă distram prea tare când am terminat liceul, apoi am devenit foarte ocupat cu afacerea. Mereu lucram la următorul film. Sunt destul de obsedat de munca mea, spuse sincer, apoi primeşti acele lovituri de la viaţă, acele şocuri care te fac să te hotărăşti să joci

în siguranţă. Am fost tare îndrăgostit de o fată cât am fost în liceu, dragostea din copilărie. Eram siguri că ne vom căsători, de fapt chiar cumpărasem un inel şi eram pe punctul de o cere, când a murit într-un accident de maşină. Conducea spre L.A. să se întâlnească cu mine când a murit. Ploua, iar maşina a derapat. Nu credeam că voi supravieţui, dar am reuşit. Nu cred că mi-am mai pus de atunci inima pe tavă. Mi-era frică să nu sufăr din nou. Am păstrat suficientă distanţă cât să evit durerea ulterioară. Poate că iubeşti în felul ăsta doar o dată în viaţă, când eşti foarte tânăr.
Ii zâmbi lui Izzie când spuse asta; ceea ce îi povestise fu pe aceeaşi lungime de undă cu ea, mai mult decât îşi închipuia el.
Inspiră adânc înainte de a-i spune ceva, dar se simţea în stare să vorbească despre asta.
-In ultimii cinci ani mi-am pierdut doi buni prieteni, oameni cu care am crescut. Nu cineva de care să fiu îndrăgostită, dar a avut cam acelaşi efect asupra mea. Simt că am ţinut totul la distanţă, pentru că nu mai voiam să mai doară ceva atât de mult.

- Dragostea e dificilă, spuse Tony încet. Cred că dacă iubeşti cu adevărat pe cineva, chiar şi un prieten, nu poţi evita durerea. Oamenii mor, oamenii pleacă, lucrurile se schimbă. Dar câteodată, spuse zâmbindu-i, totul funcţionează. Nu am mai avut curajul să încerc asta încă o dată la modul serios.
-Cred că şi eu m-am izolat cumva. Nu sunt foarte apropiată de mama mea, dar anul trecut am luat cina cu ea şi m-a trezit oarecum. Spunea că las viaţa să treacă pe lângă mine şi că nu va fi niciodată mai bine ca la vârsta asta. Aşa că am plecat în Argentina vara trecută şi mă gândesc să plec în Japonia anul ăsta. Doar faptul că am ieşit din lumea mea a schimbat totul. Mă simt vie din nou. Cred că o parte din mine a murit când mi-au

murit cei mai buni prieteni din lume. Este greu să risc să-mi mai pese atât de mult vreodată.
- Este, fu de acord Tony, în timp ce se întoarse din nou pe autostradă şi conduseră prin Marin. Dar merită, Izzie. Ascultă la mine. Au trecut optsprezece ani de când a murit acea fată, iar viaţa nu a mai fost la fel. Am privit cum mulţi prieteni de-ai mei se căsătoresc şi au copii, şi ştiu că nu e pentru mine. Probabil că nu îmi voi mai asuma niciodată riscul. Dar tu eşti suficient de tânără încât să faci totul diferit. Nu sunt sigur că eu mai sunt.
Lui Izzie i se părea trist, dar măcar el se ştia. Simţea că parcă îi ieşise în cale pentru a o avertiza. Şi undeva în adâncul inimii, ştia că nu voia să fie ca el. Ea nu era Marilyn, Connie sau Judy, nu pierduse un copil. Sau nici măcar o dragoste, ca Tony. Pierduse prieteni. Era diferit. Nu putea să-i alunge pe toţi sau să se oprească din a-şi asuma riscuri din cauza asta. Tony avea dreptate, era o lecţie bună pentru ea. Oricât de mult părea Tony că se bucură de viaţă, lui Izzie îi părea rău pentru el. Dacă nu îşi mai putea îngădui să iubească pe cineva, nu trăia pe deplin. Izzie nu era sigură nici ea că făcea asta. Nu fusese niciodată îndrăgostită. Dar era îndeajuns de tânără încât să schimbe lucrurile. La treizeci şi nouă va fi mult mai greu pentru el să se deschidă din nou, în special după se închisese ermetic timp de

optsprezece ani. Dar era o companie plăcută. Se simţise foarte bine. Când o conduse la apartament, o întrebă când o mai putea vedea.
- Iţi place baletul? o întrebă, cu un zâmbet larg, relaxat.
- Am fost doar la două spectacole în viaţa mea. Spărgătorul de nuci şi Lacul lebedelor.
Ii plăcuseră amândouă. Tony era monden. Nimeni din cei pe care îi cunoştea n-ar fi invitat-o la balet, cu toate că ştia că părinţii lui Andy mergeau constant, dar nu-i trecuse nimănui prin cap să o invite. Băieţii cu care

se întâlnise ieşeau la hamburgeri şi pizza, la filme, nu la balet. I se părea un lucru adult.
-Ţi-ar plăcea să mergi cu mine săptămâna viitoare la premiera spectacolului de balet? îi propuse, iar Izzie zâmbi.
Era chiar distractiv, şi îşi putea imagina cu uşurinţă că lua lecţii de tango împreună cu el, deşi, cel mai probabil, ştia deja să danseze tango.
-Va fi o cină după, îi explică el.
- Mi-ar plăcea tare mult.
-Va trebui să porţi o rochie de cocktail. Eu trebuie să merg la costum. Dar la cum arăţi tu - îi zâmbi - vei scăpa ieftin cu ceva scurt.
- Pare distractiv. Mulţumesc, Tony.
Ii zâmbi, iar el râse şi o sărută pe obraz, de-abia atingând-o cu buzele.
- Rămâi cu mine, iubito, şi ne vom distra.
Izzie era convinsă că era adevărat, dar dintr-odată privi în detaliu şi bănui că vor avea parte doar de distracţie, fără profunzime. El evitase asta în toate relaţiile lui pentru mult timp. Era un burlac cu experienţă şi o persoană generoasă, dar singurul lucru pe care nu îl oferea era inima lui. Nu erau, până la urmă, ca tatăl ei şi Jennifer, care erau înnebuniţi unul după altul şi îndrăgostiţi până peste cap şi o adoptaseră pe Ping. Tatăl ei se căsătorise cu femeia greşită şi o găsise apoi pe cea potrivită. Nu credea că Tony va dori să facă acest pas. Nu prea conta pentru Izzie, pentru că nu era îndrăgostită de el, dar spera ca într-o zi să se îndrăgostească. Tony încă lucra din greu pentru a

evita asta şi înota contra curentului. Izzie se întreba dacă unul dintre motivele pentru care o plăcea şi pentru care o scotea în oraş era pentru că era prea tânără să aştepte ceva serios de la el, spre deosebire de femeile de vârsta lui, care voiau tot pachetul, copii, căsătorie şi un angajament pe care el nu mai dorea să îl

ofere. Cel puţin fusese sincer cu ea, ca să nu fie rănită. Erau doar trecători prin vieţile celuilalt, asemenea excursiei în Argentina. Tony nu pretindea altceva.
Când Izzie se întoarse în apartamentul ei, iar Tony plecă, îşi aminti de Gabby cu o durere acută. Dacă ar fi fost în viaţă, ar fi putut-o suna pentru a o consulta despre ce să poarte la balet sau ar fi împrumutat ceva de la ea. Izzie o sună în schimb pe Jennifer.
Mama ei vitregă îi spuse că ea ar purta ceva sexy, elegant şi scurt. Era mult mai înaltă decât Izzie, deci nu-i putea împrumuta o rochie, dar se oferise să meargă la cumpărături cu ea, ceea ce şi făcură în ziua următoare. Jennifer o lăsă pe Ping cu tatăl lui Izzie, aşa că avură o adevărată zi ca între fete. Era genul de zi pe care Izzie nu-l petrecuse niciodată cu mama ei, dar Katherine îi oferise sfaturi bune şi excursia în Argentina. Era loc pentru amândouă în viaţa lui Izzie.
Găsiră rochia perfectă la Neiman Marcus. Era scurtă şi cu bretele, neagră, cu mici perle rtegre pe bretele şi găsiseră şi pantofi care să se asorteze. Izzie arăta fabulos şi foarte sofisticată. Arăta ca o femeie, nu ca o fată sau ca o educatoare.
-Arăţi trăsnet, îi spuse Jennifer rânjind, iar Izzie râse. Deci cum e tipul ăsta? o întrebă Jennifer când urcară în restaurant să mănânce. Trebuie să fie cu adevărat special dacă îţi cumperi haine pentru el.
-Pur şi simplu n-am haine adecvate pentru tipul de locuri în care merge el, spuse Izzie, simţindu-se ca Cenuşăreasa după bal de îndată ce îşi scoase rochia nouă. Purta jeanşi, un hanorac roz şi tenişi găuriţi. Ţinuta ei standard de duminică după-amiază. Este foarte delicat şi sexy. E producător de film din L.A. Face un film aici timp de un an.
Jennifer părea interesată şi intrigată.

- Câţi ani are?
-Treizeci şi nouă.
Jennifer se încruntă.

- Nu e un pic cam prea mare pentru tine, Iz? Se aşezaseră şi comandaseră salate, iar Izzie păru îngândurată.
între Jennifer şi Jeff era o diferenţă de şaptesprezece ani, dar se cunoscuseră când erau mai în vârstă, nu la douăzeci şi trei.
- Poate. Nu ştiu. Nu cred că este tipul care să se ataşeze de cineva. A suferit o decepţie când a fost tânăr. E mai mult dornic să se distreze.
-Ai grijă să nu îţi frângă inima, o avertiză Jennifer cu înţelepciune. E uşor să te agăţi de astfel de tipi. Sunt foarte şarmanţi şi mereu inaccesibili. Am ieşit cu cineva de genul ăsta înainte de tatăl tău. Am ieşit cu el timp de şase luni şi mi-a luat trei ani să îmi revin. Dar eu nu mă prind prea repede. Tu eşti probabil mai deşteaptă decât mine.
- Nici eu nu cred că pot să mă ataşez, spuse Izzie uşor. Oamenii mor, Jen.
Se uită la ea cu o privire care îi sfâşie inima. Văzuse deja prea multe la vârsta ei şi plătise un preţ destul de mare.
-Nu toţi mor tineri, Izzie, spuse Jennifer înduioşată şi îi atinse mâna pentru a o asigura.
- Nu, dar se pare că mulţi mor la vârsta mea.
- De ce crezi că se întâmplă asta? o întrebă Jennifer încet.
Şi ea se gândise la asta. Ca asistent social, văzuse prea multe tragedii printre oamenii de vârsta lui Izzie, ba chiar mai tineri. Unele erau accidente, altele rezultate ale mediului în care trăiseră, dar unele păreau să fie doar o caracteristică a vremurilor. Nu mai văzuse niciodată un segment de tineri într-un pericol atât de mare.
-Nu ştiu, răspunse Izzie. Poate suntem proşti sau prea curajoşi sau ne-am uitat prea mult la televizor cât am fost mici sau ceva. La ştiri vezi mereu oameni care mor şi nimeni nu se gândeşte la asta. Apoi se întâmplă cuiva pe care îl cunoşti şi aproape că te omoară şi pe tine. Poate că suntem imprudenţi sau ne asumăm riscuri mai mari. Ca Billy, spuse tristă, şi Kevin. Tot ceea

ce făcuse Gabby fusese să oprească un taxi, dar băiatul care o omorâse a fost imprudent şi îndeajuns de nesăbuit încât să bea şi să conducă.
Auzise că băiatul ieşise din puşcărie anul trecut, după trei ani şi jumătate. Nici măcar nu îşi putea imagina cum fusese pentru el şi nici nu voia. Morţile pe care Jennifer le ura cel mai mult în rândul tinerilor erau sinuciderile, iar în domeniul ei văzuse mai multe decât majoritatea oamenilor. Era a doua cea mai mare cauză a mortalităţii printre tineri, după accidentele de maşină. Mulţi părinţi nu erau conştienţi de ce se întâmplă în viaţa copiilor lor sau negau. Lui Jennifer i se rupea inima de fiecare dată când i se întâmplă vreunuia dintre clienţii ei. Cel puţin nici unul dintre prietenii lui Izzie nu părea că suferă de depresie. Jennifer fusese mereu atentă la semne la Izzie, după ce îşi pierduse prietenii. Dar se părea că îşi revenea bine, iar cadoul mamei ei, excursia în Argentina, o ajutase enorm. Iar acum avea o relaţie nouă, ceea ce era bine şi un semn bun, chiar dacă nu ducea nicăieri. Cel puţin era distractiv pentru ea, după cum vedea Izzie lucrurile. Părea să aibă o părere raţională despre asta, iar Jennifer era linişitită.
- Ce mai fac Sean şi Andy, apropo? Nu ai mai spus prea multe despre ei în ultimul timp, o întrebă Jennifer după ce terminară prânzul.
-Nu e nimic de spus, spuse Izzie, dând din umeri. Andy e îngropat în medicină, la fel ca prietena lui. Nici măcar nu a putut veni acasă de Crăciun. Iar Sean este nebun. Crede că va prinde toţi traficanţii de droguri din lume. A fost într-o misiune sub acoperire în America de Sud aproape tot anul trecut. Nu poate suna pe nimeni şi nici nu poate avea vreun contact cât timp e sub acoperire. E foarte greu pentru părinţii lui. A venit acasă o săptămână şi acum a plecat din nou. Nimeni nu va şti nimic de el timp de un an sau chiar mai mult. In afara cazului în care moare, bănuiesc.

Părea nervoasă când o spuse. Se săturase ca prietenii ei să moară, iar el putea foarte uşor să fie omorât.

- Cred că la asta te refereai. Poate că generaţia mea îşi asumă mai multe riscuri. Kevin, Billy, Sean. Ei cred că sunt nemuritori.

-Toţi tinerii cred asta. Diferenţa e că generaţia ta chiar acţionează, ceea ce e periculos. Pare un domeniu extrem de riscant, spuse Jennifer tristă, când îi văzu ochii lui Izzie.

Avu dintr-odată aceeaşi impresie pe care Katherine o avusese despre fata ei în urmă cu un an. Nu exista nici o pasiune acolo, doar durere. Izzie nu mai era dispusă să îşi ofere inima nimănui şi pentru nimic sau să-i mai pese de ceva. Ştia cât de mari sunt şansele să sufere. Avea un zid impenetrabil în jurul inimii. Măcar se distra cu producătorul de film din L.A. pentru un timp. Jennifer îşi dădea seama din ce îi spunea Izzie că nici el nu mai voia să îşi pună inima în pericol, ceea ce, inconştient,

o făcea pe Izzie să-l placă.

Izzie îi promise lui Jennifer la despărţire că îi va povesti despre premiera spectacolului de balet, apoi se duse acasă cu rochia şi pantofii noi într-o sacoşă. De-abia aştepta să-i poarte.

Avu mare succes. Tony înnebunise când o văzu. Faţa şi silueta ei făceau ca rochia să arate şi mai bine. Se distra foarte bine cu el şi îi plăcuse premiera şi cina de după. Petrecură o seară elegantă, şi ea se simţi ca o prinţesă din basme. O sărută de noapte bună la uşă, dar nu o întrebă dacă poate intra şi nici ea nu îl invită. Nu era pregătită, iar el era îndeajuns de matur şi de experimentat încât să simtă asta. Dar îi spuse că îi plăcuse foarte mult compania ei şi părea că vorbeşte serios, îi zâmbi şi o sărută din nou înainte de plecare.

- Săptămâna următoare plec în L.A., apropo. Mă întorc vineri. Cinăm sâmbătă seară?

încuviinţă, zâmbind timid. Fusese o seară perfectă.

- O să facem ceva distractiv, îi promise, şi Izzie ştia că aşa va fi.

Tony va avea grijă de asta, aşa cum făcuse şi până acum. Coborî în grabă pe scări, zâmbindu-i şi făcându-i cu mâna, iar Izzie intră în apartament pe un nor, sim- ţindu-se ca Cenuşăreasa înainte de a-şi pierde pantoful de sticlă.

capitolul 21

Aşa cum promisese, Izzie o sună pe Jennifer a doua zi să-i dea raportul despre premiera spectacolului şi să-i spună cum arătase rochia.

-A fost perfectă! spuse Izzie, încântată şi recunoscătoare că mama ei vitregă renunţase la tot pentru a merge la cumpărături cu ea. Se dovedise a fi o prietenă minunată şi nu încercase niciodată să-i fie mamă. Era mai degrabă o soră mai mare sau o mătuşă. Unele femei au purtat rochii lungi, dar eu m-aş fi simţit stupid purtând una lungă.

- Eşti îndeajuns de tânără încât să porţi una scurtă, chiar şi la un eveniment la patru ace, confirmă Jennifer, iar Izzie ajunsese şi la ea această concluzie noaptea trecută. Rochia pe care o aleseseră fusese foarte potrivită, iar Tony îi spusese că arăta nemaipomenit.

- Şi cum a fost Tony?

-Frumos şi încântător, chicoti Izzie. M-am simţit foarte bine.

Jennifer se bucura să audă asta. Izzie îi dădu toate detaliile serii, despre balet şi despre cina de după. îndată ce închise, o sună Andy, din Cambridge. Nu mai vorbise cu el de la Crăciun. îl sunase în ziua de Crăciun. Lucra, iar lui Izzie îi păruse rău pentru el. încerca să-şi dea seama ce specialitate să aleagă şi avea acum în vedere pediatria.

- Deci ce mai faci?

încerca să ia legătura cu Izzie de câte ori se gândea la ea şi avea timp. Erau singurii rămaşi din grup, din moment ce Sean nu putea fi contactat în viaţa lui sub acoperire pentru FBI timp de un an. Lui Andy îi plăcea să vorbească cu ea, era o gură de aer familiar pentru el.

- Minunat! spuse Izzie fericită. Am mers la o premieră la balet aseară. Nu i-am văzut însă pe părinţii tăi. Au fost acolo?

- Probabil, doar dacă mama nu a fost la datorie noaptea trecută. Tata nu merge de obicei fără ea. Ei îi place baletul mai mult decât lui. Se pare că devii destul de cochetă. Un tip nou în viaţa ta?
- Ceva de genul, recunoscu.
- îmi ascunzi ceva, o mustră el.
-L-am cunoscut de Revelion. Am luat prânzul în Napa a doua zi, iar aseară a fost baletul. Este destul de mişto.
- Cu ce se ocupă? Sper că nu este doctor. Nu o să-l vezi niciodată. Eu şi Nancy n-am petrecut o noapte împreună de două săptămâni. Programele noastre nu sunt niciodată la fel. Cred că ea se cam satură de asta. E foarte greu, îi mărturisi lui Izzie, părând descurajat. Nu ştiu cum au reuşit ai mei să îşi păstreze căsnicia. Ne certăm mult când nu ne vedem şi suntem în urmă cu somnul mereu, ceea ce pe ea o face enervantă şi pe mine psiho- tic, spuse el, iar Izzie râse.
-O s-o rezolvaţi. Vă iubiţi, spuse, încercând să-l încurajeze.
- Sper. Câteodată mă întreb dacă asta e de ajuns.
Părea că trece printr-o perioadă grea. Nimeni nu
spusese că medicina va fi uşoară, dar asta îşi dorise dintotdeauna. Ca şi Sean şi viaţa lui nebună pentru FBI. O făcu să îşi dea seama că viaţa ei ca educatoare era mult mai simplă decât a lor, chiar dacă era şi mai puţin provocatoare.

-Ce altceva nou mai există, în afară de certurile cu Nancy şi lipsa somnului?
Ii plăcea să discute cu el ca şi când ar fi vorbit cu un frate. Şi cu Sean îi plăcea să vorbească, dar acum era un frate invizibil, unul cu care nu putea vorbi niciodată şi s-ar putea să nici nu mai vorbească vreodată, dacă mergea ceva prost cât timp era sub acoperire. Avea mereu sentimentul că putea fi omorât în orice moment şi era sigură că şi Connie gândea la fel despre ultimul ei fiu în viaţă. Cel puţin Izzie ştia că Andy va fi mereu acolo. Nimic din profesia aleasă nu presupunea un risc ridicat. Era sigur de iubit şi îl iubea aşa cum

făcuse timp de optsprezece ani. Amândoi aveau acum douăzeci şi trei.
-Nu există „altceva" în afacerea asta, se plânse Andy. Tot ceea ce facem este să muncim. Slavă Domnului că şi Nancy va fi doctor. Nici o altă fiinţă nu ar fi înţeles. Ai avut dreptate când m-ai lăsat.
In mod normal, n-ar fi menţionat-o niciodată, dar acum Andy se simţea confortabil cu asta, şi la fel şi ea.
-Cred că distanţa ar fi îngreunat lucrurile, spuse Izzie cu sinceritate.
-Mda, şi eu. Deci care e treaba cu tipul ăsta nou? Povesteşte-mi despre el.
Andy era mereu interesat de viaţa ei, atunci când avea timp.
- Frumos, mai în vârstă. Producător de film. Drăguţ.
- E ceva serios?
-Nu.
- Te-ai culcat cu el?
-Nu încă, doctore. Parcă ai fi medicul meu ginecolog. Andy râse.
-Aşteaptă doar până când o să fiu distribuit OB/GYN1. Putem vorbi despre asta atunci. Mama vrea
1 Obstetrică-ginecologie (n.tr.)

să fiu medic ginecolog şi să merg la practică cu ea. Nu prea cred. Deci cât de în vârstă e?
-Nu atât de în vârstă. Are treizeci şi nouă de ani. Ştia că Nancy era cu un an mai mare decât Andy, dar în acelaşi an la Medicină. Făcuse un an de pauză pentru a călători înainte să înceapă. Dar un an nu conta, şaisprezece, da.
- Cam mare pentru tine, nu crezi?
- Poate. Simt că sunt adult şi sofisticată. E distractiv momentan.
- Cred, cu premiera baletului şi toate cele. E cu totul diferit de viaţa mea de acum. Cel mai bun lucru pe care îl putem face e să mergem la McDonald’s, în pauze, între cursuri şi ture de la spital cu profesorii noştri, iar eu adorm la masă. Izzie bănuia că el făcea ca lucrurile să pară mai grele decât erau de fapt, dar îşi dădea seama că era stresat şi habar nu avea când va apuca să vină în vizită acasă. Păi,

anunţă-mă cum merge. E drăguţ să îmi amintesc cum trăieşte cealaltă jumătate, oameni care chiar ies la cină, dorm, ba chiar fac şi sex. O să fiu prea bătrân pentru asta când se va termina totul.
- Nu prea cred, Andy. Cred că o să fii totuşi bine.
- Nu paria pe asta, spuse cu regret. Ai grijă şi sună-mă cândva. Te iubesc, Iz. Să nu uiţi asta.
-Niciodată nu uit. Şi eu te iubesc.
- Da, ştiu.
Le făcea bine amândurora să audă asta. închiseră câteva minute mai târziu. Izzie decise să facă curat în apartament, iar Andy se întoarse la muncă. Avea un examen a doua zi.
Era o zi neplăcută de ianurie în Boston şi toţi erau răciţi şi deprimaţi după vacanţă. Circula un virus şi jumătate din copiii din spital erau deshidrataţi după ce vomaseră zile întregi. Andy credea că dacă va mai vedea vreun copil de trei ani vomitând va ţipa. Nu puteau să facă mare lucru pentru ei decât să le dea lichide. Şi erau

şi nişte infecţii în piept urâte care se transformaseră în bronşită şi apoi pneumonie. Internaseră şi câteva astfel de cazuri.
Ca un student în anul doi care lucra cu stagiari şi cu şeful rezidenţilor, un tip insuportabil, menit să-i facă viaţa mizerabilă, Andy alergase toată ziua şi avea o grămadă de fişe de completat. Nancy ieşise într-un final din tură după trei zile de lucru la camera de gardă şi era acasă, dormind. Andy era treaz de treizeci şi şase de ore, deoarece studia şi muncea până târziu.
Era totuşi relativ energic la nouă seara, după ce lucrase opt ore, când la camera de gardă sosi o fetiţă de nouă ani cu ceea ce credeau că e răceală şi febră mare. Avea temperatura de 40 de grade şi nu arăta bine. O văzuse medicul rezident şi îi spusese lui Andy şi asistentelor să o hidrateze şi să-i dea ceva ca să-i scadă febra. Fetiţa plângea şi spunea că se simţea groaznic. Chiar aşa arăta. Dar, din moment ce se presupunea că era doar răceală, îl lăsaseră pe Andy să se ocupe de ea. Mama ei mai avea cu ea alţi trei copii în sala de aşteptare. Tatăl copilului era plecat din oraş, iar medicul ei pediatru era plecat în

weekend şi lăsase la birou doar o asistentă cu care să ţină legătura. Asistenta îi spusese mamei prin telefon să meargă la camera de gardă. Febra îi apăruse în ziua respectivă, la prânz. Dar chiar şi după ce îi administraseră lichide intravenos, febra continua să crească, iar starea ei se agrava. Andy ştia destule încât să se îngrijoreze din cauza posibilităţii apariţiei convulsiilor febrile şi îl chemă din nou pe rezident la ora zece.
-Nu îmi place cum arată, spuse Andy calm, încercând să pară mai matur decât un student de anul doi.
Rezidentul o consultă din nou şi fu de acord că nici lui nu îi plăcea cum arată, iar ea se plângea printre suspine că o doare gâtul.
- Ce crezi? îl întrebă Andy pe rezident.

- Ce credeam când a venit, spuse acesta părând nerăbdător. Un caz sever de răceală. Să sperăm că febra scade în această noapte.
Rezidentul îl lăsă singur pe Andy, pentru că el trebuia să intubeze un bebeluş de şase luni, cu o problemă cardiacă. Era o noapte plină pentru ei. Când Andy o examină mai târziu, fata îşi dădu ochii peste cap şi îşi pierdu cunoştinţa. Andy apăsă pe un buton de pe perete şi, într-o secundă, o echipă de asistente şi doctori veni în viteză şi începură să o consulte, în timp ce Andy păşi înapoi, simţindu-se nefolositor şi inapt. Medicul rezident-şef, care venise de la un alt etaj, se uită la Andy cu o expresie sumbră.
- Pare a fi meningită. Ai bănuit asta mai devreme?
Era mai mult o întrebare profesională, dar Andy o
luă imediat ca pe un reproş la competenţele lui. Şi Andy chiar se gândise la asta, din cauza rigidităţii gâtului, dar nu voia să creeze panică sau să-l critice pe rezidentul care se ocupa de caz.
-Am bănuit... dar m-am gândit că probabil este doar
0 răceală.
-Nu mai contează, spuse concis. Nu am fi tratat-o diferit faţă de ce aţi făcut tu şi asistentele. Putem să îi facem acum o puncţie să confirmăm, spuse şi ordonă unei asistente să îi facă o puncţie în coloană. Copilul era încă inconştient, iar corpul ei era în flăcări.

Echipa veni câteva minute mai târziu şi îi făcu o puncţie în coloană şi, îndată ce terminară, respiraţia ei deveni greoaie; o intubară ca să o ajute să respire, în timp ce presiunea sângelui începuse să scadă, iar inima
1 se opri. Andy îi privea cu groază în timp ce încercau re-suscitarea cardio-pulmonară, apoi apelară la defibrilare în încercarea de a-i face inima să bată din nou. Echipa se strădui cu disperare timp de jumătate de oră. Andy simţi lacrimile curgându-i pe obraji, în timp ce privea

neajutorat. Apoi medicul rezident-şef se întoarse către el şi dădu din cap.
-A fost meningită, rosti scurt, ca şi când asta ar fi spus totul.
- De unde ştii? întrebă Andy, înecându-se cu un suspin.
Se simţea vinovat şi responsabil pentru că nu o salvase, dar nici ceilalţi nu putuseră să facă asta.
- Pentru că e moartă, spuse medicul rezident-şef. Trăise doar doisprezece ore de la instalarea febrei, ceea ce era tipic pentru cazurile severe. Nimic nu se mişcă mai repede decât asta. Poate omorî un copil cu viteza luminii şi uneori şi pe adulţi.
O acoperiră cu un cearşaf după ce îi scoaseră toate tuburile, în timp ce Andy se uita la fetiţa pe care nu o putuseră salva; acum trebuiau să-i spună mamei ei. Medicul rezident-şef urma să o anunţe şi îi făcu semn lui Andy să vină cu el. Veştile rele făceau parte din procesul de învăţare. Andy îl urmă în sala de aşteptare, în timp ce mama ei încerca să se ocupe de ceilalţi trei copii, care se aflau acum în pericol. Mama arăta îngrozită când cei doi bărbaţi intrară în cameră. Andy nu se putea gândi decât la faptul că acesta este cel mai groaznic moment din viaţa lui. Trebuia să-l privească pe rezident spunân- du-i acestei femei că fetiţa ei tocmai murise. Nu îşi putea imagina ceva mai îngrozitor decât ce se întâmplase şi decât anunţarea mamei fetiţei.
Medicul rezident îi spuse, profesional şi rapid, cât de delicat reuşi, că fata ei avusese meningită şi că nu putuseră face nimic să o salveze.

Explică faptul că era o boală cruntă şi letală în multe cazuri la copii şi că, chiar dacă ar fi adus-o pe fata ei mai devreme, tot n-ar fi contat. Boala o afectase prea tare. Spuse că ar fi putut-o contacta de oriunde, la şcoală, la un mall, într-un autobuz de la un străin. Şi nimeni nu era vinovat. Medicul rezi-dent îi examină pe ceilalţi copii în timp ce mama plângea

în hohote, iar apoi se întoarse către Andy furioasă şi îl bătu în piept cu pumnii.

- De ce nu mi-ai spus că va muri? Aş fi fost în cameră cu ea! A murit singură din cauza ta! Sunt mama ei.

Andy ar fi vrut să moară în momentul acela. îşi ceru scuze şi îi spuse că nu ştiuseră, îşi dăduseră seama doar în ultimele minute din viaţa fiicei ei, când fusese oricum inconştientă.

Mama era de neconsolat şi sunară un prieten să o conducă acasă. Ceilalţi copii erau bine pentru moment şi era posibil să nu fi contactat boala. Meningita era total imprevizibilă în ceea ce privea persoana care o contacta, indiferent de expunere. Plecară la două dimineaţa, după ce rezidentul de gardă şi şeful semnaseră fişele şi certificatul de deces. Copilul fusese dus la morgă până când puteau fi făcute aranjamentele pentru ziua următoare. Când se termină totul şi mama plecă, Andy rămase singur într-o rezervă, suspinând. Medicul rezident îl căută şi în cele din urmă îl găsi. îl privi epuizat pe Andy în ochi şi îi apucă ambii umeri cu mâinile puternice.

-Ascultă-mă, nu o puteam salva. Nimic din ce-ai făcut nu a fost greşit. Nu ştiai ce vezi şi, chiar dacă ai fi ştiut, nu ai fi putut schimba situaţia. Şi eu am crezut că era răceală. Şi chiar dacă aş fi diagnosticat-o cu meningită în secunda în care a venit, tot ar fi fost acum moartă. Deseori, nu poţi înfrânge meningita, în special la un copil de vârsta aia. Ar fi murit orice am fi făcut noi. Aproape că ţipa la el. Era primul copil pe care Andy îl vedea murind şi încă putea simţi pumnii îndureraţi ai mamei în pieptul lui, acuzându-1. Acum vreau să te duci acasă şi să dormi.

- Sunt bine, spuse Andy, părând disperat, fără a convinge pe vreunul din ei.

Se simţea de parcă ar fi eşuat îngrozitor. Şi era convins că el o omorâse pentru că nu recunoscuse semnele meningitei. Nu credea un cuvânt din ce îi spusese medicul

rezident-şef. Credea că doar încerca să-l protejeze şi să-l facă să se simtă mai bine.
- Vreau să pleci de aici şi să te odihneşti, îi spuse acesta clar. Cu toţii pierdem pacienţi. Se întâmplă. Câteodată nu poţi câştiga. Nu reparăm maşini. Tratăm oameni. Mergi acasă, Weston. Intoarce-te când te trezeşti mâine. Ai nevoie de somn.
Era adevărat, dar nu voia să plece acum. Nu se mai simţise niciodată atât de rău în viaţa lui. îşi dădu jos halatul alb şi lăsă stetoscopul pe raftul unde le ţineau şi o sună pe Nancy pe drum spre casă. Avea nevoie să-i audă vocea, dar ea părea ocupată când o sună. Credea că este acasă, dormind.
- Unde eşti? o întrebă confuz.
-Au avut loc nişte împuşcături la piaţa de peşte. Sunt patru răniţi. M-au sunat să ajut. Tu unde eşti?
- Mă întorc acasă. Speram să fii acolo.
- S-a întâmplat ceva? Credeam că stai până târziu azi. Şi ea era confuză. Amândoi erau extenuaţi, iar el aproape că era isteric din cauza vinei şi a durerii.
- Mi-au dat o pauză, spuse vag.
Nu adăugă, pentru că am omorât un copil, deşi voia. Nu avea curajul să-i spună. Era îngrozitor. Nancy nu pierduse nici un pacient până acum şi până astă-seară nici el.
- Ne vedem mai târziu. Trebuie să mă întorc la muncă. Doi dintre tipii ăştia sunt în pericol.
Andy ştia că asta însemna că era o urgenţă medicală şi că erau într-o stare gravă. Ea închise înainte să apuce să-i răspundă. Spera ca Nancy să fie mai norocoasă decât fusese el.
Fetiţa fusese şi ea în pericol, iar ei nu putuseră să o salveze. Numele ei era Amy. Ştia că şi-l va aminti pentru totdeauna, ca şi pe mama ei lovindu-l cu durere şi furie.

Patul era nefăcut când intră. îşi dădu seama că Nancy plecase în grabă. Apartamentul era o harababură, pentru că nici unul din ei nu era acasă îndeajuns

de mult încât să-l cureţe. Era o pizza mâncată pe jumătate într-o cutie în frigider, cina lui Nancy, şi ar fi putut fi şi a lui, dar nu o voia. Se duse în dormitor să se spele pe faţă şi se uită la el în oglindă. Ceea ce vedea era un criminal, un om care voise să devină doctor şi eşuase, un impostor, un om pe care îl ura când îl privea. Mereu încercase să facă totul bine în viaţa lui, pentru părinţii lui, pentru Nancy, pentru prietenii lui şi spera ca într-o zi şi pentru pacienţii lui. Mereu lucra corect. Până acum. O omorâse pe Amy. Ştia că nu se va ierta niciodată pentru ce se întâmplase în acea noapte. Nu mai putea fi doctor acum. Nu era un vindecător, era un criminal. Jurământul lui Hipocrate zicea „nu face rău“, iar el făcuse. O omorâse neştiind ce avea şi nesalvând-o. Ieşi din dormitor cu ochii goi. Telefonul îi suna, dar nu răspunse. Nancy tocmai aflase ce se întâmplase de la unul dintre rezidenţi şi îl suna ca să îl consoleze. Dar nu se uită la telefonul din buzunar şi oricum n-ar fi răspuns.
Erau grinzi de-a lungul tavanului apartamentului pe care îl închiriaseră. Părea ca o cabană elveţiană de vacanţă cu un şemineu mare din piatră, canapele ţapi- ţaţe şi zăpada de afară. Scoase o frânghie din debara, puse un scaun sub una dintre grinzi, legă funia de ea şi făcu un ştreang exact aşa cum îl învăţaseră la cercetaşi. Se urcă pe scaun, îşi puse ştreangul în jurul gâtului şi sări, totul în doar câteva secunde. Se termină la fel de repede cum o făcuse. Era tot ce mai putea face. Ii datora asta lui Amy şi mamei ei. Moartea ei fusese răzbunată. Iar telefonul continuă să sune mult după ce el murise.

capitolul 22

înmormântarea lui Andy fu un eveniment important. Veniseră oameni de renume: senatori, membri ai congresului, doctori, editori. Oamenii stăteau la coadă

să intre în biserică. Izzie era şi ea acolo, singura dintre prietenii lui Andy. Stătea în spatele bisericii cu Jennifer şi tatăl ei. Părinţii tuturor prietenilor ei erau acolo. Toţi pierduseră un copil. Nancy stătea în primul rând cu mama lui Andy, plângând neconsolată. Helen o ţinea de după umeri şi plângea şi ea. Nancy era nora pe care nu o va mai avea niciodată acum. Andy avea douăzeci şi trei de ani când murise, la aproape cinci ani după Gabby şi la un an după Billy.
Când tatăl lui începu să ţină elogiul, primele lui cuvinte nu erau despre Andy, ci despre el însuşi. Nimeni nu fu surprins.
-Niciodată nu am crezut că asta mi s-ar putea întâmpla mie, nouă, spuse uitându-se la Helen. Alţii au pierdut un copil, nu eu. Dar s-a întâmplat. Şi de cum o spuse, începu să plângă şi deveni în cele din urmă uman. Rămase acolo şi plânse mult timp. Vorbi apoi despre starul care fusese Andy, în toate felurile. Fiu star, student star, atlet star, prieten star. Nimeni nu l-ar fi contrazis. Izzie simţi un cuţit străpungându-i inima când tatăl lui Andy spuse asta.
- Un copil a murit, un copil pe care nu l-a putut salva, dar Andy nu a crezut asta. Avea meningită. Aşa că Andy şi-a dat viaţa în schimbul vieţii ei. Pentru a ispăşi ceea ce credea el că fuseseră păcatele lui, le explică tuturor, dar nimănui nu-i păsa.
Ştiau doar că murise un băiat minunat. îşi luase viaţa, iar ei nu-l vor mai vedea niciodată. Era cea mai crudă glumă a destinului, moartea unei persoane tinere. Moartea unui copil, mai rău, moartea singurului copil. Izzie credea că inima ei va exploda într-o mie de bucăţi, şi împreună cu ea şi capul. Nu putea nici măcar să gândească. Stătea între tatăl ei şi Jennifer şi se simţea ca şi când viaţa ei s-ar fi terminat. Nu putea nici măcar să-i spună lui Sean, pentru că nimeni nu ştia unde era. îl ura pentru că nu putea lua legătura cu el şi pentru

ce făcea. Când se termină totul, rămase pe scările din faţa catedralei privind cum sicriul era pus în dric. Văzuse asta prea des. După, nici măcar nu se duse la casa familiei Weston. Pur şi simplu nu putea. Nu voia să vadă pe nimeni, nici măcar pe familia Weston, în special pe ei, cu şocul şi durerea lor. Tatăl ei voia să vină acasă cu ei, dar Izzie nu dorea. Voia să se întoarcă înapoi în apartamentul ei şi să fie

singură. Jeff şi Jennifer o lăsară acolo fără tragere de inimă, îngroziţi că ar putea fi prea mult pentru ea, că şi ea era acum în pericol. Dar Izzie insistă că nu aveau motive de îngrijorare.
Stătu singură în apartament în acea seară, uitân- du-se la fotografii vechi şi rămase cu ochii asupra uneia de-a lui Andy. Fusese un copil aşa de frumos şi un prieten minunat. Vorbise cu el în dimineaţa zilei când se sinucise şi îşi spuseseră că se iubesc. Mereu se iubiseră.
Când sună telefonul, era Tony. Voia să o invite la cină. Habar nu avea ce se întâmplase. Văzuse ştirea pe prima pagină a ziarului, dar nu avea cum să ştie că băiatul care se sinucisese, provenit dintr-o familie faimoasă de medici, fusese prietenul ei cel mai bun.
-Ce zici de cină astă-seară? o întrebă, bucuros să-i audă vocea.
Izzie părea un pic ciudată şi se întrebă dacă nu cumva o trezise din somn. Ea spuse că nu.
- Nu pot, spuse, cu o voce amorţită.
-Ce zici de marţi? Miercuri trebuie să mă duc în L.A., dar mă voi întoarce vineri, dacă aşa îţi convine mai mult. Era nerăbdător să o vadă.
- Nu pot. Prietenul meu cel mai bun tocmai a murit. Cred că o să plec.
Nu se gândise la asta înainte, dar îi surâdea ideea. Poate pentru totdeauna.
- îmi pare atât de rău. Ce s-a întâmplat?
- S-a sinucis. Nu îi dădu detalii, dar el făcu legătura.

-Am văzut în ziar. îmi pare rău, Izzie. Vrei să vin la tine?
-Nu, dar mulţumesc. Sunt bine. Trebuie doar să mă gândesc.
Lui nu îi păru o idee bună.
-Eşti sigură? Hai să mergem la cină weekendul viitor, când mă întorc din L.A.
-Nu. Nu cred că ar trebui să ne mai vedem, spuse încet, dar ştia ce spune. M-am distrat cu tine, dar nu cred că pot face asta. Cineva are mereu de suferit. Nu vreau să fiu eu. Ştia instinctiv că trebuia să fie cu oameni pe care îi iubea şi care o iubeau pentru a se putea vindeca.

Tony nu va fi niciodată acea persoană. Ii putea oferi distracţie, dar nimic mai mult. Nu avea ce să ofere. Şi el fugea încă de suferinţa lui. Cred că trebuie să ne oprim, înainte de a începe.
Tony fu şocat când Izzie spuse asta, dar nu o contrazise. îşi dădea seama că vorbea serios, iar el nu avea altceva ce să-i ofere mai mult decât o făcuse, o cină plăcută, un prânz în Napa şi premiera baletului. Propria inimă se închisese cu ani înainte, din aceleaşi motive. Nu o putea ajuta. Iar Izzie nu voia să ajungă ca el. Alunecos şi superficial, oricât de drăguţ ar fi.
-	îmi pare rău, Tony, spuse serios.
-Nici o grijă. Sună-mă dacă vei dori vreodată să te joci.
Izzie nu voia. Asta era diferenţa între ei. El voia să se joace ca să nu mai simtă. Izzie nu putea face asta. Simţea totul şi îşi dorea să nu fi fost aşa, dar poate că era mai bine. Simţise că Andy îi fusese smuls direct din suflet şi lăsase o gaură imensă, asemenea celorlalţi. Era plină de găuri, se simţea ca un caşcaval schweitzer. După ce închisese Tony, se uită în oglindă şi încercă să-şi dea seama ce să facă.
Ceru o săptămână liberă de la serviciu şi se plimbă prin tot oraşul San Francisco, meditând. Nu ştia unde să meargă, unde să fie, nici măcar cum să fie. Se duse să o vadă pe Helen Weston şi îi spuse cât de rău îi părea.

O cunoscuse pe Nancy, înainte ca ea să se întoarcă la Boston; înţelesese de ce o iubise Andy. Până şi semănau între ei. înaltă, slabă, o blondă aristocrată cu trăsături delicate. Ar fi avut copii superbi, se gândi Izzie. Când Izzie plecă, ea şi Nancy se îmbrăţişară.
Se duse să o vadă pe Connie din nou şi văzu tensiunea din ochii ei, îngrijorată pentru Sean. îl ajuta pe Mike acum, dar Sean ar fi trebuit să o facă, în loc să-i urmărească pe băieţii răi şi să îşi rişte propria viaţă. Nu avea sens pentru Izzie şi nu îi părea nobil. I se părea greşit ca părinţii lui să trăiască într-o groază permanentă că el ar fi putut fi omorât, şi aşa credea şi ea, chiar şi ca prietenă.
Se plimbă mult cu jennifer şi discutară despre tot. Tot ce ştia Izzie acum era că voia să plece. Nu putea pleca până în iunie, la sfârşitul

anului şcolar. Era blocată în San Francisco până atunci, exceptând vacanţa de primăvară. Apoi îşi aduse aminti de excursia în Argentina şi de cât de revigorantă fusese. Ii pornise din nou viaţa.
Decise să meargă în Japonia pe timpul vacanţei de primăvară şi îşi putea da seama mai târziu de ce va face cu viaţa ei. Dar era sigură că trebuia să scape. De tot. Poate că peste un an va putea merge la maşter, dar nu putea rămâne aici să îşi plângă prietenii pentru totdeauna. Nu mai rămăsese nimeni în afară de ea şi Sean, iar el era mort de asemenea pentru ea sau ar fi putut la fel de bine chiar să fie, din moment ce putea vorbi cu el doar o săptămână pe an. Ce viaţă era asta şi ce fel de prieten?
Se întoarse la serviciu, iar Wendy îi spuse cât de rău îi părea. O ştia pe mama lui Andy şi venise şi ea la înmormântare. Izzie nu observase pe nimeni acolo, doar sicriul lui Andy şi pe tatăl lui stând în faţa tuturor spunând că se gândise că lui nu i s-ar putea întâmpla niciodată. Li se întâmplase tuturor, întregii societăţi, şi fusese un eşec din partea societăţii în a-l salva, deoarece crease o lume în care tinerii, indiferent de succesul pe care îl aveau, preferau să moară mai degrabă decât să trăiască. Era un

mister pe care nimeni nu părea să-l poată dezlega, dar se întâmpla prea des, prea multora şi i se întâmplase şi lui Andy, încă o victimă a generaţiei lui şi a presiunii pe care el şi părinţii lui o puseseră mereu pe el ca să fie perfect. Asemenea presiunii lui Larry asupra lui Billy să fie o mare stea în fotbal. Intr-un fel, aşteptările fuseseră prea mari pentru ei. Toţi trebuiseră să depăşească dorinţele altcuiva pentru ei sau cel puţin să se ridice la nivelul aşteptărilor, chiar dacă asta i-ar fi omorât.
Izzie îşi planificase excursia spre Japonia în aprilie şi urma să plătească ea singură de data asta. Voia să viziteze ţara şi să meargă la altarele din Kyoto. Nu trebuia să-şi reînnoiască contractul pentru şcoală până în mai şi îşi acordă timp până atunci ca să decidă ce voia să facă. Spera să-şi dea seama cât timp va fi în Japonia. Avea nevoie să vadă ceva nou şi voia să ia viaţa de la capăt. Nimic din ce făcuse

până acum nu i se mai părea corect. Şi habar nu avea ce ar fi fost corect.
Luă cina cu tatăl ei şi cu Jennifer în seara de dinaintea plecării. Era serioasă şi tăcută, iar tatăl ei îşi făcea griji pentru ea, dar Jennifer spuse că va fi bine. Făcea toţi paşii corecţi, iar excursia în Japonia era un semn bun. Trăgea de viaţă, chiar dacă nu putea nega că moartea lui Andy fusese o lovitură groaznică, din nou. Fusese o ultimă pierdere a inocenţei pentru ea şi toţi prietenii lui, negarea speranţei.
Vopsi ouăle de Paşte la grădiniţă în ultima zi de şcoală şi se distra cu cei mici. Apoi luă un taxi până la aeroport pentru a pleca în excursie. Făcuse check-in-ul, îşi luase biletul şi, cu paşaportul în mână, cumpăra reviste pentru zbor când îi sună telefonul. Era Connie şi era cu sufletul la gură.
- Slavă Domnului! Credeam că ai plecat.
- Aproape. Avionul meu pleacă într-o oră. De ce?
Connie nu mai pierdu timpul.

247
- Sean a fost împuşcat. Izzie închise ochii şi simţi cum totul se învârte în jurul ei. Este în viaţă. Aproape. A primit două gloanţe în piept şi trei în picior. Şi nu mă întreba cum, dar cumva s-a târât afară din junglă şi a trimis un fel de semnal. L-au luat o săptămână mai târziu într- o operaţiune clandestină. II aduc astă-seară cu avionul de la Bogota la spitalul Jackson Memorial din Miami. Eu şi Mike plecăm cu un avion de noapte. Credeam că poate ai vrea să fii acolo când ajunge la spital în Miami.
-De ce? o întrebă Izzie, iar Connie păru şocată la auzul întrebării.
- Pentru că îl iubeşti şi e prietenul tău. Voi doi aţi fost mereu acolo unul pentru altul şi doar voi aţi mai rămas.
- Nu este acolo pentru mine, Connie, spuse Izzie cu răceală, ori pentru tine ori pentru tatăl lui. E obsedat să omoare traficanţi de droguri, din cauza lui Billy şi a lui Kevin, dar era obsedat de asta şi înainte. Voia să prindă băieţi răi de când avea cinci ani. Intre timp, ne rupe tuturor inimile. Iar data viitoare, o să-l omoare.
- Nu cred că se va mai întoarce după asta, spuse Connie încet. Se pare că a fost rănit foarte grav şi de-abia dacă a scăpat.

Era uimită de reacţia lui Izzie şi de duritatea cuvintelor.
- Se va întoarce, spuse Izzie cu convingere. De cum se va putea târî, se va întoarce şi nu vei şti unde este sau dacă este mort, viu, timp de un an. Nu mai vreau să mă joc astfel. Doare prea mult. încerca să se elibereze, chiar dacă asta însemna să se elibereze de el.
- îmi pare rău. Credeam că vrei să ştii.
-Vreau. Te iubesc, Connie, şi îl iubesc şi pe el. Dar cred că ceea ce face e greşit, pentru noi toţi, dar mai ales pentru el. Şi nu mai vreau să-mi rupă din nou inima când moare. Şi va muri. Următoarea înmormântare la care vom merge va fi a lui. Mă bucur că a scăpat cu bine de data asta, dar într-una din zile nu va mai fi aşa.

Trebuie să mă opresc din a ţine cu dinţii de asta sau mă va ucide. Transmite-i dragostea mea. Plec în Japonia.
- Ai grijă de tine, spuse Connie tristă şi închise.
Izzie plăti revistele şi se aşeză pe un scaun în terminal, aştepând să se îmbarce în avion. Se simţea rău. Tot ce putea gândi era legat de starea în care trebuia să fie Sean şi la cum se târâse prin junglă timp de o săptămână, cu cinci gloanţe în el. Nu ştia cum de nu murise, dar data viitoare ar putea să o facă sau cât de curând. Era dependent de ce făcea, dincolo de orice înţelegere, şi asta o costa pe Izzie prea mult. Crezuse în ceea ce îi spusese mamei lui. Nici măcar nu era sigură că voia să-l mai vadă vreodată. Era prea dureros. îi anunţară zborul şi se aşeză la coadă.
Merse pe culoarul înspre avionul către Tokyo în spatele celorlalţi şi apoi se opri înainte să se urce în avion. Nu o putea face. îl ura pentru asta. Nu avea nici un drept să-i facă asta, chiar şi ca prieten. Se întoarse şi merse înapoi pe culoar şi din nou în terminal. Rămase acolo pentru o perioadă lungă de timp, încercând să înţeleagă ceva, dar nu putea. Se duse şi cumpără un bilet către Miami, urându-l pe Sean pentru ceea ce le făcea tuturor.
capitolul 23
Izzie ateriză în Miami înaintea părinţilor lui Sean şi era deja la spital când sosiră ei. Connie se uită cu recunoştinţă la Izzie, uşurată să o

vadă acolo. Un doctor îi informă că Sean tocmai ajunsese şi era la Terapie intensivă. Puteau să-l vadă pentru câteva minute, dar nu mai mult.

Primii intrară părinţii lui, iar Izzie intră singură după ei şi fu şocată de ce văzu. Arăta distrus, pieptul era aproape în întregime bandajat, tuburi ieşeau de peste

tot, iar piciorul lui avea perfuzii şi şuruburi în locul unde osul fusese zdrobit când fusese împuşcat. Izzie nu-şi putea imagina cum se târâse afară din junglă şi supravieţuise. Părea cu douăzeci de ani mai bătrân decât era, dar trăia. Ochii lui erau pe jumătate închişi, dar îi deschise când o văzu şi păru surprins.

- Ce faci aici? o întrebă şi se întinse uşor către mâna ei care era pe pat.

Izzie nu se putu abţine şi îl mângâie pe obraz, apoi pe păr.

-Nu aveam ce altceva mai bun să fac, aşa că am zis să vin la Miami şi să îţi fac o vizită. Se pare că eşti cam varză, îi spuse, arătând înspre pieptul şi piciorul lui.

El începu să râdă, dar durea prea mult.

- Mda, în fine. Să fi văzut cum arăta celălalt, îi şopti.

Nu îi spuse, dar omorâse şase dintre ei înainte. Ei bă-
nuiseră că este mort şi nu ştiau că trăia încă. FBI-ul va trebui să-i schimbe identitatea în următoarea misiune.

-Te întorci? îi şopti şi Izzie la rându-i.

El ezită, dar apoi încuviinţă. Nu era surprinsă. îi spusese mamei lui că se va întoarce.

- Bănuiam. Eşti un nemernic nebun, Sean O’Hara. Şi nu e vreun compliment, dar mă bucur că eşti în viaţă. Părinţii tăi nu merită să piardă încă un fiu.

Singurul care le mai rămăsese. Dar se bucura şi pentru ea. Era bine să-l vadă, chiar şi în halul în care arăta. Nu îi spuse despre Andy. Era încă prea bolnav să afle. Va fi o lovitură grea şi pentru el. Şi pentru ea, ziua în care va muri Sean şi - ştia că va muri la un moment dat - va fi prea mult. Deja se pregătea pentru asta, mai ales că ştia că se întoarce. Avea o obsesie şi o dorinţă de moarte pe care nu o putea opri nimeni, şi ea era suficient de inteligentă încât nici să nu încerce.

Sean închise ochii şi adormi. Era sedat, dar, în ciuda acestui fapt, încă era coerent şi se bucurase să o vadă.

II văzu a doua zi de dimineaţă şi vorbi cu el câteva minute, iar apoi plecă. Zbură înapoi în San Francisco şi decise să îşi amâne excursia în Japonia. Pierduse două zile şi putea merge altă dată.

II anunţă pe tatăl ei că se întoarce şi îşi petrecu restul vacanţei de primăvară plimbându-se îndelung şi făcând lucruri liniştite. Se gândi la ce văzuse în Miami. Două săptămâni mai târziu, după ce se întoarse la muncă, Connie o sună să îi spună că erau acasă. Sean era încă în spital şi îi spuse că va sta acolo un timp. Rănile de glonţ se complicaseră, dar spuse că în cele din urmă va fi bine. „Dacă poţi spune asta“, se gândi Izzie.

Intr-o după-amiază însorită de mai, când Izzie ieşi din grădiniţă, îl văzu pe Sean afară, uitându-se la ea, în haine ponosite, cu barbă şi sprijinindu-se într-un baston. Mergea cu greu în timp ce se apropia, iar ea nu recunoscu faţă de el, dar inima ei se opri când se uită la el. Erau ultimii supravieţuitori ai unui univers care nu mai exista, o altă planetă care dispăruse în aerul rarefiat odată cu moartea prietenilor lor.

- Ce te aduce aici? îl întrebă când se îndreptă înspre el şi îl îmbrăţişă.

Arăta mai solid şi mai puternic, chiar şi cu baston, şi se îngrăşase un pic de când îl văzuse ultima dată în Miami.

-Am venit acasă în vizită, spuse încet, cu ochi pătrunzători. Am vrut să te văd, Izzie, şi am vrut să-mi văd şi părinţii.

- De ce? Pe mine, adică. Ce contează? Vei fi mort în curând, oricum, asemenea celorlalţi.

-Mulţumesc mult pentru încredere, spuse nefericit. Am reuşit de data asta.

Şi chiar şi el era surprins. Aflase de Andy şi era şi el trist. Era o pierdere groaznică. Fusese un tip minunat,

pe care îl aşteptau foarte multe. O viaţă groazavă, dacă el nu şi-ar fi încheiat-o.

- Poate că vei reuşi şi data viitoare, spuse Izzie cu o privire care spunea că nu crede asta şi nici nu mai voia să spere.

-Putem merge la o cafea undeva? o întrebă Sean precaut.

- Sigur. Poţi veni la mine.

Era pe cale să spună că puteau merge pe jos, dar nu cu el în baston. Sean venise însă cu maşina mamei lui şi condusese până acolo. Urcă încet scările, se aşeză în sufrageria ei şi se uită împrejur. Erau poze cu toţi Cei Cinci Magnifici împreună, de când erau copii, şi câteva doar cu el. Era emoţionat. Se întreba de ce sunt mai multe cu el, iar ea văzu întrebarea în ochii lui.

- Eşti singurul care a mai rămas în viaţă, îi spuse.

Se aşeză lângă el şi îi oferi o ceaşcă de cafea. Sean o puse cu grijă pe o revistă ca să nu-i păteze masa şi o privi în ochi.

- Izzie...

începuse să-i spună ceva, dar nu putu termina. înainte ca vreunul dintre ei să ştie ce li se întâmplase, el o săruta, iar ea era în braţele lui. Izzie nu era sigură dacă se luptau sau făceau dragoste sau doar încercau să rămână în viaţă. Izzie se simţea ca şi când o forţă incontrolabilă pusese stăpânire pe amândoi şi fiecare centimetru din fiinţa lui pe care îl folosise să supravieţuiască se scurgea acum în ea. Era mai puternic decât bănuise Izzie şi, tră- gându-şi piciorul beteag, o duse în dormitor şi aproape că îi sfâşie hainele în timp ce ea i le dădea pe ale lui jos la fel de repede. Erau doi oameni disperaţi, făcând dragoste cu o pasiune la care Izzie nu visase niciodată şi pe care nu o mai simţise niciodată pentru el sau pentru altcineva. Trăiau. Supravieţuiseră. Aveau nevoie cu disperare unul de altul. Erau, dintr-odată, două jumătăţi care formau un întreg. Amândoi erau fără suflu când

terminară, iar Izzie era în braţele lui, uitându-se la el. Se gândise întotdeauna că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta, dar era oricum surprinsă.

- Ce-a fost asta? îl întrebă şoptind. Parcă am fi fost posedaţi. Erau două corpuri cu un singur suflet.
- Nu sunt sigur. Sunt îndrăgostit de tine, Izzie. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Nu ştiu ce să fac. Eşti singura care m-a salvat din jungla aia, în timp ce mă târâm pe braţe - gândul că te voi revedea.

Izzie stătea lângă el şi îl privi cu ochi care ţinteau direct în sufletul lui.

- Te întorci din nou?

Era singurul lucru pe care voia să-l ştie. Nu dacă o iubea, ci dacă se întorcea. Iar el era mereu sincer cu ea.

- Da, mă întorc, îi şopti. Trebuie.

Ea încuviinţă şi se ridică din pat la fel de repede de cum ajunsese în el şi se uită la el din cealaltă parte a camerei.

-Atunci pleacă din patul meu. Şi din viaţa mea. Pentru totdeauna. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu îmi poţi face asta. Nu o să te las. Toţi ceilalţi au luat o bucăţică din mine cu ei. Dacă tu mori, când o să mori, pentru că vei muri dacă te vei întorce, vei lua restul. Nu o să te las. îmi reiau viaţa. Poţi face ce vrei, dar nu poţi veni aici, să-mi spui că mă iubeşti, să faci dragoste cu mine şi apoi să-mi rupi inima când te vei întoarce şi te vor omorî data viitoare. Ieşi afară!

Faţa ei era dură când spuse asta, iar el nu scoase un cuvânt. Ştia că vorbea serios. O cunoştea mai bine decât oricine. Se ridică din pat şi se îmbrăcă în timp ce ea îl privea. Izzie purta un halat din satin roz, iar tot ce voia el era să facă din nou dragoste cu ea. Şi mai rău, Izzie ştia că găsise ce căutase, pasiunea pe care ştia că nu fusese capabilă să o găsească în altceva în viaţă. El era. Dar faţa ei nu trăda nimic când el se opri în uşă.

- Ai dreptate. îmi pare rău. Nu aveam nici un drept să fac asta. Ai grijă de tine, Izzie. Te iubesc, dar asta nu contează.

Ea nu spuse nimic, dar izbucni în lacrimi de cum plecă Sean. II putea auzi şchiopătând uşor din cauza piciorului rănit când cobora scările. Se întinse în pat suspinând. Ultima dată când îl văzuse, crezuse că va fi pentru ultima oară, şi acum simţea din nou asta. îl ura din acest

motiv. Habar nu avea cum era să omori o dragoste care era de nouăsprezece ani. Dar el era un om mort, iar ea o ştia.
îşi schimbase biletul pentru Japonia cu unul pentru India, cu data plecării la mijlocul lunii iunie. Va călători o lună sau două. Semnase contractul pentru următorul an şcolar, dar le spusese că va fi ultimul. Se va înscrie la maşter, poate în Europa. în afară de familia ei, nu o lega nimic de actualul loc. Toţi prietenii ei muriseră.
De-abia aştepta excursia şi citise despre toate minunile din India. Va închiria o maşină şi va călători pe cont propriu. Nu îi era teamă.
Ultima zi de grădiniţă era întotdeauna un eveniment important. Copiii intrau în clasa întâi în septembrie, iar Wendy şi Izzie îi pregătiseră foarte bine. Acestea erau ultimele lor zile de copilărie înainte să intre într-o lume mai mult a adulţilor. Izzie ura să îşi ia rămas-bun de la ei şi îi îmbrăţişă pe toţi, în special pe Dana şi pe Daphne, când plecară, în ultima zi. îi dăduse fiecărui copil o carte şi scrisese ceva special pentru fiecare dintre ei. încă avea cartea pe care domnişoarea June i-o dăduse ei în ultima zi de grădiniţă, o copie uzată a Goodnight Moon.
Ea şi Wendy îşi rezervară timp să facă ordine după plecarea copiilor. Exista mereu un moment de nostalgie când se termina anul şi un sentiment de un nou început din toamnă.
-Ei bine, am reuşit, spuse Wendy, zâmbindu-i lui Izzie. încă un an.
Se întreba dacă următorul chiar va fi ultimul an al lui Izzie sau dacă va deveni dependentă de asta, cum i se întâmplase ei. Wendy avea mereu senzaţia că urmărea

pui de vrabie care ieşeau din ou şi în final îşi luau zborul, dar Izzie nu era sigură. Erau alte lucruri pe care voia să le facă, ca de exemplu excursia ei din vară în India. Adevărul era că, în afară de tatăl ei şi de Jennifer, toate legăturile care o ţinuseră în San Francisco fuseseră tăiate. Simţea că era timpul să plece, să îşi ia zborul şi să găsească pasiunea de care vorbise mama ei. Aproape că fusese Sean şi ar fi putut fi, dar nu cu alegerile pe care le făcuse. Aflase de la Connie că plecase cu două săptămâni înainte şi era în Washington, făcând

terapie pentru piciorul lui şi aşteptând să fie trimis din nou în operaţiune în câteva luni. Ii dorea tot binele, dar nu mai voia să facă parte din lumea lui. Fusese greu să se distanţeze de el şi să-l trimită departe, ştiind cât de mult se iubeau. După- amiaza din pat le spusese amândurora asta. Dar ea ştia că trebuia să o facă şi nu avea regrete. Voia să îndepărteze din viaţa ei pe Sean şi durerea pe care i-ar fi provocat-o. îi părea rău pentru părinţii lui.
-Să îmi trimiţi o carte poştală din India, îi spuse Wendy când se îmbrăţişară.
-O să fac mai mult decât asta, îi zâmbi Izzie.
îi plăcea să lucreze cu ea. Era o femeie drăguţă şi cei doi ani pe care îi petrecuse în grădiniţă îi făcuseră bine. Crescuse şi ea. O să-ţi aduc un sari. Avea o listă întreagă de lucruri pe care voia să le găsească acolo. Pacea mai mult ca orice. Va fi o excursie vindecătoare pentru ea.
După ce plecă de la Wendy, Izzie se întoarse în apartament. Descuiase uşa exterioară şi era pe punctul de a urca când îl văzu pe margine, sub un copac, în jeanşi şi o jachetă de camuflaj. Avea bastonul, dar nu se sprijinea de el. Barba îi era scurtă, iar ea îşi dădu seama că se ninsese. Era Sean. Se uită la el, dar nu îl invită înăuntru, iar el se apropie uşor de ea.
- M-am întors, îi spuse, când ajunse lângă ea.

- Aşa se pare, spuse încet. Te-am rugat să nu mai vii să mă vezi.
Ochii ei îi spuneau că vorbeşte serios, iar el păru rănit, dar nu o putea învinui. Nu era furioasă pe el, doar distantă. Posibil pentru totdeauna. Dispariţia lui din viaţa ei era ceea ce îşi dorea Izzie, dar nu şi el. Izzie se simţea de parcă supravieţuirea ei ar depinde de asta.
-Voiam doar să-ţi spun ceva personal, nu la telefon, exceptând faptul că te iubesc, ceea ce ar putea fi irele- vant acum. Avea o senzaţie înfiorătoare că aşa şi era, luând în considerare privirea ei. M-am întors. Vin acasă. Aveai dreptate în legătură cu părinţii mei. E prea mult pentru ei. Afacerea este prea grea pentru ca tatăl meu să se descurce singur acum. Nu mi-au spus nici un cuvânt, nu mi-au cerut

nimic, dar cred că am făcut destul. Am realizat ceva de data asta. Aproape că m-a omorât, dar a meritat. Am distrus una dintre cele mai periculoase reţele de droguri din Columbia. Liderii lor au mu-rit. Mai sunt alţii, dar nu îi pot prinde pe toţi. Acum ştiu asta. E timpul să vin acasă. Mi-am dat demisia de la agenţie acum două zile. Am vrut doar să ştii asta. In cazul în care mai contează.
- Ar trebui? Se uită cu răceală la el. încă era supărată pe el, pentru momentele prin care îi pusese pe părinţii lui să treacă prin perioadele lungi sub acoperire. Ştia că părinţii lui îl iertaseră, dar ea nu. Avea multe pentru care trebuia să se revanşeze. Crezi că poţi fi fericit fără toate astea? îl întrebă sincer, iar el se gândi la asta. Ştiau amândoi că era dependent de andrenalină şi de pericol.
- Poate. Nu ştiu. Mi-e dor de senzaţiile tari, ca să fiu sincer. Aveam o pasiune pentru asta. Dar sunt şi alte pasiuni, care contează mai mult, în final. Am dat ce am crezut că a trebuit. Acum restul mi-a rămas mie, sau oricui îl vrea... de exemplu, ţie, spuse şoptit, dacă mă vrei.

Te iubesc, Izzie... chiar mai mult decât iubeam munca sub acoperire şi vânătoarea de traficanţi de droguri. Nu am ştiut-o până când, la un moment dat, mi-am dat seama. Când am fost rănit acolo, mă gândeam doar la tine şi la viaţa pe care am avea-o împreună.
Ea se uită cu atenţie la el, încercând să îşi dea seama dacă vorbea serios şi dacă era capabil de asta. Căutase mult în inima lui să o găsească. Şi ceea ce spunea conta mult. Era tot ceea ce îşi dorise ea, iar acum ştia asta. Ştiuse când el se întorsese ultima dată. El era pasiunea ei şi ceea ce îi lipsea.
Ea încuviinţă, după ce îl ascultă, dar nu răspunse. Avea multe să-i spună, gânduri care o năpădeau precum valurile.
- Vrei să urci? fu tot ceea ce spuse, apoi îi zâmbi, iar el o urmă pe scări.
Ii era teamă până şi să încerce să o atingă, de teamă că s-ar evapora printre degetele lui, ca un miraj.

Vru să pună de cafea, dar el o trase în braţele lui şi o sărută, cu aceeaşi pasiune care izbucnise între ei ultima dată când se văzuseră şi pierduseră controlul. Acelaşi lucru se întâmplă şi de data asta, iar focul care fusese inactiv, dar îi ţinuse în viaţă atât timp, se reaprinse şi îi uni unul cu altul. Era o singură flacără făcută din doi oameni, cu o dragoste care supravieţuise tuturor provocărilor şi tragediilor vieţii. Ei trăiau încă, erau în viaţă şi erau un întreg. După, rămaseră întinşi în pat, fără suflu, îmbrăţişaţi. Sean zâmbi când se uită la ea. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Mereu fusese aşa pentru el, şi acum era a lui. Ea se întoarse pe un cot, se uită la el cu acelaşi zâmbet de care el se îndrăgostise în prima zi când o cunoscuse la grădiniţă. Era un bărbat fericit în timp ce o privea, iar ea se aplecă uşor peste el, îl sărută şi îi spuse cuvintele pe care Sean aştepta să le audă:

- Bine ai venit acasă!

In colecţia CĂRŢI ROMANTICE vor mai apărea:

Maiy Jo Putney

(B (estemu f trecutuCui

Pe cât pe misterioasă, pe atât de superbă, Diana Lindsay este cea mai dorită şi cea mai curtată femeie din Londra. Cu toate astea, Diana doreşte un singur bărbat - un lord bântuit de secrete misterioase la fel de ascunse ca şi ale ei. Dragostea i-ar putea aduce împreună - dar mai întâi trebuie să supravieţuiască atacului unui duşman mortal.

Amanda Quick Suffete sâC6atice

Annie Lyncroft ştie că propunerea pe care vrea să i-o facă lui Oliver Rain, cel mai bogat şi probabil cel mai periculos bărbat din Seattle, este scandaloasă. Dar Annie are nevoie de acest seducător geniu al lumii finanţelor pentru a salva compania fratelui ei, dispărut în mod misterios. Insă în căsătoria de convenienţă pe care o încheie cei doi, dragostea se va dovedi un factor neprevăzut, pe care nici unul nu l-a luat în calcul.

în aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb

4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Lin sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Lin Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul

39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Maryjo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Bevedey, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Colon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Colon, Angelica. Logodnica vândută

75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Maryjo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - vol.l
95. Rebecca Chance, Fete rele - vol.2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite

107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei

110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Maryjo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Maryjo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Maryjo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Maryjo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul

143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii

145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă 164- Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Maryjo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, lin tdrg neobişnuit
176. Amanda Qucik, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat

Gabby, Billy, Izzie, Andy şi Sean - cinci copii se cunosc în prima zi la exclusivista şcoală Atwood, fiecare cu propria personalitate efervescentă, diferiţi ca înfăţişare şi cu talente diferite, dar atraşi împreună de magia unei legături care se va dovedi indestructibilă.
Astfel, într-o lume rece şi indiferentă, cinci familii încep să se apropie, iar cei cinci copii străbat alături drumul spre adolescenţă, fără să realizeze că furtuni teribile încep să se adune în jurul lor.
Curând, vieţile lor aparent perfecte sunt afectate de relaţii destrămate, de greşeli nefericite şi de alegeri neinspirate, şi, pe rând, apelează la micul lor grup pentru a-şi recăpăta stabilitatea şi echilibrul. împreună vor putea trece peste pierderi şi suferinţe, îşi vor deschide inimile şi vor cunoaşte primii Hori ai iubirii şi pasiunii. Intr-unul dintre cele mai complexe şi mai emoţionante romane ale sale, Danielle Steel redă o poveste tulburătoare, întinsă pe parcursul câtorva decenii, care aduce laolaltă un grup de personaje realiste şi profunde, într-o călătorie a prieteniei, a supravieţuirii şi a dragostei.
Danielle Steel este unul dintre cei mai vânduţi autori contemporani, cu peste 600 de milioane de exemplare în întreaga lume.
Numeroasele ei bestselleruri internaţionale au fost traduse în 43 de limbi şi publicate în 69 de ţări.